

ὁ τοῦ

Gal 2-b

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

SOPHOCLES

K

OEDIPUS

TYRANNUS.

GLASGOW:

EXCUDERAT ANDREAS FOULIS,

M.DCC.LXXVII.

21

LECTORI S.

IN hac editione excudenda, editionem quae nuper Etonae prodiit secuti sumus; nisi quod lapsus Typographorum unus aut alter emendatur, et interpunctio, locis in pluribus, in melius, ut nobis saltem videtur, mutatur.

LECTURE

IN THE
UNIVERSITY OF
CAMBRIDGE
ON THE
HISTORY OF
THE
ART OF
PRINTING
IN
ENGLAND
FROM
THE
INVENTION
OF
THE
ART
TO
THE
PRESENT
TIME
BY
JOHN
BUTTS
OF
THE
MIDDLE
TEMPLE
ESQ.
SERVANT
TO
HIS
HONOUR
THE
CHANCELLOR
OF
THE
UNIVERSITY
OF
CAMBRIDGE
IN
THE
YEAR
1764

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Α

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΛΙΠΩΝ Κόρινθον Οιδίπυς, πατὴρ νόθος,
 Πρὸς τῶν ἀπάντων, λοιδορέμενος ξένος,
 Ἦλθεν πυθόδαυ Πυθικῶν θεσπισμάτων,
 Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένος φυτοσπόρον.
 Εὐρώην, δὲ, τλήμων, ἐν γενεῇς ἀμαξιτοῖς,
 Ἄλκων ἔπεινε Λαῖον γεγῆτορα.
 Σφιγγὸς, δὲ, δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
 Ἦχυνε μητρὸς ἀγνοομένης λέχος.
 Λοιμὸς δὲ Θήβας εἶλε, καὶ νόσος μακρά·
 Κρέων δὲ, πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐσίαν,
 Ὅπως πύθηται τῷ κακῷ παυσήριον,
 Ἦκυσσε φωνῆς μαγτικῆς, Θεῷ πάρα,
 Τὸν Λατῆιον ἐκδικηθῆναι φόνον.
 Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οιδίπυς τάλας,
 Διατάσσει χερσὶν ἐξετύφλωσεν κόρας·
 Αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχοῖνας διώλετο.

ARGUMENTUM

ARISTOPHANIS GRAMMATICI.

LINQUIT Corinthum, per probrum, Oedipus, nothus

Polybi vocatus, Delphicumque oraculum,

De patre consultum, et genere, petit, suo.

Ibique factus obviam, angusta via,

Patri, interemit inscius ignotum miser.

Post haec, solutis Sphingicis aenigmatibus,

Foedavit et matris suae cubilia.

At pestis et morbi Thebas vexant mali:

Tum, missus ad oracula, Creon, Delphica,

Pausam mali allatum et medelam pestilis,

Monetur, à divinitus misso sono,

Placent ut interfecti manes Laii,

Acto, paterna, perpetratore, ex humo.

Ex eo, quis esset, ut rescivit Oedipus,

Ipsè sibi lumina, manibus, effodit, suis:

At mater uxor fune vitam finiit.

QUAM OB CAUSAM OEDIPUS TYRANNUS
APPELLATUR.

HAEC fabula, ad alterius differentiam, Oedipus Tyrannus inscribitur. Scitè autem omnes eam fabulam Tyrannum descripserunt, utpote quae omnes Sophoclis poeses superet, etiamsi eum victum fuisse à Philocle author sit Dicaearchus. Erant qui hanc Fabulam Priorem, non Tyrannum, vocarunt, propter tempora in quibus agebatur, et res in eà gestas: mendicum enim ac caecum Oedipum Coloneum Athenas venisse aiunt. Poetis verò qui Homerum sequuti sunt peculiare quippiam usu venit, qui reges ante bellum Trojanum Tyrannos appellaverunt. Hoc nomen tandem à Graecis est usurpatum, Archilochi temporibus, ut Hippias Sophista testatur. Homerus Echetur, omnium sceleratissimum, Regem, non Tyrannum, appellat; ejus haec sunt verba.

“ In Echetur regem, omnium hominum pessimum.” Tyrannum autem à Tyrrhenis dictum ferunt: hi enim latrociniis regionem infestabant. Quidam à Tyro urbe deductum tradunt. Dictus est autem Tyrannus, ex verbi notatione, ex eo quod cruciaret populos, iisque dolores inferret, dolosque, adversus subiectos, strueret. Constat autem recentius esse Tyranni nomen: neque enim Homerus, neque Hesiodus, neque alius ullus ex veteribus, in suo carmine, Tyranni mentionem facit. Aristoteles vero, in Cumanorum Republica, Tyrannos prius Æsymnetas appellatos fuisse ait: erat enim illud nomen plausibilius.

ΔΙΑ ΤΙ' ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ
ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπυς, ἐπὶ διακρίσει θατέρῳ, ἐπιγέ-
γραπται· χαρίεντως δὲ Τύραννον ἅπαντες αὐτὸν
ἀπέγραφον, ὡς ἔξεχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποι-
ήσεως, καθ' ὅσον ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὡς φησι Δι-
κάρχος. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ Πρότερον αὐτὸν, ἢ Τύραννον,
ἐπιγράφοντες, διὰ τὴν χρόνον τῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ
τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν
ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Αἰθήνας ἀφικνεῖσθαι. Ἴδιον δὲ τι πι-
πύονθαι οἱ μετ' Ὀμηρον ποιοῦνται, τὴν πρὸ τῶν Τρωϊ-
κῶν βασιλεῖς Τυράννης προσαγορεύοντες, ὅφρα ποτε
τῷδε τῷ ὀνόματος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διαδοθέντος, κατὰ
τὴν Ἀρχιλόχου χρόνον, καθάπερ Ἰππίας ὁ σοφιστὴς
φησιν. Ὀμηρος γὰρ τὸν πάντων παρὰνομώτατον
ἔχετον, Βασιλέα φησὶ, καὶ ἢ Τύραννον.

“ Εἰς ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα.”

Προσαγορευθῆναι δὲ φασὶ τὸν Τύραννον ἀπὸ τῶν
Τυρρήνων· χαλεπὸς γὰρ τινὰς περὶ ληθείαν τῆς
γενέσεως. οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὸν γεννηθῆναι ἀπὸ Τύρῃ πό-
λεως. Εἴρηται δὲ Τύραννος, κατὰ τὸ ἔτυμον, οἰσινεῖ
τύρῳ τὴν λαόν, καὶ αἰτίας ἐπιφέρων, καὶ τυρεῦσιν δόλῳ,
κατὰ τῶν ὑπ' αὐτόν. Ὅτι δὲ καὶ πρὶν τὸ τῷ Τυράννῳ
ὄνομα δῆλον· ἢτε γὰρ Ὀμηρος, ἢτε Ἡσίοδος, ἢτε ἄλ-
λος ἕδεις τῶν παλαιῶν, Τύραννον, ἐν τοῖς ποιήμασιν,
ὀνομάζει· ὁ δ' Ἀριστοτέλης, ἐν Κυμῶν πολιτείᾳ, τὴν
Τυράννην φησὶ τοπρύτερον Αἰσυμνήτας προσαγορεύ-
εσθαι· εὐφημότερόν γ' ἐκείνο τὸ ὄνομα.

Ἄ Λ Λ Ω Σ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπεις, πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῷ ἐν τῷ
Κολωνῷ, ἐπιγέγραπται. Τὸ κεφάλαιον δὲ τῷ δράμα-
τος γινώσκεις τῶν ἰδίων κάκων Οἰδίποδος, πῆρως τε
τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ δι' ἀγχόνης, θάνατος Ἰοκάστης.

Ὁ ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ ΤΩ, ΘΗΒΑΙΩ,

Λαΐε Λαβδακίδη, παῖδων γένος ὄλβιον αὐτῆς.
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐςί,
Σὺ παῖδος χεῖρεσσι, λιπὲν φάος· ὥς γ' ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συγερᾶς ἀράῃσι πιθήσας,
Οὐ φίλον ἤρπασας υἱόν· ἐδ' ἥυξατό σοι τὰδε πάντα.

ΤΟ ἈΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἐσι δίπυγ, ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπυγ, ἓ μία φωνή,
Καὶ τρίπυγ· ἀλλάσσει δὲ βοὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν,
Ἐρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' ἀθήρα, καὶ κατὰ πόντον·
Ἀλλ', ὅπότεν πλείοισιν ἐπαιγόμενον ποσὶ βαίνει,
Ἐνθα τάχος γυίοισιν ἀφανρότατον πέλει αὐτῇ.

ALITER.

OEDIPUS Tyrannus, ad differentiam Oedipi Colonei, inscribitur. Praecipua fabulae capita sunt cognitio priorum malorum Oedipi, oculorum caecitas, et Jocastes mors, quae sibi laqueo vitam finivit.

ORACULUM EDITUM LAIO THEBANO.

Laie Labdacide, sobolem me, supplice, poscis,
Voce. Tibi sed ego natum promitto petenti :
In fatis tamen est, dulcem, illius, tibi, lucem
Ereptum ire, manu : Pelopi sic Jupiter olim
Annuit oranti, cujus natum rapuisses.

AENIGMA SPHINGIS.

Nutrit humus bipedem, mox quadrupedem, unius oris,
Et tripedem, varia, contra ac animalia, voce,
Omnia sunt, pelagi, coeli, telluris alumna :
Jamque, ubi multiplici vadit pede, quo magis ire
Pergit, eo minus est, per membra effoeta, vigoris.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Π Ρ Ω Σ Ω Π Α,

ΟΙΔΙΠΟΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ, ἐκ Θηβαίων γερόντων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Πολύβν.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπυς.

F A B U L A E
P E R S O N A E.

OEDIPUS.

SACERDOS.

CREON.

CHORUS Thebanorum senum.

TIRESIAS.

JOCASTE.

NUNCIUS.

EDUCATOR Polybi.

FAMULUS.

Proloquitur Oedipus.

O E D I P U S

T Y R A N N U S.

OEDIPUS, SACERDOS, CREON, CHORUS.

O FILII, Cadmi veteris nova progenies,
Quasnam sessiones hasce mihi sedetis,
Supplicibus ramis coronati ?
Urbs autem simul quidem suffitibus plena est,
Simulque cantibus *sacris* et suspiriis :
Quae ego judicans non ex aliorum, filii,
Nunciis debere cognosci, ipse huc veni,
Ille, omnibus celebratus, Oedipus.
At *tu*, o senex, fare—quoniam decet
Te, priorem hisce, eloqui—quo in statu estis ;
Veritine, an passi *malum* : cupio enim
Vobis opem ferre in omnibus ; nam durus essem prorsus,
Si non tam lugubrem miserarer sessionem.
SA. At, o rector Oedipus patriae meae,
Vides quidem nos, quales affidemus
Aris tuis : hi quidem, nullatenus procul
Volare valentes : illi verò, senio graves, [venum
Sacerdotes ; *interque eos* ego Jovis : haec quoque ju-

ΟΪΔΙΠΟΥΣ

ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΪΔΙΠΟΥΣ, ΙΕΡΕΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμυ τῇ πάλα νέα τροφή,
Τίνας πόθ' ἔδρας τάςδε μοι θαάζετε,
Ἰκτιρίοις κλαδοῖσιν ἐξεσεμμένοι ;
Πόλις δ' ὁμῷ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὅμῳ δὲ παμάτων τε καὶ στεναγμάτων·
Ἄ γ' ὡς δικαίων μὴ, παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
Ἄλλων ἀκύνει, αὐτὸς ὧδ' ἐλάλυθα,
Ὅ, πᾶσι κλεινός, Οἰδίπῳ καλόμενος.
Ἄλλ', ὦ γεραίε, φράζ'—εἰπεῖ πρέπων ἔφυε,
Πρὸ τῶνδε, φωνεῖν—τίμῃ τρόπῳ καθέσασθε·
Δείσαντες, ἢ σέξαντες· ὡς θέλοντός ἄν
Ἐμῷ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλυτος γὰρ ἄν
Εἴην, τοιάνδε μὴ κατωικτεῖρων ἔδραν.
ΙΕ. Ἄλλ', ὦ, κρατύων, Οἰδίπῳ, χάρας ἐμῆς,
Ὅρῃς μὲν ἡμᾶς, ἡλίκοι παρορήμεθα
Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν, ὑδέτω μακρὰν
Πτίσθαι σθίνοντες· οἱ δὲ, σὺν γῆρα βαρεῖς,
Ἱερεῖς· ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δὲ τ' ἠΐθεον

Λεικοί· τόδ' ἄλλο φύλον, ἐξετεμμένον,
 Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλὰδος διπλοῖς
 Ναοῖς, ἐπ' Ἴσμην τε μαντεῖα σποδῶ.
 Πόλις ῥ', ὥσπερ κ' αὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
 Ἦδη σαλεύει, κἀνακνύσασα κάρα
 Βυθῶν ἔτ' ἔχ' οἶα τε φοινῖν σάλυ·
 Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
 Φθίνουσα δ' ἀγέλας βυτόμοις, τόκοισί τε
 Ἀγροῖσι γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος Θεὸς,
 Σκήψας, ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
 Ὅφ' ἔκεινται δῶμα Καδμείων· μέλας
 Δ' αἰδὼς στεναγμοῖς κ' γόοις πλυτίζεται.
 Θεοῖσι μὲν νυν ἔκ, ἰσόμενόν σ', ἐγὼ,
 Οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐξόμεσθ' ἐφέσιοι,
 Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον, ἐν τε συμφορᾷς βίη,
 Κρίνοντες, ἐν τε δαμόνων ξυναλλαγαῖς·
 Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείων μολῶν,
 Σκληρᾶς αἰοιδᾷ δασμόν, ὃν παρείχομεν.
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν ἔδεν ἐξείδως πλέον,
 Οὐδ' ἐκδίδαχθεις· ἀλλὰ, προσθήκη θεῶν,
 Λέγει, νομίζηθ', ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 Νῦν τ', ὧ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπῃ κάρα,
 Ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε, πρόστροποι,
 Ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε τι θεῶν
 Φήμην ἀκύνσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθαί περ.
 Ὡς, τοῖσιν ἐμπείροισι, καὶ τὰς συμφορὰς
 Ζῶσας ὀρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
 Ἴθ', ὧ βροτῶν ἄρισ', ἀνόρθωσον πόλιν·

Lectorum *turba*. Reliquum autem vulgus, coronatum,
 In foro sedet, juxtaque Palladis bina
 Delubra, et ad Ismeni fatidicum cinerem.
 Civitas enim, quemadmodum et ipse vides, nimis
 Nunc fluctuat, et levare caput
 Profundis adhuc non valet, sanguineâque undâ;
 Consumpta quidem immaturis terrae frugibus,
 Consumpta quoque boum armentis, partubusque
 Infructuosis mulierum. Ignifer autem Deus,
 Incumbens, affligit, pestis *nimirum* teterrima, urbem,
 Per quem evacuatur domus Cadmeorum; niger
 Autem Pluto suspiriis et lamentis ditescit.
 Diis quidem nunc non, aequantes, te ego,
 Neque hi pueri, tuas confedimus ad aras;
 Sed virum eximium, inque vitae *hujus* cladibus,
 Judicantes, *depellendis*, Deisque placandis:
 Qui liberaasti, urbem Cadmeorum profectus,
 Durae vatis tributum, quod *prius* pendimus,
 Idque, à nobis nihil monitus omnino,
 Neque edoctus, sed, ope consilii divini,
 Diceris, haberisque nostram erexisse vitam.
 Nunc ergo, o optimum Oedipodis caput,
 Rogamus te omnes, *sic* ad *tua* cadentes *genua*,
 Opem ut aliquam invenias nobis, vel alicujus Deorum
 Oraculo audito, vel ab homine edoctus aliquo:
 Expertis, enim, eventus quoque
 Consiliorum maxime florere video."
 Ito igitur, o mortalium optime, erige urbem,

Ito, prospice; nam te nunc quidem haec terra
 Servatorem vocat, ob priorem promptitudinem:
 At initii neutiquam tui meminerimus,
 Locati, siquidem, inrectum *statum*, cadamus denique.
 At, salubri consilio *tuo*, hanc erige civitatem;
 Alite, enim, et priorem, dextro, fortunam
 Dedisti nobis, et jam nunc sis similis *tui*.
 Nam, si porro rex eris hujus terrae, ut nunc es,
 Plenam viris pulchrius est, quam inanem regere.
 Nihil enim est neque turris, neque navis,
 Nuda *si* viris *fuerit*, qui habitent intus.
 OE. O filii miserandi, nota, et nullo modo ignota mihi
 Advenistis petitum; pulchre enim novi quod
 Laboratis omnes, et laborantium, ut ego,
 Nullus est vestrū, qui aequae laboret.
 Vester enim dolor ad unum pervenit
 Solummodo, neminemque alium: mea autem
 Anima urbemque et me et te simul gemit.
 Quare non somno dormientem me *alto* excitastis,
 Sed ~~multas~~ multas me jam lachrymas fudisse,
 Multasque vias isse, curis vagantem anxiiis;
 Quodque considerando repperi remedium,
 Id adhibui: filium enim Menoecei,
 Creonta, affinem meum, ad Pythia
 Misi Apollinis delubra, ut sciscitaretur quid
 Agendo vel dicendo hancce liberem urbem.
 Et me, diem jam comparantem cum tempore *elapse*,
 Molestia afficit, nescium quid agat, ultra enim spem

ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὥς σὲ νῦν μὲν ἦδε γῆ
 Σωτῆρα κλήζει, τῆς πάρος προθυμίας·
 Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
 Στάντες γ' ἐς ὀρθόν, καὶ πισόντες ὕπερον.
 Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνέρθωσεν πόλιν.
 Ὀρνίθι γάρ, καὶ τὴν τότε, αἰσίῳ, τύχῃ
 Παρέσχεῖς ἡμῖν, καὶ ταῦν ἴσος γένε.
 Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆςδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κειῆς κρατεῖν.
 Ὡς ὕδεν ἐστὶν ἔτε πύργος, ἔτε ναῦς,
 Ἐρημος, ἀνδρῶν μὴ ξυνοικύντων ἴσω.
 Οἱ. ὦ παῖδες οἰκτροί, γινώτ' αὖ καὶ ἄγνωτ' αὖ μοι
 Προσῆλθεθ' ἰμείροντες· εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι
 Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσούντες, ὥς ἐγώ
 Οὐκ ἐστὶν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 Μόρον, καθ' αὐτὸν, καὶ δέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
 Ψυχὴ πόλιν τε καὶ με καὶ σ' ὅμῃ σέβει.
 Ὡς ὅχ' ὑπὶ γ' εὐδοκίᾳ μ' ἐξεγείρετε,
 Ἀλλ' ἴτε πολλὰ μὲν με δακρύσαντα δὴ,
 Πολλὰς δ' ὁδὸς ἐλθόντα, φροντίδος πλάνας·
 Ἦν δ', εὐ σκοπῶν, εὐρίσκον ἴασιν μόνην,
 Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μειοικέως,
 Κρέοντ', ἐμαυτῷ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
 Ἐπεμψα Φοῖβον δώμαθ', ὥς πύθοιθ' ὅ,τι
 Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσσάμην πόλιν.
 Καὶ μ', ἡμαρ ἥδη ζυμμετρεῖμενον χρόνῳ,
 Λυπεῖ, τί πράσσει· τῷ, γὰρ, ἐκόςτος πέρα,

Ἄπει πλείω τῷ καθήκοντος χρόνῳ.

Όταν δ' ἵκηται, τῆνικαὐτ' ἐγὼ κακὸς
Μὴ, δρῶν, ἂν εἴην, πάνθ' ὅς' ἂν δηλοῖ θεός.

ΙΕ. Ἀλλ' εἰς καλὸν σὺ τ' εἶπας, οἱ δέ τ' ἀρτίως
Κρέοντα προσεῖχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙ. Ὡνάξ' Ἀπολλων, εἴ γάρ, ἐν τύχῃ γέ, τῷ
Σωτῆρι, βαῖνι, λαμπρὸς ὥσπερ, ὄμματι.

ΙΕ. Ἀλλ', εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· ὃ γὰρ ἂν κάρα
Πολυσεφῆς ὧδ' εἶρπε παγκάρπῃ δάφνις.

ΟΙ. Τάχ' εἰσόμεσθα· ζυμμετρος γὰρ ὥς κλύειν.

Ἀναξ, ἐμὸν κίδευμα, παῖ Μειοικέως,

Τίν', ἡμῖν, ἥκεις, τῷ θεῷ φέρων;

ΚΡ. Εὐθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ' εἰ τύχοι

Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχῇν.

ΟΙ. Ἔσιν δὲ ποῖον τέπος; ἔτε γὰρ θρασὺς,

Οὗτ' ἔν' προδείσας εἰμὶ, τῷ γε νῦν λόγῳ.

ΚΡ. Εἰ, τῶνδε, χρήσεις, πλησιαζόντων, κλύειν;

Ἐτοιμος εἶπῃν, εἴτε καὶ σείχην ἴσω.

ΟΙ. Ἐς πάντας αὖδα· τῶνδε γάρ, πλεόν, φέρω

Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡ. Λέγοιμ' ἂν οἱ ἥκιστα, τῷ θεῷ πάρα.

Ἀνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος, ἐμφανῶς, ἀναξ,

Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ

Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνίκησον τρέφειν.

ΟΙ. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ζυμφορας;

ΚΡ. Ἀνδρηλατῶντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν

Λύοντας, ὡς τὸδ' αἶμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙ. Ποίῳ γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μινύει τύχην;

Diutius abest quam par est.

Ubi vero venerit, tum ego malus sim,

Ni fecero omnia quaecunque monet Deus.

SA. At recte tuque hoc loquutus es, hique jam

Creonta advenire mihi nunciant.

OE. O rex Apollo, utinam, eventu aliquo

Salutari *reperito*, redeat, laetus ut vultu.

SA. At, ut videtur, laetus est: neque enim caput

Sic coronatus advenisset frugiferis lauri frondibus.

OE. Statim sciemus: in eo enim est unde audiat.

O rex, mi affinis, nate Menoecei,

Quod nobis affers a Deo nuncium?

CR. Bonum: dico enim et gravia; si modo

Recte curentur, omnia fore prospera. [duciam,

OE. Quale, *quaeso*, est quod dicis? neque enim si-

Neque adeo metum, hisce ex dictis *capio*.

CR. Si, hisce, velis, adstantibus, audire,

Paratus *sum* loqui, vel etiam ire intro.

OE. Coram omnibus dic; *pro* his enim plus capio

Doloris, quam pro mea etiam ipsius anima.

CR. Dicam igitur quae audiavi a Deo.

Iussit nos Apollo, manifeste, rex

Piaculum regionis hujus, utpote nutritum terra

In hac, expellere, neque insanabile malum alere.

OE. Quâ expiatione? Quis est calamitatis modus?

CR. In exilium ut agamus, aut nece necem iterum

Solvamus; nam sanguis hic perturbat civitatem.

OE. Cujus hominis de caede loquitur haec *Deus*?

B

CR. Erat nobis, o rex, Laïus quondam princeps
Terrae hujus, priusquam tu hanc regeres urbem.

OE. Novi ex auditu; non enim vidi unquam.

CR. Hujus defuncti jam mandat *Apollo* clare
Ut occisores puniamus quosdam.

OE. Ubi gentium illi sunt? ubi deprehendetur
Vestigium, veteris, occultum, criminis?

CR. In hac, dicebat, regione: at quod quaeritur
Potest inveniri, effugit vero quod negligitur.

OE. In aedibusne, an in agris, Laïus,
An terra in alia, in hanc incidit caedem?

CR. Delphos—ut aiebat—profectus, rursus
Domum amplius non rediit, ex quo abiit semel.

OE. Nec nuncius quispiam, nec comes itineris
Conspexit, unde aliquis *rem* queat exquirere?

CR. Periere omnes, praeter unum, nescio quem, qui,
metu fugiens,

Nihil *eorum*, quae vidit, praeter unum, potuit dicere.

OE. Quid *illud unum*? unum enim multa invenire
Initium si parvum caperemus spei. [possit,

CR. Latrones aiebat occurrisse, qui non unâ
Manu necarunt eum, sed manuum copiâ.

OE. Qui latro, nisi argento fuisset
Corruptus ab aliquo cive, eo audaciae procederet?

CR. Sic erat suspicio: sed Laïo pereunti
Nullus, in malis, vindex astitit.

OE. Quid vero mali obstitit, tyranno
Sic interemto, cur non fieret inquisitio?

CR. Perplexæ vates Sphinx quæ ante pedes erant

ΚΡ. Ἦν ἡμῖν, ὦ νᾶξ, Λαῖός ποθ' ἡγεμὼν
Γῆς τῆςδε, πρὶν σε τήνδ' ἀπευθύειν πόλιν.

ΟΙ. Ἐξοιδ' ἀκύνω· ἔ γάρ εἰς εἶδον γέ πω.

ΚΡ. Τάτ' ἐθανόντος, νῦν ἐπισέλλει σαφῶς
Τὴς αὐτόεντας, χειρὶ τιμωρεῖν, τινάς.

ΟΙ. Οἱ δ' εἰσὶ πῶ γῆς; πῶ τὸδ' εὐρεθήσεται

Ἰχθός, παλαῆς, δυστέκμαρτον, αἰτίας;

ΚΡ. Ἐν τῇδ', ἔφασκε, γῇ· τὸ δὲ ζητούμενον
Ἀλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὰ μελέμενον.

ΟΙ. Πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ ἔν' ἀγροῖς, ὁ Λαῖος,

Ἦ γῆς ἐπ' ἄλλης, τῷδε συμπύπτει φόνῳ;

ΚΡ. Θεωρὸς—ὡς ἔφασκεν—ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον ἔκθ', ἔκθ', ὡς ἀπεσάλη.

ΟΙ. Οὐδ' ἄγγελός τις, ἔδὲ συμπράκτωρ ἐδ' ἔ
Κατέδ', ὅτε τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡ. Οἴσκησιν γάρ, πλὴν εἰς τις, δς, φόβῳ φυγῶν,

Ὦν εἶδε, πλὴν ἔν, ἔδὲν εἶχ', εἰδώς, φράσαι.

ΟΙ. Τὸ ποῖον; ἔν γάρ πολλ' ἄν ἐξεύροι μαθεῖν,

Ἀρχὴν βραχῦαν εἰ λαβοίμεν ἐλπίδος.

ΚΡ. Ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας, ὃ μῖα

Ῥώμῃ κταεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χειρῶν.

ΟΙ. Πῶς ἔν ὁ ληστής; εἴ τι μὴ ζὺν ἀργύρῳ

Ἐπράσσειτ', εἰθέρ' ἐς τὸδ' ἄν τόλμης ἔβη;

ΚΡ. Δοκῶντα ταῦτ' ἦν· Λαῖος δ' ὀλωλότες

Οὐδεὶς ἀρωγός, ἐν κακοῖς, ἐγένετο.

ΟΙ. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν, τυραννίδος

Οὕτω πεσόντος, εἶργε τὰτ' ἐξειδένα;

ΚΡ. Ἦ ποικιλωδὸς Σφίγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,

Μεθέντας, ἡμᾶς, τάφανῃ, προσήγετο.

ΟΙ. Ἄλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ

Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,

Πρὸς τῷ θανόντος, τίνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν.

Ὡςτ' ἐνδίκως ὄψεσθε καὶ μὲ σύμμαχον,

Γῇ τῇδε τιμωρῶντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.

Ὑπὲρ γὰρ ἔχι τῶν ἀπωτέρω φίλων,

Ἄλλ' αὐτὸς αὐτῷ τῷτ' ἀποσκεδῶ μύσος.

Ὅσις γὰρ ἦν ἐκείνον ἐκτανὼν, τάχ' ἂν

Καὶ μ' ἂν, τοιαύτῃ χειρὶ, τιμωρεῖν θέλοι.

Κεῖνῳ προσαρκῶν ἔν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.

Ἄλλ, ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων

Ἰσασθε, τέσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλάδεις.

Ἄλλος δὲ Κάδμω λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω.

Ὡς πᾶν ἐμὴ δράσοντος· ἢ γὰρ εὐτυχῆς,

Σὺν τῷ θεῷ, φανέμεθ', ἢ πεπτωκότες.

ΙΕ. ὦ παῖδες, ἰσώμεσθα· τῶνδε, γὰρ, χάριν,

Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται·

Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάςδε μαντείας, ἅμα

Σωτήρ θ' ἴκοιτο, καὶ ῥόσιν παυσήριος.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟ. ὦ Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς ποτε,

Τᾶς πολυχρύσας Πυθῶνος,

Ἀγλαὰς ἔβας Θήβας;

— Ἐκτέταμαί φοβερὰν φρένα,

Δείματι πᾶλλων,

Ἰήϊε, Δάλιε, Παγᾶν,

Displicere, omiſſis incertis, adegit.

OE. At ab initio rurfus haec ego proferam;

Reſte enim Apollo, reſte et tu

Pro mortuo curam hanc ſuſcepiftis.

Quare jure me quoque videbitis adiutorem,

Terraeque huic ſuccurrere, Deoque ſimul.

Nōn enim pro remotioribus amicis,

Sed ipſe pro meipſo hoc amovebo ſcelus.

Qui enim illum occidit, forſitan

Et me, eādē manu, occidere ſtuderet.

Illum igitur dum juvo, mihi ipſi proſum.

At, quam celerrime, vos quidem, pueri, e ſedibus *his*

Surgite, ſublatis his ſupplicibus ramis.

Alius autem *quiſpiam* Cadmi populum huc convocet;

Nam omnia ego faſturus ſum: aut enim beati,

Deo duce, erimus, aut cademus *funditus*.

SA. Surgamus, o pueri, hanc, enim, ob cauſam,

Et huc venimus, quam hic commemorat.

At Apollo, qui miſit haec oracula, pariterque

Servator adſit, et morbum auferat.

MONOSTROPHICA.

CH. O Jovis dulciſonum oraculum, quale denique,

Opulento admodum a Pythone,

Splendidaſ adiūſti Thebas?

—Diſtrahor animo trepido;

Metu palpitans,

Medice, Delie, Paeon,

Te revereor *et colo* :

—Quid mihi, vel nunc rei,

Vel volventibus

Horis, rursus, conficies?—

Dic mihi, o aureae filia

Spei, immortalis Fama :—

Primum te invocanti,

Filia Jovis,

Immortalis Minerva,

Tuamque sororem,

Terrae praesidem, Dianam, quae rotundam in foro

Sedem inclytam possidet ;

Et Phoebum, longe jaculantem.

Io, Io.

Vos tres, malorum depulsores, adeste mihi.

Siquidem et prioris calamitatis,

Opprimentis urbem, expulistis

Noxium incendium,

Nunc quoque advenite, o Dii ;

Innumera enim fero mala :

Aegrotat autem mihi universus populus ;

Nec suppetit consilii vis,

Quo quis mederi queat : neque enim

Fructus inclytae terrae

Augmenta capiunt *sua*, neque, inter parandum,

Solitos labores ferunt

Mulieres : sed alium

Super alium videas,

Ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος·

—Τί μοι, ἢ νέον,

Ἦ περιτελλομένας

Ἦρας, πάλιν, ἐξανύσεις χρέος;—

Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον

Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα·—

Πρῶτά σε κεκλόμενος,

Θύγατερ Διός,

Ἀμβροτ' Ἀθάνα,

Γαῖόχον τ', ἀδελφεάν,

Ἀρτεμιν, ἃ κυκλίσεντ' ἀγορᾶς

Θρόνον εὐκλεᾶ θάσσει·

Καὶ Φοῖβον ἐκατόβολον,

Ἰὼ, ἰὼ.

Τρισσοὶ, ἀλεξίμοροι, προφάνητέ μοι.

Εἴποτε ἤ, προτέρας ἄτας ὕπερ,

Ὀρнуμένας πόλει, ἠνύσατε

Ἐκτοπίαν φλόγα πῆματός,

Ἐλθετε νῦν, ὦ πόποι·

Ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήματα·

Νοσθεῖ δέ μοι πόρας σόλος·

Οὐδ' ἐνι φροντίδος ἔγχος,

Ὡς τις ἀλέξεται· ὅτε γάρ

Ἐκγόνα κλυτὰς χθοῖος

Αὔξεται, ὅτε, τόκοισιν,

Ἰητῶν καμάτων ἀνέχεται·

Γυναικίς ἄλλον δ' αἶν

Ἀλλῶ προσίδετε,

Ἄπερ εὐπτερον ὄρνιν,
 Κρεῖσσον ἀμαμακέτε πυρὸς,
 Ὅρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρην
 Θεῖν, ὧν πόλις ἀνάρητος
 Ὀλλυται· νηλεὰ δὲ γειέθλα,
 Πρὸς πῆδω θανατηφόρῳ,
 Κεῖται ἀνοίκτως· ἐν δ' ἄλοχοι,
 Πολιά τ' ἐπὶ ματέρες,
 Ἀκτὰν παρὰ βώμιον,
 Ἄλλοθεν ἄλλα, λυγρῶν πόνων
 Ἰκτῆρες, ἐπισονάχουσι.
 Παῶν δὲ λάμπει, σονόεσσά τε γῆρυς
 Ὀμαυλος· ὧν ὕπερ, ὦ χρυσεία
 Οὐγατερ Διὸς εὐώπα, πῆμψον
 Ἀλκὰν, Ἀρεὰ τε τὸν μαλερὸν,
 Ὅς νῦν, ἄχαλκος ἀσπίδων,
 Φλέγει με, περιβόητος ἀντιάζων,
 Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι,
 Πάτρας ἔπυρον· εἴτ' ἐς μέγαν
 Θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
 Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον,
 Θρηῖκιον κλύδωνα.
 Τέλει, γὰρ, εἴ τι νύξ ἀφῆ,
 Τῷτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται.
 Τὸν, ὦ πυρφόρῳ ἀσραπᾶν
 Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
 Ὑπὸ σῶ φθίσσον κεραυνῶ·
 Λύκει ἄναξ, τὰ τε σά, χρυσοσρόφον

Velut pennatam avem,
 Celerius igne indefesso,
 Ruentem ad littus inferi
 Divi, quibus absque numero pereuntibus, urbs
 Perit: misera autem turba,
 In campo funesto,
 Jacet indefleta; interque *eos* uxores,
 Canaque insuper matres,
 Ad aras littorales,
 Alibi aliae, tristitia mala,
 Supplices, lugent.
 Paean interim clarius sonat, et gemibundus clamor
 Adsonat: quapropter, o aurea
 Filia Jovis, pulchra facie, mitte
 Auxilium, Martemque pestiferum,
 Qui nunc inermis, sine scutis,
 Cremat me, maximo clamore irruens,
 Retrogradu cursu cedere coge,
 Terra *hac* extorrem; sive ad magnum
 Thalamum Amphitrites,
 Sive ad inhospitalem portum,
 Thracium mare.
 Siquid, enim, nox reliqui facit,
 Id insequens dies invadit.
 Quem, o igneorum fulgurum
 Qui vim gubernas, o Jupiter pater,
 Tuo perde fulmine:
 Lyciae rex, tuaque, aureo

Ab arcu, tela vellem
 Invieta distribuere,
 Ad opem ferendam destinata:
 Igneosque ut Artemis
 Radios, quibus Lycios montes
 Percurrit: aureaque decorum mitra
 Invoco, terraeque huic cognominem,
 Vinosum Bacchum Evium,
 Maenadum ducem *in choreis* unicum,
 Ut venias crematum, lucida face,
 Ignominiosum hunc inter Deos Deum.

OE. Petis sedulo: quae autem petis, mea si velis dicta
 Audita amplecti, morboque succurrere,
 Remedium consequaris et levamen malorum:
 Quae ego, ignarus totius narrationis, eloquar,
 Ignarusque rei perpetratae: neque enim diu
 Investigassem ipse, nisi indicium aliquot haberem.
 Nunc autem—nuper enim civis inter cives censeor—
 Vobis edico omnibus Cadmeis ista.
 Quicumque vestrum novit a quonam homine
 Laus ille, natus Labdaci, occisus est,
 Hunc jubeo, ut rem omnem declaret mihi,
 Etiam si metuit contra se crimen, auctor necis
 Cum ipse sit; patietur enim aliud
 Acerbi nihil quam terram ut abeat illaesus.
 Si vero quis alium novit, peregrina ex terra,

Ἄπ' ἀγκύλων βίεα θέλοίμ' ἄν
 Ἀδάμας ἐνδατῆσθαι,
 Ἄρωγὰ προσαθίγτα·
 Τὰς τε πυρφόρος Ἀρτέμιδος
 Αἴγλας, ζὺν αἷς Λύκει' ἔρεα
 Διαῖσσει τὸν χρυσομίτραν
 Τὲ κικλήσκω, τὰς δ' ἐπώνυμον
 Γᾶς, οἶνοπα Βάκχον Εὐΐεν,
 Μαινάδων μοιόσολον,
 Πελασθῆναι φλέγοντ', ἀγλαῶπι πεύκα,
 Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεαῖς θεόν.

'IAMBOL.

'ΟΙ. Αἰτῆς· ἃ δ' αἰτῆς, τὰ μ' εἰάν θέλῃς ἔπη
 Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
 Ἀλλήν λάβοις ἂν καὶ ἀνακύψισιν κακῶν·
 "Α' γὰρ, ξένος μὲν τῷ λόγῳ τῷδ', ἐξερῶ,
 Ξένος δὲ τῷ πρᾶχθέντος· ὃ γὰρ αἶν μακρὰν
 Ἰχθυεον αὐτὸς, μὴ ἔκ ἔχων τί σύμβολον·
 Νῦν δ'—ὑστερος γὰρ ἀσὸς εἰς ἀσὺς τελῶ—
 Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
 "Οσίς ποθ' ὑμῶν Λαῖον, τὸν Λαβδάκην,
 Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
 Τῷτον κελεύω πάντα σημαίνει ἑμοί·
 Κ' εἰ μὲν φρεῖται τυπικῆς, ὑπεξελών
 Αὐτὸς καθ' αὐτῷ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 Ἀσεργὺς ὕδεν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
 Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν, ἐξ ἄλλης χθοῖος,

Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 Κέρδος τελῶ γῶ, χ' ἢ χάρις προσκείσεται.
 Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις, ἢ φίλος
 Δείσας, ἀπώσῃ τῷπος, ἢ χ' αὐτῷ, τόδε,
 "Α' κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμῷ.
 Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τῷτον, ὅσις ἐστὶ γῆς
 Τῆςδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνος νέμω,
 Μὴτ' εἰσδέχεσθαι μῆτε προσφωνεῖν τινά,
 Μὴτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μῆτε θυμάσι
 Κοινὸν ποιεῖσθαι, μῆτε χέρνιβας νέμειν.
 Ὡθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
 Τῷδ' ἡμῖν ὄντος· ὡς τὸ Πυθικὸν θεῷ
 Μαντεῖον ἐξέφηεν ἀρτίως ἐμοί.
 Ἐγὼ μὲν ἔν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι,
 Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι, σύμμαχος πέλω.
 Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε, τις
 Εἷς ὢν, λελήθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον,
 Ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέσιος
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ', ἐμῷ συνειδότος,
 Παθεῖν ἅπερ τοῖςδ' ἀρτίως ἡρασάμην.
 Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήψω τελεῖν,
 Ὑπὲρ τ' ἐμαυτῷ, τῷ θεῷ τε, τῆςδὲ τε
 Γῆς, ᾧδ' ἀκάρπως καὶ θέως ἐφθαρμένης.
 Οὐδ', εἰ, γάρ, ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
 Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν ἔτως εἶναι,
 Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου, βασιλέως τ', ὀλωλότος,
 Ἀλλ' ἐξερευνᾶν· ἵν' ὁ ἐπικυρῶ τ' ἐγώ,

Auctorem caedis, ne taceat ; lucrum enim
Ego dabo, et gratia insuper accedet.
Si vero contra filueritis, et quispiam, vel amico
Metuens, rejecerit isthaec *mea* dicta, vel sibi ipsi,
Quae postea facturus sum, haec ut audeatis oportet.
Hominem hunc edico, quisquis est terrae
Hujus *incola*, cujus ego imperiumque et solium rego,
Ne quis excipiat, neque alloquatur,
Neque deum precationibus, neque sacrificiis
Cum eo communicet, nec manus *sacra* abluat *aqua* ;
Arceant vero ab aedibus omnes, ut qui piaculum
Sit nobis, ut Pythicum dei
Oraculum patefecit nuper mihi.
Ego quidem talis deoque *Apollini*,
Viroque mortuo, adjutor esse statuo :
Execror autem *caedis* auctorem, siue unus
Aliquis sit, latuitque, siue comitatus pluribus,
Ut malus ille, communis expers juris, vitam extrahat.
Imprecor et, aedibus si domesticus
In meis fuerit, me conscio,
Ut patiatur *eadem* quae his modo imprecatus sum.
Vobis autem haec omnia mando exequenda,
Meique ipsius gratia, deque hujusque
Terrae, quae, sterili sic et impio, perit, *modo*.
Neque enim, si nullus ad hanc rem impulit deus,
Sic inexpectam vos deceret linquere,
Viroque optimo, regeque, interemto ;
Sed penitus inquirere : at nunc auctor sum ipse quoque,

Regnum obtinens quod ille obtinuit olim,
Habensque torum, et uxorem, liberos ad procreandos,
Communiumque liberorum, forte, communia, si genus
Illi non fuisset infelix, extitissent *pignora* :
Nunc autem in illius caput *mala* ingruit fortuna :
Quapropter ego in his, tanquam meo pro patre,
Pugnabo, et omnia experiar,
Ut inveniam auctorem caedis
Filii Labdaci, Polydorique, et
Superioris Cadmi, vetustique Agenoris.
Et haec eis qui non praestiterint precor Deos,
Ne messet illis terra proferat ullam,
Neve mulieres liberos; sed, morte
Praesenti, pereant, vel hac etiam graviore.
Vobis autem, caeteris Cadmi civibus, quibuscunque
Haec placent, socia sit Iustitia *precor*,
Et omnes semper propitii adsint Dei. [spondeo.
CH. Ut me execratione hac obligasti, sic tibi, rex, re-
Neque enim peremi ipse, neque peremtorem novi
Indicare : sed quaestionem hanc, mittentis erat
Apollinis, explicare, quis *nempe* fecit homicidium,
OE. Recte dixisti : sed cogere Deos,
Si non *ipsi* velint, nullus unquam potest mortalis.
CH. Secundam jam, de his, dicam meam sententiam.
OE. Tertia licet sit, ne omittas dicere.
CH. Cum rege Phoebo regem Tiresiam novi
Maxime eadem scire; ex quo siquis
Haec exquireret, o rex, inveniret certissima.

"Εχων μὲν ἀρχὰς ἅς ἐκείνος εἶχε πρὶν,
 "Εχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
 Κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 Μὴ δυστύχησεν, ἢν ἂν ἐκπεφυκότα.
 Νῦν δ' ἐς τὸ κείνῳ κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
 Ἄνθ' ὧν ἐγὼ τὰδ', ὥσπερ εἰ τοῦ μὲν πατρὸς,
 Ὑπερμαχῆμα, καπὶ πάντ' ἀφίξομαι,
 Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τῷ φόνῳ λαβεῖν,
 Τῷ Λαβδαχεῖω πατρὶ, Πολυδώρῳ τε, καὶ
 Τῷ πρόσθε Κάδμῳ, τῷ πάλα τ' Ἀγνίνορος.
 Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεὸς,
 Μὴτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνίεναι τινα,
 Μὴτ' ἔν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ,
 Τῷ νῦν, φθερεῖσθαι, καὶ τι τῶδ' ἐχθίονι.
 Ὑμῖν δὲ, τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 Τὰδ' ἐς' ἀρέσκονθ', ἢ τε σύμμαχος Δίκη,
 Χ' οἱ πάντες εὐ ζυνεῖεν εἰσαεῖ θεοί.
 ΧΟ. Ὡς πέρ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ', ἀναξ, ἐρῶ.
 Οὐτ' ἐκταραν γὰρ, ἔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
 Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα, τῷ πέμψαντος ἦν
 Φοῖβῳ, τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασαί ποτε.
 Οἱ. Δίκαί' ἐλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεὸς,
 "Αν μὴ θέλωσιν, ὦδ' εἰς δύναμτ' αἰνῆρ.
 ΧΟ. Τὰ δεύτερ', ἐκ τῶνδ', ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.
 Οἱ. Εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ ὑφράσαι.
 ΧΟ. "Ανακτ' ἀνακτι ταῦθ' ὀρώντ' ἐπίσταμαι
 Μάλιστ' ἀφίξω Τερψίαν παρ' ἧς τις ἂν
 Σκοπῶν τὰδ', ὧ' ἴναξ, ἐκμάθοι σαφέςατα.

ΟΙ. Ἄλλ' ἔκ ἐν ἀργοῖς ὕδ' ἐπ' ἐπραξάμην·

Ἔπεμψα γάρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλῆς
Πομπῆς· πάλας δέ, μὴ παρῶν, θαυμάζεται.

ΧΟ. Καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλα κωφὰ πάλας ἔπη.

ΟΙ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

ΧΟ. Θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινῶν ὁδοιπόρων.

ΟΙ. Ἦκυσα καὶ γὰρ τὸν δ' ἰδόντ' ὕδεις ὄρα.

ΧΟ. Ἄλλ', εἴτι μὲν δὴ δαίματός γ' ἔχει μέρος,

Τὰς σὰς ἀκῶν, ἔμειν, τοιάςδ' ἀράς.

ΟΙ. Ὡ μὴ' εἰ δρῶντι τάρβος, ὕδ' ἔπος φοβεῖ.

ΧΟ. Ἀλλ' οὐδέ ξέλεγχαν αὐτὸν εἶν' οἶδε γὰρ

Τὸν θεῖον ἥδη μάντιν ὧδ' ἄγυσιν, ὃ

Ταλῆθες ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

ΟΙ. Ὡ, πάντα νωμῶν, Τερψία, διδακτά τε,

Ἀρρητὰ τ', ὑράνια τε, καὶ χθονοσιβῆ,

Πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ', ὅμως,

Οἷα νόσω σύεισιν ἥς σε προστάτην

Σωτῆρά τ', ὦ νᾶξ, μῆνον ἐξευρίσκομεν.

Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,

Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν

Μόνην ἂν ἐλθεῖν τῷδε τῷ νοσήματος,

Εἰ τὸς κτανόντας Λαῖον, μαθόντες εὖ,

Κτείναμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψάμεθα.

Σὺ δ' ἐφθοῖσας, μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,

Μήτ', εἰ τίς ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,

Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν· ῤῥσαι δ' ἐμέ·

Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίasma τῷ τεθνηκότος.

Εἰ σοὶ γὰρ ἴσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν, ἀφ' ὧν

OE. At ne hoc quidem curare neglexi ;

Misi enim, Creonte monente, duos

Ad eum nuncios, dicque cur non adlit miror.

CH. Enimvero caetera *sunt* frigida et obsoleta dicta.

OE. Quaenam illa ? dicta enim perpendo qualiacunque.

CH. Occisus dictus est a quibusdam viatoribus.

OE. Audivi et ego : sed qui viderit *eum* nemo videt.

CH. Sed, siquam modo timoris habet ille partem,

Tuas, tamque graves, audiens diras, non morabitur.

OE. Cui nullus adest patranti metus, verba minus
metuet.

CH. Sed negantem adest qui redarguat : hi enim

Divinum jam vatem huc adducunt, cui

Veritas innata est mortalium soli.

OE. O, omnia qui *animo* versas, Tiresia, dicendaque,

Tacendaque, coelestia, et terrestria,

Civitas quidem, caecus licet *sis*, sentis tamen,

Quali conflctatur morbo ; cujus te patronum

Et fospitorem, o rex, unicum invenimus,

Phoebus enim, quamvis non audiveris nuncios,

Nobis mittentibus remisit, solutionem

Unam fore hujus pestilentiae,

Si peremtores Laii, probe compertos,

Necemus, aut e terra exules relegemus.

Tu vero non gravatim, sive quid augurii,

Seu quam aliam divinationis tenes viam,

Libera teipsum et urbem ; libera quoque me ;

Libera etiam piaculum omne mortui Laii.

In te enim *toti* sumus. Homini autem prodesse,

Quantum queas habeasque, pulcherrimus est laborum.

TI. Heu! heu! sapere quam grave est ubi non
Expedit sapienti! haec, enim, pulchre, ego,
Sciens, perii; neque enim huc venire debui.

OE. Quid rei est quod tristis huc advenisti?

TI. Dimitte me domum; facillime enim tuumque tu,
Et ego perferam meum, si mihi parueris.

OE. Nec iusta dixisti, nec grata urbi

Huic, quae te aluit, hoc suppressens a nobis oraculum.

TI. Video enim, ne quidem tibi ipsi tuam exire vocem
Commode: quare ne et ego idem patiar *metuo*.

OE. Ne, per Deos, cum scias, recuses *dicere*: quoniam
Omnes te rogamus supplices.

TI. Omnes enim desipitis: ego vero neutiquam
Mea sic eloquar, ne tua aperiā mala.

OE. Quid ais? etiam si scias, non dices? sed cogitas
Nos prodere, et perdere urbem? [quid haec

TI. Ego neque meipsum, neque te dolore afficiam;
Frustra requiris? non enim ex me audies.

OE. Non, o malorum pessime, — etenim et saxum
Tu irritare queas, — aliquando dices?

Sed ita vis immitis et pertinax videri?

TI. Iram incusas meam, tuam vero, simul
Cohabitantem, non respicis; meque improbas.

OE. Quis enim non irascatur, haec verba
Audiens, quibus tu jam hanc contumeliā afficis urbem?

TI. Evenient enim haec *sponte*, licet ego tegam silentio.

OE. Proinde, quae eventura sunt, et te oportet mihi
dicere.

"Εχει τε καὶ δύναμις, κάλλιστος πόσιον.

ΤΕ. Φεῦ, φεῦ· φροεῖν ὡς δεῖνόν ἐνθα μὴ τέλει
Λύει φρονεῖντι ταῦτα, γὰρ, καλῶς, ἐγώ,
Εἰδώς, διώλεσ'· ὃ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

ΟΙ. Τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕ. "Αφες μ' ἐς οἶκον· ῥᾶσα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ,
Καὶ γὰρ διοίσω τέρπον, ἢν ἐμοὶ πείθῃ.

ΟΙ. Οὐτ' ἐννοαῖ εἶπες, ὅτε προσφιλὲς πόλει
Τῇδ', ἢ σ' ἐθρεψε, τήνδ' ἀποτερῶν φάτιν.

ΤΕ. Ὅρῳ γὰρ ὕδ' σοι τὸ σὸν φαίημ' ἰὼν
Πρὸς καρὸν· ὡς ἂν μὴδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.

ΧΟ. Μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ', ἀποσραφῆς· ἵπαι
Πάντες σὲ προσκυνῶμεν οἷδ' ἰατῆριοι.

ΤΕ. Πάντες γὰρ ὃ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' ὃ μήποτε
Τᾶμ', ὡς, ἂν εἶπω, μὴ τὰ σ' ἐκρήνω κακά.

ΟΙ. Τί φῆς; ξυγείδως ὃ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
Ἡμᾶς προδῆναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕ. Ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν, ὅτε σ' ἀλγυνῶ· τί ταῦ
τ' ἄλλως ἐλέγχεις; ὃ γὰρ ἂν πύθοιό μιν.

ΟΙ. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, — καὶ γὰρ ἂν πέτρῃ
Φύσιν σὺ γ' ὀργάνειας, — ἐξερεῖς ποτέ;

Ἄλλ' ὧδ' ἀτεγκτος κατελεύτητος φαῖν;

ΤΕ. Ὅργην ἐμέμφω τὴν ἐμὴν· τὴν σὴν δ', ὁμῶς
Ναῖεσσαν, ὃ κατείδες, ἀλλ' ἐμὲ φέγεις.

ΟΙ. Τίς γὰρ, τοιαῦτ' ἂν, ὃ καὶ ἂν ὀργίζοντ', ἐπὶ
Κλύων, ἂν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

ΤΕ. Ἦξει γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐγὼ σιγῇ σέγω.

ΟΙ. Οὐκῶν, ἀγ' ἤξει, καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί;

ΤΕ. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,
Θυμῷ, δι' ὀργῆς ἥτις αὐριωτάτη.

ΟΙ. Καὶ μὴν παρήσω γ' ἔδεν—ὡς ὀργῆς ἔχω—
Ἄπερ ξυνίημι· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ

Καὶ ξυμφυτεῦσαι τῷργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ, δ', ἐτύχαιες βλέπων,
Καὶ τῷργον ἂν σε τῷτ' ἔφην εἶναι μόνον.

ΤΕ. Ἀληθεὶς· ἐνέπω σέ τῳ κηρύγματι

Ἵππερ προσεῖπας ἐμμένειν, καὶ φ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾷν μήτε τέσδε, μήτ' ἐμὲ,
Ὡς ὄντι γῆς τῆςδ' ἀνοσίῳ μιάσορι.

ΟΙ. Οὕτως ἀναδῶς ἐξεκίνησας τόδε

Τὸ ῥῆμα; καὶ πῶς τῷτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕ. Πέφυγα· τάληθες γὰρ ἰσχύον τρέφω.

ΟΙ. Πρὸς τῷ διδαχθεὶς; ἢ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.

ΤΕ. Πρὸς σὺ· σὺ γὰρ μ' ἄκουτα πρὸτρέψω λέγειν.

ΟΙ. Ποῖον λόγον; λέγ' αὐθις, ὡς μάλλον μάθω.

ΤΕ. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν, ἢ κτερεᾶ λέγειν;

ΟΙ. Οὐχ' ὥς τέ γ' εἶπεν γνωστόν· ἀλλ' αὐθις φράσον.

ΤΕ. Φοιέα σε φημι τάνδρος ἢ ζητεῖς κυρεῖν.

ΟΙ. Ἄλλ' ἔτι χαίρων δὶς γε πημονὰς ἐρεῖς.

ΤΕ. Εἶπω τί δῆτα κα'λλ', ἵν' ὀργίξῃ πλέον;

ΟΙ. Ὅσον γε χρήζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.

ΤΕ. Λεληθέναί σε φημι, σὺν τοῖς φιλτάτοις,
Αἰσχισθ', ὁμιλῶντ', ἔδ' ὄραν ἵν' εἰ κακῷ.

ΟΙ. Ἢ καὶ γεγηθῶς ταῦτ' αἰεὶ λέξιν δοκεῖς;

ΤΕ. Εἴπερ τί γ' ἐσὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

ΟΙ. Ἄλλ' ἐσι, πλήν σοι· σοὶ δὲ τῷτ' ἔκ ἐς, εἰπεῖ

TI. Nihil amplius dicam : quare, si lubet,
Prorumpē ad iram vel faevissimam.

OE. Atqui nihil sane omittam—ut irā efferor—
Eorum quae censeo : scito enim *te* videri mihi
Et cum *aliis* plantasse facinus, et patrasse, tantum
Non manibus, caedem : sique oculorum suppetisset usus,
Et scelus hoc tuum solius esse dicerem.

TI. Verum : jubeo autem te praeconio
Quod publicāsti stare, et, ab hac ipsa die,
Alloqui neque hos *qui adsunt*, neque me,
Ut qui sis urbis hujus impium piaculum.

OE. Itane impudenter ejecisti hunc
Sermonem ? et quo hoc evasurum *te* putas ?

TI. Evasi : veritatem enim validam alo.

OE. A quo edoctus ? non enim ex arte *habes*.

TI. A te : tu enim me invitum perpulisti ut dicerem.

OE. Quid diceres ? dic rursus, ut melius intelligam.

TI. Non intellexisti antea ? an, ut tentes, rogas ?

OE. Non ut cognitum dicas *rogo*, sed iterum dic.

TI. Peremtorem te *esse* dico viri cujus peremtorem
quaeris.

OE. At non impune bis saltem convicia loquere.

TI. Dicam igitur et alia, ut irascare magis.

OE. Quantum quidē vis ; nam frustra dicetur.

TI. Te, nescientem, dico, cum charissimis, [malis.

Turpissime, consuescere ; neque cernere quibus es in

OE. An impune haec te semper dicturum putas ?

TI. Siquidem aliquid inest veritati roboris.

OE. Est sane, nisi tibi : tibi autem nulla est, quoniam

Caecus, et auribus, et mente, oculisque, es.

TI. Tu miser haec nunc exprobras *mibi* quae tibi
Nemo, non, horum, mox exprobrabit. [me,

OE. Sola te tuetur caecitas: *alioqui fecissem* ut neque
Nec quemvis alium, lucem videntem, cerneres.

TI. At nolunt fata me tua cadere *manu*; nam
Sufficit Apollo, cui istud curae erit.

OE. Tuane an Creontis haec sunt commenta?

TI. Creon tibi nulla mali causa; sed ipse tu tibi.

OE. O divitiae, et regnum, et ars artem
Superans, in expetendae vitae subsidium,
Quanta apud vos invidia servatur!

Siquidem ex hoc regno, quod mihi civitas,
Sponte traditum, non expetitur, detulit in manus,
Ex hoc, *inquam*, Creon, ille fidus, ille ex initio amicus,
Clam me subruens, expellere studet,
Magum subornans hunc, dolorum confutorem,
Fraudulentum, circulatorem, qui in lucris
Solummodo cernit, ad artem vero caecus est.

Nam dic, age, ubi tu fuisti certus vates?

Cur non, ubi confutrix-carminum adesset canis,
Proferebas aliquam hisce civibus solutionem?

Atqui illud aenigma non vulgaris erat
Viri interpretari, sed divinationis egebat;

Quam, neque, ab augurio, tu produxisti, notam habens,
Neque a Deorum aliquo: at ego adveniens,
Ille nihil sciens Oedipus, compescui ipsam,
Mentis *acie* affectus, non ab alitibus edoctus;

Τυφλός, τά τ' ὤτα, τὸν τε νῦν, τά τ' ὄμματ', εἰ.

ΤΕ. Σὺ δ' ἄθλιός γε, ταῦτ' οἰεῖδ' ἄ σοι
Οὐδεὶς, ὃς ἔχι, τῶνδ', οἰεῖδ' εἰ τάχα.

ΟΙ. Μίᾳς τρέφῃ πρὸς τυκτός· ὥστε μήτ' ἐμὲ,
Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρᾳ, βλέφαρ πόν' ἄν.

ΤΕ. Οὐ γάρ με μοῖρα πρὸς γέ σὺ πεσεῖν, ἐπεὶ
Ἰκανός Ἀπόλλων, ὃ ταῦτ' ἐκπράττει μέλαι.

ΟΙ. Κρέοντος ἢ σὺ ταῦτα τὰ ξευρήματα;

ΤΕ. Κρέων δέ σοι πῆμ' ὕδεν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.

ΟΙ. ὦ πλῆτε, ἢ τύραννε, ἢ τέχνῃ τέχνῃς
Ὑπερφέρουσα, τῷ πολυζήλῳ βίῳ,

Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται;

Εἰ, τῆςδὲ γ' ἀρχῆς ἔνεχ', ἢν ἐμοὶ πόλις
Δωρητὸν, ἢκ αἴτητὸν, εἴτε χεῖρις,

Ταύτης, Κρέων ὁ πιστός, οὐκ ἀρχῆς φίλος,

Λάθρα μ' ὑπελθὼν, ἐκβαλεῖν ἡμείριται,

Ὑφείς μάγον τοιόνδε μηχανεῖν ἄρον,

Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι

Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.

Ἐπεὶ, φέρ', εἰπὲ, πῦ σὺ μάντις εἰ σαφής;

Πῶς ἔχ', ὅθ' ἡ ραφιδὸς ἐνθαδ' ἦν κύων,

Ἡῦδ' αἰς τὶ τοῖςδ' ἀσέοισιν ἐκλυτῆριον;

Καὶ τοι τοῦ αἰνυγὰ ἔχι τῷ πόντῳ ἢν

Ἀνδρὸς διεπτεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει.

Ἦν, ἔτ', ἀπ' οἰωνῶν, σὺ προῦφάνης ἔχων,

Οὔτ', ἐκ θεῶν τε, γνωτὸν· ἀλλ' ἐγὼ μελῶν,

Ὁ μηδὲν εἰδώς Οἰδίπτος, ἐπαυσάτην,

Γνώμῃ κυρήσας, ὅθ' ἀπ' οἰωνῶν μελῶν.

“Ον δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρένοις
 Παρασατήσαιν, τοῖς Κρεοντείοις, πέλας.
 Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χ’ ὡ συνθεῖς τάδε,
 Ἀγυλατήσαιν· εἰ, δέ, μὴ δόκεις γέρον
 Εἶνα, παθὼν ἔγνωσ’ ἂν οἷά περ φρονεῖς.

ΧΟ. Ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τῶδ’ ἔπη,
 Ὅρῳ λελέχθαι, καὶ τὰ σ’, Οἰδίπῳ, δοκεῖ
 Δεῖ δ’ ὅ τοι ὦνται, ἀλλ’ ὅπως τὰ τῷ θεῷ
 Μαντεῖ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

ΤΕ. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γυν
 Ἴσ’ ἀντιλέξαι· τῷδε γὰρ καὶ γὰρ κρατῶ.

Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δῦλος, ἀλλὰ Λοξία·

Ωστ’ ὃ Κρέοντος προστάτη γεγραψομαι.

Λέγω δ’, ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ’ ὠνείδισας,

Σὺ καὶ δέδορκας, κοῦ βλέπεις ἢ εἰ κακῷ,

Οὐδ’ ἐνθα ναίεις, ὅδ’ ὅτων οἰκίης μέτα.

Ἄρ’ οἶσθ’ ἀφ’ ὧν εἶ;—καὶ λελιθας ἐχθρὸς ὧν

Τοῖς σοῖσιν αὐτῷ, νέρθε, καὶ πῖ γῆς αἶω·

Καί σ’ ἀμφιπλήξ’ μιτρός τε καὶ τῷ σὲ πατρός·

Ἐλᾶ, πότ’, ἐκ γῆς τῆςδε, δεινόπης ἀρά,

Βλέποντα, νῦν μὲν, ὄρθ’, ἔπειτα δέ, σκότον.

Βοῆς δέ τῆς σῆς ποῖος, ἔκ’ ἔσαι, λιμήν,

Ποῖος Κιθαρών, ἔκ’ ἐκ συμφωνος τάχα,

Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναγον ὄν, δόμοις,

Ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχάν;

Ἄλλων δέ πλῆθος ἐκ ἐπαμβάλλῃ κακῶν,

Ἄ σ’ ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.

Πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέοντα καὶ τοῦ μὲν γόμα

Quem vero tu conaris ejicere, sperans folio
Creontis te adstiturum proxime. [confinxit,
Tuo cum damno videris mihi et tu, et qui haec
Regnaturus : et, nisi te senem factum esse viderem,
Infortunio cognosceres quam male sentias.

CH. Nobis quidem conjectantibus et hujus dicta,
Per iram dici, tuaque, Oedipu, videntur :

At *nunc* non opus est his ; sed quomodo Dei
Oraculum solvamus optime considerare.

TI. Sis licet tyrannus, hoc tamen par sum tibi
Ut paria contra dicam : hujus enim ego potens sum.
Neque enim ullatenus tibi servio, sed Apollini :

Quare nec Creonte patrono mihi opus erit.

Dico autem, quoniam mihi caecitatem objecisti,

Tu et cernis ; non tamen vides quibus es in malis,

Neque ubi habitas, neque quibuscum vivis.

Nostin' ex quibus natus es ?—imo latet hostem esse

Te tuorum, qui apud inferos sunt, et in terra supra :

Et te, undique-petens, matrisque et tui patris

Exigit, tandem, ex hac urbe, horrenda execratio ;

Videntem, nunc quidem, recte, sed mox, tenebris *obru-*

Clamori autem tuo quis, non, portus, [tum,

Quis, non, Cithaeron, concinet brevi ;

Cum scies nuptias quas, domi,

Importunas contraxeris, secunda navigatione usus ?

Aliorumque agmen non vides malorum,

Quae te pariter aequabunt tibi et tuis liberis,

Post haec, i, et Creonta et meum os

Contumeliis proscinde; te, enim, nullus est mortaliem,
Qui, scelerator, unquam excidetur *et peribit*. . . .

OE. —Hocce ergo ferendum est, ut haec ex eo
audiam?

Non in malam crucem *abis*? non ocyus? non iterum,
Retro hisce ab aedibus conversus, *abis*?

TI. Ne quidem *omnino* venissem ego, nisi tu vocasses.

OE. Neque te novi stulta dicturum; alioqui
Tardius te meas ad aedes vocassem.

TI. Nos, tibi quidem ut videtur, sumus
Stulti; parentibus, vero, qui te genuerunt, sapientes.

OE. Quibus? —mane: —quis me *sodes* genuit mortalium?

TI. Haec dies gignet te *final* et perdet.

OE. Ut omnia perplexa nimis et obscura loqueris!

TI. Igitur ad haec tu es optimus interpres.

OE. Ea exprobras unde me magnum extitisse invenies.

TI. Ea ipsa scilicet te perdidit fortuna. [curo.

OE. Sed, quando civitatem hanc e malis liberavi, nihil

TI. Abeo igitur; et tu, puer, abduc me.

OE. Abducatur age; nam, praesens, *tantum* [lestus eris.

Impedis et turbas; procul, autem, amotus, non ultra mo-

TI. Abeo, postquam dixi *ea* propter quae veni, non tuum

Os veritus; non enim est *te penes* ut me perdas.

Dico autem tibi virum hunc quem dudum

Quaeris, minans, et praedicans de caede

Laii, eum praesentem adesse,

Peregrinum verbo, et advenam: at deinde indigena

Videbitur Thebanus, neque laetabitur

Eventu suo: caecus enim, ex vidente,

Προπηλάκιζε σὺ, γὰρ ἔκ ἐστὶ βροτῶν,
Κάκιον, ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε. . . .

ΟΙ. —"Ἡ ταῦτα δὴτ' ἀνέκτα πρὸς τέτυ κλῦεν;

Οὐκ εἰς ἑλεθρον; ἢ χι θῆστον; ἢ πάλιν,

"Αψόρρος οἰκῶν τῶνδ' ἀποσραφεῖς, ἅπει;

ΤΕ. Οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.

ΟΙ. Οὐ γάρ τι σ' ἦδεν μῶρα φωνήσαντ' ἔπει

Σχολῇ σ' ἂν εἴκας τὴς ἐμῆς ἐσειλάμην.

ΤΕ. Ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφουμεν, ὡς μὲν σοι δοκεῖ,

Μῶροι γοεῦσι, δ', οἳ σ' ἔφυσαν, εὐφρονες.

ΟΙ. Ποίοισι;—μῆνον—τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;

ΤΕ. Ἡδ' ἡμέρα φύσει σέ κ' διαφθερεῖ.

ΟΙ. Ὡς πάντ' ἄγαν γ' ἀνέκτα κῆσαφ' ἰλέως.

ΤΕ. Οὐκὼν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφες;

ΟΙ. Τοιαῦτ' ἀνείδιζ' αἷς ἐμ' εὐρίσεις μέγαν.

ΤΕ. Αὐτὴ γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.

ΟΙ. Ἀλλ', εἰ πῶλιν τήνδ' ἐξέσωσ', ἢ μοι μέλει.

ΤΕ. "Απειμι τοίνυν κ' σὺ, παῖ, κόμιζε με.

ΟΙ. Κομιζέτω δὴθ' ὡς, παρὼν, τὰ γ' ἐμποδῶν

Ὀχλεῖς· συθεῖς τ' ἂν, ἢ κ' ἂν ἀλγύνωνας πλέον.

ΤΕ. Εἰπὼν, ἅπειμ', ὦν ἕνεκ' ἦλθον, ἢ τὸ σὸν

Δείσας πρόσωπον· οὐ γάρ ἐσθ' ὅππῃ μ' ὀλεῖς.

Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τῆτον ὃν πάλαι

Ζητεῖς, ἀπειλῶν, κἄνακηρύσσων φόνον

Τὸν Λαίειον· ὅτός ἐστιν ἐνθάδε,

Ξένος λόγῳ, μέτοικος· εἴτα δ' ἐγγεγὴς

Φανήσεται Θηβαῖος· ἔδ' ἡσθήσεται

Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γάρ, ἐκ δεδορκότος,

Καὶ πτωχός, ἀντὶ πλεονείας, ξένην ἔπι,
 Σκήπτρῳ προδεικνύς, γαῖαν ἐμπορεύσεται·
 Φανήσεται δέ, πασι τοῖς αὐτῷ ξυνών,
 Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ· καὶ ἥς ἔφυ
 Γυναῖκός, υἱὸς καὶ πόσις· καὶ τῷ πατρὸς.
 Ὀμόσπορος τε καὶ φανεύς· καὶ ταῦτ', ἰὼν
 Εἶσω, λογίζε· κ' ἂν λάβῃς μ' ἐφευρμένον,
 Φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟ. Τίς ὄντιν' ἀθεσπίεπεια
 Δελφίς, εἶπε, πῶτρα,
 Ἄρρητ' ἀρρήτων
 Τελέσαντα, φοινίσσιν χερσίν;
 ὦρα νιν, αἰλλοπόδων ἵππων
 Σθεναρώτερον, φυγᾶ, πόδα νομάων·
 Ἐνοπλος γάρ, ἐπ' αὐτὸν ἐπειθρώσκει,
 Πυρὶ καὶ γεροπαῖσι, Διὸς γενέτας·
 Δεινὰ δ' ἅμ' ἔπονται
 Κῆρες ἀναπλάκῃτοι.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ἐλαμψε γάρ, τῷ νιφόντος,
 Ἀρτίως, φανεῖσα
 Φάμα, Παρνασσῷ,
 Τὸν ἄδελον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.

Et egenus, ex divite, *factus*, in peregrinam,
 Baculo *pedes* dirigens, terram p[ro]ficiscetur :
 Et palam fiet suis ipsius, filiis
 Fratrem esse ipsum et patrem ; et, ex qua natus est
 Muliere, filium et maritum ; et patris
 Adulterumque et peremptorem : et haec, introiens,
 Exquire, et, si me deprehendes mendacem,
 Dic me jam divinandi arte nihil sapere.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CH. Quis *est ille* quem fatidica
 Delphica edixit rupes,
 Sanguineis, perpetrassè, manibus,
 Infandorum adeo infanda ?
 Tempus jam *ei est* ut, velocibus equis
 Ocyor, fugam capeffat :
 Armatus enim, in illum incurrit,
 Igne et fulguribus, Jovis filius, *Apollo* :
 Horrendaeque simul sequuntur
 Inevitabiles Parcae.

ANTISTROPHE I.

Effulsit enim, a nivoso,
 Manifesta, nuper,
 Fama, Parnasso,
 Latitantem virum a quovis quaerendum.

Vagatur enim, agrestibus in silvis,
 Perque antra, perque rupes, ut taurus,
 Miser, misero pede, viduos agens annos,
 Ex umbilico terrae edita, fugere sperans
 Oracula ; illa vero, semper,
 Valida rataque, circumvolant.

S T R O P H E II.

Dira quidem, dira, me, movet
 Peritus augur,
 Neque credentem neque abnegantem :
 Quid autem dicam incertus haereo :
 Pendeoque spe, neque huc
 Respiciens, neque illuc.
 Quae enim vel Labdacidis,
 Vel filio Polybi, lis orta est,
 Neque antehac ego unquam,
 Et ne nunc quidem, intelligo
 Quicquam, cujus indicio *persuasus*,
 Populari
 Accedam rumori, de Oedipode,
 Adjutor Labdacidis factus,
 In caede obscura.

A N T I S T R O P H E II.

At Jupiter et Apollo
 Sunt, certe, sapientes ; et res humanas
 Norunt : *fateor* : sed, inter homines, vatem

Φοιτᾷ γάρ, ὑπὲρ ἄγριαν ὕλαν,
Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πύλῃας, ὡς ταῦρος,
Μέλεος, μελέω ποδὶ, χηρεύων,
Τὰ, μεσόμφαλα γᾶς, ἀπονοσφίζων
Μαντεῖα· τὰ δ', αἰεὶ,
Ζῶντα, περιποτᾷται.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β'.

Δεινὰ μὲν ἔν, δεινὰ ταρασσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας,
Οὔτε δοκῶντ', ἔτ' ἀποφάσκον-
θ'· ὅ,τι λέξω δ' ἀπορῶ·
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν, ἔτ' ἐν-
θαδ' ὄρων, ἔτ' ὀπίσω.
Τί γάρ ἢ Λαβδακίδας,
Ἦ τῷ Πολύβῳ, νείκος ἔκει-
τ', ἔτε παροῖθιεν ποτ' ἐγώ,
Οὔτε ταῦν, πω, ἔμαθόν
Τι, πρὸς ὅτε δὴ, βασάνῳ,
Επὶ τὰν ἐπίδαμνον
Φάτιν, εἴμ' Οἰδιπῶδα,
Λαβδακίδας ἐπὶ κενὸς
Ἀδύλων θανάτων.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἔν Ζεὺς, ὃ τ' Ἀπέλλων,
Ζυκετοί, καὶ τὰ βροτῶν
Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάλιστα

Πλέον ἢ γὰρ φέρεται
 Κρίσις ἢ ἔστιν ἀληθής·
 Σοφία, δ', ἂν σοφίαν
 Παραμείψειεν ἀνὴρ·
 Ἄλλ' ἔποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἰδοί-
 μ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων
 Ἄν καταφαίην· φανερά
 Γὰρ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα,
 Ποτὲ, καὶ σοφὸς ὦφθη,
 Βασάνω, θ', ἠδ' ὑπόλις·
 Τῷ δ', ἀπ' ἐμαῖς φρενὸς, ἔπο-
 τ' ὀφλήσει κακίαν.

I A M B O I.

ΚΡ. Ἄνδρες πολῖται, δαίν' ἔπη, πεπυσμένος,
 Κατηγορεῖν μὲν, τὸν τύραννον Οἰδίπην,
 Πάρεμι' ἀτλητῶν· εἰ, γὰρ, ἐν ταῖς συμφοραῖς
 Ταῖς νῦν, νομίζει, πρὸς γ' ἐμῷ, πεποιθέναι,
 Λόγοισιν εἶτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
 Οὗτοι βίην, μοι, τῷ μακραίωνος πάθος,
 Φέροντι τήνδε βάζειν· ἔγὰρ εἰς ἀπλῆν
 Ἡ ζημία, μοι, τῷ λόγῳ τέτε, φέρει,
 Ἄλλ' εἰς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
 Κακὸς δὲ πρὸς σὺ καὶ φίλων, κεκλήσομαι.
 ΧΟ. Ἄλλ' ἦλθε μὲν δὴ τῷτο τοῦναιδος, τάχ' ἂν,
 Ὅργῃ βιασθὲν μάλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.
 ΚΡ. Πρὸς τῷ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμας, ὅτι,
 Πεισθεῖς, ὁ μάντις, τὺς λόγους ψευδῆς λέγει;

Plus quam ego intelligere
 Iudicio non constat certo :
 Et tamen hunc, ille, sapientem,
 Sapientiâ, superat :
 Sed nunquam ego, priusquam certum
 Audiero sermonem, *Oedipum* accusantibus
Temere assentiar : manifeste enim
 Alata venit puella quondam ;
 Et sapiens apparuit,
 Certoque argumento, urbi iucundus.
 Quapropter, iudicio, *ille*, meo, nunquam
 Censebitur pravus.

CR. O cives, ubi audiui atrocia mihi crimina
 Objicere tyrannum *Oedipum*,
 Adsum, ferre non sustinens ; si, enim, in his malis
 Praesentibus, putat se a me passum esse,
 Dictis factisque, quod damnum inferat,
 Non amplius, mihi, vitae longioris cupido,
 Sustinenti tantam infamiam : non enim ad leve malum
 Injuria hujus sermonis tendit,
 Sed ad maximum, siquidem malus civitati,
 Malusque erga te et amicos, vocabor.
 CH. At prodiit, *puto*, hoc convitium, forsitan,
 Irâ expressum potius quam mentis ex sententia.
 CR. An ab hoc dictum fuit quod, meis consiliis
 Persuasus, vates, mendacia locutus sit ?

CH. Haec quidem dicta sunt; nescio autem quâ mente.

CR. Oculisne rectis, rectaque mente,
Condemnavit me hujus criminis?

CH. Nescio: quae enim faciunt principes non video:
Ipse vero jam huc ex aedibus prodit foras.

OE. Heus tu! quid huc venisti? tantumne habes
Audaciae in fronte ut meas ad aedes

Venias, peremptor cum sis hujus viri, palam,
Praedoque conspicuus meae tyrannidis?

Age, dic, per deos, timiditatem an stultitiam
Inesse mihi videns, cogitasti haec facere?

Vel facinus tuum quasi nunquam sensurus essem,
Dolo subrepens mihi; aut, si sensissem, ulturus?

Annon insanus est iste conatus tuus,

Absque populo et amicis, tyrannidem

Venari, quae populi favore et pecunia capitur?

CR. Nostine quid agas? pro hisce dictis tuis
Aequalia vicissim audi; cumque *rem* cognoveris, de-
inde judica. [tui ego malus:]

OE. Orator tu quidem *es* vehemens; auditor autem
Insensum enim et gravem te expertus sum mihi.

CR. Hoc ipsum nunc a me primum audi quod dicam.

OE. Hoc ipsum *modo* ne mihi dicas, quod non sis malus.

CR. Siquidem putas quid boni esse pervicaciam
Absque sana mente, non recte sapis.

OE. Siquidem putas te, amicum injuria afficientem,
Non poenas daturum, non recte sapis.

CR. Assentior tibi haec jure dici; sed
Malum, quod dicis te a me accepisse, dic mihi.

ΧΟ. Ηὐδατο μὲν τὰδ', οἶδα δ' ὃ γνῶμη τίη.

ΚΡ. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν, δέ, καὶ ὀρθῆς φρονέας,

Κατηγορεῖτο τύπικλημα τὸτό μιν;

ΧΟ. Οὐκ οἶδ'· ἂν γὰρ δρῶσ' οἱ κρατῦντες ἔχ' ὀρῶ.

Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

ῬΟΙ. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις

Τόλμης πρὸσωπον ὥστε τὰς ἐμὰς σέγας

Ἰκν, φοιτῶν ὡν τῷδε τάνδρῳ, ἐμφανῶς,

Λησῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;

Φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μαρίαν

Ἰδὼν τίη ἐν ἐμοί, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;

Ἦ, τῆργον ὡς ὃ γινώρισσοίμ' σε τόδε,

Δόλω προσέρπον, καὶ ἀλεξοίμην, μαθὼν;

Ἄρ' ἔχι μῶρόν ἐστι τύχαιρήμα σιν,

Ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων, τυραννίδα

Θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν ὃ ἀλίσκεται;

ΚΡ. Οἶσθ' ὡς ποιήσω; ἀντὶ τῶν εἰρημένων

Ἰσ' ἀντάκωσον, κατὰ κρῖν' αὐτὸς, μαθὼν.

ῬΟΙ. Λέγειν σὺ δεινός, μαθηταίνεν δ' ἐγὼ κακός

Σὺ δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὖρηκ' ἐμοί.

ΚΡ. Τῆτ' αὐτὸ νῦν μιν πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.

ῬΟΙ. Τῆτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως ἔκ εἰ κακός.

ΚΡ. Εἴτοι νομίζεις, κτήμα τὴν αὐθαδίαν

Εἶναι τι τῷ νῦν χωρὶς, ἔκ ὀρθῶς φρονεῖς.

ῬΟΙ. Εἴτοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς

Δρῶν, ἔχ' ὑφίξειν τὴν δίκην, ἔκ εὖ φρονεῖς.

ΚΡ. Ξύμφημί σοι ταῦτ' ἐνδίκ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ

Πάθημ', ὅποτον φῆς παθεῖν, διδάσκέ με.

ΟΙ. "Επειθες, ἢ ἔκ' ἐπειθες, ὡς χρεὶ' ἢ μ' ἐπὶ
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα.

ΚΡ. Καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βυλεύματι.

ΟΙ. Πόσον τίν' ἦδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον

ΚΡ. Δέδρακε ποῖον ἔργον; ἔ γάρ ἐννοῶ.

ΟΙ. "Αφαιτος ἔρρει, θανασί μω χειρώματι.

ΚΡ. Μακροὶ παλαγοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

ΟΙ. Τότ' ἔν' ὁ μάντις ἔτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

ΚΡ. Σοφός γ' ὁμοίως, καὶ ἴσα τιμώμενος.

ΟΙ. Ἐμνήσατ' ἔν' ἐμῷ τι τῷ, τότ' ἐν χρόνῳ;

ΚΡ. Οὐκ ἐν, ἐμῷ γ' ἐσῶτος ἔδαμῷ πώλεας.

ΟΙ. Ἀλλ' ἔκ' ἐρευνᾶν τῷ θανόντος ἔσχετε;

ΚΡ. Παρέσχομεν· πῶς δ' ἔχί; κῆκ' ἠκῶσαμεν.

ΟΙ. Πῶς ἔν' τόθ' ἔτος ὁ σοφὸς ἔκ' ἠῦδα τάδε;

ΚΡ. Οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς, γὰρ, μὴ φρονῶ, σιγαῖν φιλῶ.

ΟΙ. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν, εὖ φρονῶν.

ΚΡ. Ποῖον τόδ'; εἰ, ᾧ, οἶδά γ', ἔκ' ἀρνίσομαι.

ΟΙ. "Οὐδ' ἔνεκ', εἰ μὴ σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς

Οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαίῳ διαφθοράς.

ΚΡ. Εἰ μὲν λέγει τὰδ' αὐτὸς οἶσθ'. ἐγὼ δέ σε
Μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ' ἄπερ καὶ μὲ σὺ νῦν.

ΟΙ. Ἐκμάνθαν'· ἔ γάρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.

ΚΡ. Τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γῆμας ἔχεις;

ΟΙ. "Αρρησις ἔκ' ἐνεσιν ὧν ἀνισορεῖς.

ΚΡ. "Αρχεις δ' ἐκείνη ταῦτά, γῆς ἴσον νέμων;

ΟΙ. Ἀν' ἢ θέλωσα, πάντ' ἐμῷ κομίζεται.

ΚΡ. Οὐκ ἐν ἰσῶμα σφῶν ἐγὼ δυσὶν τρίτος;

ΟΙ. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνεται φίλος.

OE. Persuasisti, an non persuasisti, quod oporteret me
Ad vatem istum praeclarum mittere nuncium aliquem?

CR. Et nunc quidem ejusdem ipse sum sententiae.

OE. Quantum jam temporis *abiit* ex quo Laius

CR. Quid fecit? non enim intelligo.

OE. Occulte periit, exitiali manu.

CR. Longa et antiqua numerari possunt tempora.

OE. Tunc temporis vatesne ille hanc callebat artem?

CR. Aequae sapiens, et honore habitus pari.

OE. Nunquid mei meminit, tunc temporis?

CR. Nunquam omnino, me praesente.

OE. At nullam inquisitionem de mortuo habuistis?

CR. Habuimus: et quid ni? sed non audivimus.

OE. Cur ergo tunc ille sapiens non dixit haec?

CR. Nescio, quae, autem, nescio, *de his* libenter taceo.

OE. Hoc scis tamen, dicesque, si recte sapis.

CR. Quid istud est? si, enim, sciam, non negabo.

OE. Quod, nisi tecum congressus esset, meam
Nunquam dixisset Laii caedem *esse*.

CR. An haec ille dicat ipse nostri: ego autem ex te
Discere volo eadem quae tu modo ex me.

OE. Disce: non enim unquam homicida deprehendar.

CR. Quid autem? meam sororem nonne conjugem

OE. Negari non potest quod quaeris. [habes?

CR. Et regnas pariter cum ea, parem terrae portionem
conferens?

OE. Si volet, omnia mea *habebit* auferetque.

CR. Aequalis igitur sum vobis duobus ego tertius?

OE. Hic porro tandem malus appares amicus.

CR. Non; si fineres me, sicut ego te, dicere.
Considera hoc primum, an quenquam putas
Regnare malle, cum timoribus, quam,
Sine timore, dormire, si potentiam obtineat eandem?
Ego fane neque ipse cupio
Tyrannus esse magis quam tyranni iussa exsequi;
Neque alius quisquis modestus esse novit.
Nunc enim a te omnia absque metu fero;
At, si ipse rex essem, multa invitus facerem.
Qui mihi igitur tyrannus esset dulcior
Quam principatus securus et potentia?
Nondum adeo animi falsus sum
Ut alia expetam bona quam lucro conjuncta.
Nunc omnibus oblector; nunc omnis me amplectitur;
Nunc qui abs te aliquid volunt me evocant:
Ut enim omnia consequantur penes me est.
Cur igitur ego haec captarem, illis dimissis *bonis*?
Mens recta sapiens agere prava non potest.
Sed nec amator unquam hujus sententiae fui,
Neque cum alio sic agente *versari* sustinerem.
Et horum illud argumentum *habe*; Delphos profectus,
Exquire responsa si recte haec renunciaverim tibi:
Et, si me cum vate deprehenderis
Consilii quid communicasse, ne me unius occidas
Calculo, sed gemino, meoque et tuo convictum,
Sed propter incertam suspensionem ne me privatim cri-
Non enim justum est neque malos, temere, [mineria;
Bonos judicare, neque bonos malos.

ΚΡ. Οὐκ· εἰ δίδοις γ', ὡς ἐγὼ σαιτῷ, λέγον.
 Σκέψαι δὲ τῷτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκῆς
 " Ἀρχεῖν ἐλῆσθαι, ζῆν φόβοισι, μᾶλλον ἢ
 " Ἀτρεσεν εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἔξει κράτη;
 'Εγὼ μὲν ἔν' ἔτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν
 Τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν,
 Οὐτ' ἄλλος ἄστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
 Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σὺ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω
 Εἰ, δ', αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κ' ἂν ἁκῶν ἔδρων.
 Πῶς δὴτ' ἐμοὶ τυραίνις ἡδίων ἔχειν
 ' Ἀρχῆς ἀλύπτῃ καὶ δυνατείᾳς ἔφυ;
 Οὐπω τοσῶτον ἠπατημένος κυρῶ
 " Ὡστ' ἄλλα χρῆζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
 Νῦν πᾶσι χαίρω· νῦν με πᾶς ἀσπάζεταιται·
 Νῦν οἱ σέθεν χρῆζοντες ἐκκαλῶσί με.
 Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἐνι.
 Πῶς δὴτ' ἐγὼ κεν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς τὰδε;
 Οὐκ ἂν γένοιτο νῦν κακὸς καλῶς φρονῶν.
 ' Ἀλλ' ἔτ' ἐρασιῆς τῆςδε τῆς γνώμης ἔφυν,
 Οὐτ' ἂν μετ' ἄλλῃ δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
 Καὶ τῶνδ' ἐλεγχον τῷτο μὲν· Πυθῶδ' ἰὼν,
 Πεύθε, τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι
 Ταῦτ'· ἀλλ', εἰάν με τῷ τερασκόπῳ λάβης
 Κοιῇ τι βελεύσαντα, μή μ' ἀπλῇ κτάνης
 Ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ λαβῶν.
 Γνώμη, δ', ἀδήλω, μή με, χωρὶς, αἰτιῶ
 Οὐδ' δίκαιον ἔτε τὺς κακὺς, μάτην,
 Χρηστὺς νομίζην, ἔτε τὺς χρηστὺς κακὺς.

Φίλον γ' ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω

Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλείστον φιλεῖ.

Ἄλλ' ἐν χρόνῳ γνώσῃ τὰδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ

Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·

Κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μῖα.

ΧΟ. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβημένῳ πιθεῖν,

Ἄναξ· φρονεῖν γ' οἱ ταχέως ἢ ἀσφαλεῖς.

ΟΙ. Ὅταν ταχύς τις, οὐ πιθευέων λάθρα,

Χωρῇ, ταχὺν δὲ καὶ με βυλεύειν πάλιν·

Εἰ, δ', ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τῷδε μὲν

Πεπραγμέν' ἔσα, τὰ μὰ δ' ἡμαρτημένα.

ΚΡ. Τί δῆτα χρήσεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;

ΟΙ. Ἦκιστα· θήσκειν, ἢ φυγεῖν, σε, βύλομα.

ΚΡ. Ὅταν προδείξῃς οἶόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

ΟΙ. Ὡς ἔχ' ὑπεύξων, ἢ δὲ πισεύσων, λέγεις;

ΚΡ. Οὐ γὰρ φρονεῖντά σ' εὐ βλέπω.

ΟΙ. Τὸ γὰρ ἐμὸν.

ΚΡ. Ἄλλ' ἐξ ἴσου δεῖ καὶ μόν.

ΟΙ. Ἄλλ' ἔφυς κακός.

ΚΡ. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν

ΟΙ. Ἀρκτέον γ' ὅμως.

ΚΡ. Οὗτοι κακῶς γ' ἄρχοντες.

ΟΙ. Ὡ πόλις, πόλις

ΚΡ. Καί μοι πόλεως μέτεσι τῆςδ', ἢ σοὶ μόνῳ.

ΧΟ. Πάυσασθ', ἄνακτες· καίριαν δ' ἡμῖν ὄρω

Τήνδ', ἐκ δόμων εἰχυσαν, Ἰοκάστην, μεθ' ἧς

Τὸ νῦν παρὲς ὡς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεῶν.

ΙΟ. Τί τὴν ἄβυλον, ὦ ταλαίπωροι, εἴσιν.

Amicum enim fidum ejicere idem *esse* puto
Ac si suam *quis* ejiciat vitam, quam maxime diligit.
At cum tempore scies haec certo : quoniam
Tempus bonum virum ostendit solum ;
Malum vero vel una die cognoveris.

CH. Recte dixit caventi ne ruas,
O rex ; consilia qui ineunt subita non sunt tuti.

OE. Ubi quis celer est insidias struere clam,
Et me celeriter consilium capere oportet ;
At, si quietus manebo, ille sua quidem
Confecerit, mea autem erunt frustranea.

CR. Quid igitur postulas ? an me ex terra pellere ?

OE. Minime ; mori, non exulare, te, volo.

CR. Si dixeris prius quale sit invidere.

OE. Ut non cessurus mihi, neque crediturus, dicis ?

CR. Video enim te non bene sapere.

OE. Certe in rem meam.

CR. At aequaliter *te* decet in meam *sapere*.

OE. At malus es.

CR. Quid si rem nihil intelligas ?

OE. Imperandum est tamen,

CR. Non regis est *ut imperet* male.

OE. O civitas ! civitas ! [lum.

CR. Ad me quoque civitas haec pertinet, non ad te so-

CH. Desinite, reges : in tempore enim nobis video,
Ex aedibus egredientem, Jocasten, cujus operâ
Praesentem contentionem componi aequum est.

JO. Quid hunc, o miseri, temere tumultum,

Rixando, excitastis, neque erubescitis, terrâ
 Tam graviter laborante, privata movere mala?
 Non tu abis domum? tuque, Creon, tuas ad aedes?
 Noliteque ex nihili dolore maximum producere.

CR. Soror, atrocia mihi Oedipus, tuus maritus,
 Facere parat, ad alterutrum damnans malum,
 Ut aut e patria ejiciat, aut captum interficiat.

OE. Fateor, o uxor; molientem enim eum mala
 In meam vitam deprendi, *idque* arte malâ.

CR. Ne *vitâ* jam fruar, sed execratus inteream, si tibi
 Quid feci ex iis quae me facere objicis.

JO. O, per Deos, crede ista, Oedipe,
 Maxime quidem hoc jusjurandum reveritus Deorum,
 Et me quoque, eosque porro qui adfunt tibi,

PERICOMMATA.

STROPHE I.

CH. Obtempera, volens, sapiensque,
 O rex, obsecro.

OE. Quid vis tibi ut cedam?

CH. Hunc, neque olim stultum,
 Nunc autem juramenti fide obstrictum,
 Reverere.

SYSTEMA I.

OE. Nôsti igitur quid petis?

CH. Novi.

OE. Dic igitur quae velis.

Γλώσσης ἐπήρατ', ὅδ' ἐπασχύνεσθε, γῆς
 Οὐτῷ νοσήσης, ἴδια κινῶντες κακά;
 Οὐκ εἴ σύ τ' εἰς οἶκας; σύ τε, Κρέων, γέγας;
 Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε.

ΚΡ. Ὅμαίμε, δεινά μ' Οἰδίπυς, ὃ σὸς πόσις,
 Δραῖσαι δικαιοί, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
 Ἦ γῆς ἀπώσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι, λαβῶν.

ΟΙ. Ξύμφημι δρῶντα, γάρ, νιν, ὧ γύναι, κακῶς,
 Εἵληφα, τοῦμόν σῶμα, σὺν τέχνῃ κακῇ.

ΚΡ. Μὴ νῦν ὀϊάμην, ἀλλ' ἀράμος, εἴ σέ τι
 Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπατιᾶ με δρᾶν.

ΙΟ. ὦ, πρὸς θεῶν, πίστευσον, Οἰδίπυς, τάδε,
 Μάλισα μὲν τόνδ' ὅρκον ἀδεσθεῖς θεῶν,
 Ἐπειτα, καὶ μὲ, τῆςδέ θ' εἰ πάρεισί σοι.

Π Ε Ρ Ι Κ Ο Μ Μ Α Τ Α.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α'.

ΧΟ. Πιθῶ, θελήσας, φρονήσας
 Τ', ἀναξ, λίσσεμαι.

ΟΙ. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

ΧΟ. Τὸν, ὅτε πρὶν νήπιον,

Νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαλιν,

Καταΐδεσαι.

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α Α'.

ΟΙ. Οἷσθ' ἢ ἄ χρεῖς;

ΧΟ. Οἶδα.

ΟΙ. Φράζε δὴ τί φῆς.

ΧΟ. Τὸν ἐναγῇ φίλον μήποτ', ἐν αἵτῃα,
Σύνγ' ἀφανεῖ λόγῳ, ἄτιμον βαλεῖν.

ΟΙ. Εὖ νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὀλεθρον, ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β'.

ΧΟ. Οὐ, τὸν πάντων θεῶν

Θεὸν πρόμον, ἄλιον.

Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,

Ὅ,τι πύματον ὀλοῖμαν,

Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.

Ἀλλά, μοι δυσμόρῳ,

Γὰ φθίνουσα τρύχει

Ψυχάν, καὶ ταδ' εἰ, κακοῖς,

Κακὰ, πρὸς ψαύσει,

Τοῖς πάλα, τὰ πρὸς σφῶν.

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α Β'.

ΟΙ. Ὅδ' ἔν' ἵτω, καὶ χρεῖ με παντελῶς θανεῖν,

Ἡ γῆς ἄτιμον τῆςδ' ἀπώσθηται βία.

Τὸ γὰρ σὸν, καὶ τὸ τῆςδ', ἐποικτεῖρω, τόμα

Ἐλεεινόν· ὅτος δ', ἐνθ' αἶν' ἡ, συγῆσεται.

ΚΡ. Στυγὴς μὲν, εἰκων, δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν

Θυμῷ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις

Αὐταῖς, δικαίως, εἰσὶν ἀλγίσται φέρειν.

ΟΙ. Οὐκ ἐν μ' ἐάσεις, κακτὸς εἶ; ΚΡ. Πορεύσομαι,

Σὺ μὲν τυχὼν ἀγνώτος· ἐγὼ δὲ, τοῖςδ', ἴσος.

CH. Venerandum amicum neutiquam ut, ob causam,
Obscurumque rumorem, cum ignominia ejicias.

OE. Hoc jam scito, quando haec petis, mihi
Quod petas interitum, vel fugam ex hac terra.

S T R O P H E II.

CH. Non, per omnium Deorum
Deum principem, Solem, *id volo*.

Sed, Deo et amicis destitutus,

Miserrime peream,

Si ea sit mihi mens:

At mihi infelici

Patria calamitosa excruciat

Animum, quodque haec vestra

Mala fese, jamjam,

Malis adjungent prioribus.

S Y S T E M A II.

OE. Ille igitur abeat, etsi me oportet omnino perire,
Aut cum ignominia ex hac terra ejici:

Tui enim, non hujus, miseret me, loquentis [bitur.

Miserabiliter: ille vero, ubicunque fuerit, odio habet.

CR. Durus aperte es, etiam dum cedis; gravis autem tibi,

Cum iram expleveris: talia enim ingenia

Sibi ipsis, jure, sunt molestissima tolerata.

OE. Non igitur dimittes me, et foras abis? CR. Ibo;

Futurus forsan ignotus tibi,

Inter hos, autem, idem qui antea.

ANTISTROPHE I.

CH. Mulier, quid moraris *eum* abducere
Intra has aedes?

JO. Prius si novero quae causa litis, *abducam*.

CH. Suspicio incerta sermonum

Venit, *animosque* mordet

Iniqua *criminatio*.

ANTISYSTEMA I.

JO. Ipsisne ab ambobus?

CH. Imo.

JO. Et quis erat sermo?

CH. Satis, mihi quidem satis, terra sic laborante,
Videtur, ubi defuit *contentio* ibi definere.

OE. Videsne quo veneris, vir alioqui non malus,
Meum negligens et obtundens animum?

ANTISTROPHE II.

CH. O rex, dixi quidem
Non semel antea; scito vero
Me infanum, nec compotem
Animi, visum mihi fore,
Si te segregarem *et negligerem*,
Qui meam patriam charam,
Laboribus oppressam,
Servatam erexeris.
Et nunc generosus dux,
Si potes, esto.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

ΧΟ. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;

ΙΟ. Μαθυσά γ' ἤτις ἡ τύχη.

ΧΟ. Δόκησις ἀγνώς λόγων

Ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ

Τὸ μὴ ἴνδικον.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Α΄.

ΙΟ. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

ΧΟ. Ναυχί.

ΙΟ. Καὶ τίς ἦν λόγος;

ΧΟ. Ἄλις, ἔμοιγ' ἄλις, γὰς προπονέμενας,
Φαίρεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτῷ μένειν.

ΟΙ. Ὅρᾳς ἴν' ἤκεισα, γαθὸς ὢν γνώμην αἰήρ,
Τῷ μὲν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κίαρ;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

ΧΟ. Ἄναξ, εἶπον μὲν ἔχ

Ἄπαξ μόνον, ἴσθι δὲ

Παραφρόνιμεν, ἄπορον

Ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι

Μ' ἂν, εἴ σε νοσφίζομαι,

Ὅς γ' ἐμὴν γὰρ φίλαν,

Ἐν πόνοις αὐλύν-

σαν, κατ' ὀρθὸν ἔρισας.

Τανῦν δ' εὐπομπας,

Εἰ δύναιο, γίγν.

ἈΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Β'.

- ἸΟ. Πρὸς θεῶν, διδάξον καὶ μὲν, ἄγαθ', ὅτε, ποτὲ,
 Μῆνιν τοσύνδε, πράγματος, γήσας ἔχεις.
 Οἱ. Ἐρῶ—σὲ γὰρ τῶνδ' εἰς πλεον, γύναι, σέβω,—
 Κρέοντος· οἷά μοι βεβηλευκῶς ἔχει.
 ἸΟ. Λέγ', εἰ, σαφῶς τὸ νῆκος ἐγκαλῶν, ἐρεῖς.
 Οἱ. Φοιέα με φησὶ Λαῖν καθεσάναν.
 ἸΟ. Αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ μαθὼν ἄλλω πᾶρα;
 Οἱ. Μάντιν μὲν ἔν κακῶργον εἰς πέμψας· ἐπεὶ,
 Τόγ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ γόμα.

ἸΑΜΒΟΙ.

- ἸΟ. Σὺ νῦν, ἀφείς σεαυτὸν ὧν λέγεις περὶ,
 Ἐμὲ πᾶκυσσον, καὶ μάθ', ὅτε ἐσὶ σοι
 Βρότειον ἔδεν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
 Φαιῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
 Χρησμός γὰρ ἦλθε Λαῖῳ πότ',—ὅτε ἐρῶ
 Φοίβη γὰρ ἀπ' αὐτῆς, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,—
 Ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παῖδος θανεῖν
 Ὅστις γένοιτ' ἐμὲ τε καὶ κείνῃ πᾶρα.
 Καὶ τὸν μὲν, ὥς περ γὰρ ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
 Λησαὶ φοιεύουσ', ἐν τριπλαῖς ἀμαξίτοισι.
 Παῖδος δὲ βλάσας ὁ δῖος χον ἡμέραν
 Τρεῖς· καὶ νιν, ἄρθρα, κείνος, ἐνζεύξας, ποδοῖν,
 Ἐρρίψεν, ἄλλων χερσίν, εἰς ἄβατον ὄρος.
 Καὶ ταῦθ' Ἀπόλλων ἔτ' ἐκείνον ἥνυσε
 Φοιέα γενέσθαι πατρός, ὅτε Λαῖον

ANTISYSTEMA II.

Jo. Per Deos, dic mihi quoque, o rex, cujus rei gratiâ
Tantum furorem conceperis.

Oe. Dicam, — nam te prae his magis, mulier, colo; —
De Creontē, qualia in me machinatus est.

Jo. Dic, evidenti, si, causa, conquereris accusasque.

Oe. Peremtorem me esse dicit Laii.

Jo. An ipse suâ cognitione, an alieno indicio?

Oe. Vatem quidem maleficum subornando, nam,
Quantum potest, omnium ille laxat ora.

Jo. *At* tu jam, omisso teipso, quatenus de te dicis,
Me exaudi, et disce neminem tibi esse
Mortalem divinandi qui tenet artem.

Ostendam vero tibi indicia rei hujus brevia.

Oraculum enim advenit Laio, olim, — haud dicam

Apollinene ab ipso, an *ipsius* ministris; —

Illi in fatis esse ut a filio periret

Qui nasceretur ex meque et illo simul. [pridem

At illum quidem *Laium*, ut fama est, peregrini jam-

Latrones peremerunt, in trivio :

Puero, autem, orto, non intercefferant dies

Tres, quin ipsum ille, articulis pedum ligatis,

Abjiciendum dederit, aliorum manibus, in avio monte.

Et ibi Apollo neque effectum dedit

Ut ille occisor fieret patris, neque ut *Laius*,

Id quod vehementer metuebat, a filio caderet.

Haec *tamen* oracula fatidica decreverunt;

Quorum tu nihil cura: quae, enim, deus

Opus esse censet scrutari, facile ipse aperiet.

OE. Qualis me jam *haec* audientem tenet, mulier,

Animi fluctuatio, et perturbatio sensuum?

Jo. Quâ curâ commotus, istud dicis?

OE. Videor mihi me abs te hoc audisse, quod Laïus
Peremptus sit tres ubi coeunt viae. [cessat *sama*.

Jo. *Audisti*: praedicabantur enim haec; et nondum

OE. Et ubi est locus ille id ubi contigit mali?

Jo. Phocis quidem vocatur terra; scissa autem via,
In unum, a Delphis et a Daulia, coit. [elapsum est?

OE. Et quantum, *quaeso*, temporis ex quo haec facta sunt

Jo. Prius paululum quam tu hujus tenens terrae
Principatum conspectus es, haec nunciata sunt urbi.

OE. O Jupiter, quid de me facere decrevisti?

Jo. Quae haec tibi cura animum mordet, Oedipe?

OE. Nequaquam me roga: Laïo autem habitus

Oris quis fuit, dic; et aetatis qui status.

Jo. Grandis, cui caput primâ canitie pubescebat:

~~Formâ~~ autem tuâ non admodum discrepabat.

OE. Hei mihi misero! ~~meipsum~~, ut videtur, execratio.

Atrocibus ~~objeci~~ modo insciens. [nibus

Jo. Quid inquis, *obsecro*? timeo sane te intruens, o rex.

OE. Misere metuo ne oculatus ille vates sit.

Monstrabis autem clarius, si unum adhuc dixeris.

Jo. Atqui horreb quidem: si, autem, sciero, quae roga-
veris dicam.

- Τὸ δεινὸν δὴ φοβεῖτο, πρὸς παῖδός θανεῖν.
 Τοιαῦτα φῆμαι μαϊνικά· διώρισαν.
 Ὡν ἐντρέπῃ σὺ μηδὲν. ὦν, γὰρ, αἱ θεοὶ
 Χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεί.
 Οἱ. Οἷόν μ' ἀκῦσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
 Ψυχῆς πλάνημα, καὶ τακίησις φρενῶν;
 ΙΟ. Ποίας μερίμνης, τῆθ', ὑποσφαις, λέγεις;
 Οἱ. Ἔδοξ' ἀκῦσαι σὺ τόδ', ὡς ὁ Λαῖος
 Κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἀμαξίτοισι.
 ΙΟ. Ὡδατο γὰρ ταῦτ' ὑδέπω λήξαντ' ἔχει.
 Οἱ. Καὶ πῶς ὅθ' ὁ χῶρος ἦτος δ' τόδ' ἦν πάθος;
 ΙΟ. Φωκίς μὲν ἢ γῆ κληζέται· σχιστὴ δ' ὁδός,
 Ἐς ταῦτό, Δελφῶν καὶ πρὸ Δαυλίας, ἄγει.
 Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖςδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;
 ΙΟ. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆςδ' ἔχων χθαρὸς
 Ἀρχὴν ἐφαίνῃ, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
 Οἱ. ὦ Ζεῦ, τί μὲν δρᾶσαι βεβύλευσαι πέρι;
 ΙΟ. Τί δ' ἐσί σοι τῆτ', Οἰδίπυς, ἐνθύμιον;
 Οἱ. Μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λαῖον, φύσιν
 Τίν' εἶχε, φράζε· τίνα δ' ἀκμὴν ἤβης ἔχων.
 ΙΟ. Μέγας, χροᾶζων ἄρτι λευκαίνθης κάρα·
 Μορφῆς δὲ τῆς σῆς ἔκ ἀπεσάτει πολὺ.
 Οἱ. Οἷμοι τάλας· ἴοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἄρας
 Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως ἔκ εἰδέσθαι.
 ΙΟ. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι, πρὸς σ' ἀποσκοπεῖν, ἄναξ.
 Οἱ. Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
 Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.
 ΙΟ. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν· ἃ δ' ἂν ἔρῃ, μαθῶς, ἐρῶ.

ΟΙ. Πότερον ἐχώρει βαρὺς, ἢ πολλὰς ἔχων;

Ἄνδρας λοχίτας, οἳ αὐτῇ ἀρχηγέτης;

ΙΟ. Πέντ' ἦσαν οἱ ζυμπαῖτες, ἐν δ' αὐτοῖσι ἦν
Κῆρυξ· ἀπὴν δ' ἦγε Λαίον μία.

ΟΙ. Αἶ, αἶ· τὰδ' ἦδη διαφανῆ· τίς ἦν ποτὲ

Ὁ τῆςδε λέξας τῆς λόγους ὑμῖν, γύναι;

ΙΟ. Οἰκέυς τις, ὅς περ ἴκετ', ἐκσωθεὶς, μόνος.

ΟΙ. Ἡ καὶ δόμοισι τυγχάνει ταῦν παρών;

ΙΟ. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γάρ, κείθει ἦλθε, καὶ κράτη
Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαίον τ' ὀλωλότα,

Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θυγὼν,

Ἀγρὺς σφε πῆμα, καὶ πῖ ποιμνίων νομάς,

Ὡς πλείστον εἴη τῶδ' ἀποκτος ἄστος.

Κάπεμψ' ἐγὼ νιν· ἄξιος γ' ὅδε γ' ἀνὴρ

Δύλος, φέρειν, ἦν, τῆςδε καὶ μείζω χάριν.

ΟΙ. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν, ἐν τάχει, πάλιν;

ΙΟ. Πάρεσιν· ἀλλὰ πρὸς τί τῶτ' ἐφίεσαι;

ΟΙ. Δέδοικ' ἐμαντὸν, ὦ γύναι, μὴ πῶλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ἢ μοι δι' αὖτις εἰσιδεῖν θέλω.

ΙΟ. Ἄλλ' ἴξεται μὲν ἄξια δέ, πῦ, μαθεῖν

Καὶ γὰρ τὰδ', ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ.

ΟΙ. Κού μὴ σερηθῆς γ', ἐς τοσούτον ἐλπίδων

Ἐμὲ βεβῶτος· τῷ γ' ἂν καὶ μείζονι

Λέξαιμ' ἂν ἢ σοι, διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰών;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δέ, Μερόπη Δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνὴρ

Ἀσῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχῃ

Τοιαῦδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἄξια,

OE. Ibatne cum paucis, an plurimos habens
Satellites, ut viri solent principes?

JO. Quinque erant omnes, inter eos autem *quinque* erat
Praeco : rheda verò vexit Laium una.

OE. Heu, heu ! haec jam perspicua sunt : sed quis fuit
Qui haec dixit vobis facta, conjux ?

JO. Famulus quidam, qui evasit, incolumis, solus.

OE. An et in aedibus nunc adest praestò ?

JO. Non : ex quo, enim, inde rediit, et regnum

Te viditque tenere, Laiumque mortuum,

Vehementer oravit, meâ prensâ manu,

Ut rus se mitterem, ad pascendos greges,

Ut rarissime viferet hanc urbem.

Adeoque ego illum misi : dignus enim erat ille

Servus majus hòc qui auferret beneficium.

OE. Quinam redeat ad nos ocyùs ?

JO. Aderit *mox* : sed cur hoc expetis ?

OE. Metuo mihi, o uxor, ne multa nimis

Dicta sint mihi ob quae eum cernere volo.

JO. Veniet ille quidem : digna quoque forsitan

Et ego *sim* quae sciam ea quae te male habent, o rex.

OE. Nullo modo privaberis, cum eò spei

Pervenerim : cui enim potiori

Indicarem quàm tibi, talis *mibi* fortuna cum contigit ?

Mihi pater quidem Polybus erat Corinthius,

Mater autem Merope Dorica : et habebam vir

Inter cives illos primarius, antequam mihi fortuna

Talis accidit, admiratione forsan digna,

Studiis vero meis indigna.

Vir quidam enim, in convivio, valde ebrius,

Vocat, inter pocula, me *notum* supposititium patri :

Idque ego aegrè ferens, eâ ipsâ die,

Vix *me* continui : at, alterâ, accedens

Matrem patremque, rem exquirebam: illi verò graviter

Probrum ferebant *contra* eum qui verba sparserat.

Et ego quidem eorum *sermone* delectabar ; tamen

Urebat me semper hoc *dictum*: descenderat enim altè.

Clamque matre et patre, proficiscor

Delphos usque : et me, Phoebus, iis ob quae veneram

Nihil respondit, inauditum dimittens: alia autem misera

Et atrocia, et lucluosa, *oraculo*, praenunciavit, *edito* ;

Necesse fore ut matri concumberem ; genusque

Odiosum hominibus omnibus in lucem producerem ;

Occisorque fierem mei, qui genuit, patris.

Et ego, his auditis, Corinthiam,

Post id tempus, stellis metiens terram,

Fugiebam *alio*, ubi nunquam cernerem tristium

Oraculorum dedecora, mihi datorum, compleri :

Iter, autem, faciens, adeo hos ipsos locos ubi

Tu tyrannum hunc periisse dicis.

Et tibi, uxor, verum eloquar ; triplicem,

Ut, juxta viam hanc, iter facerem,

Ibi mihi praecoque, et, *tracta* jumentis,

Talis vir, rheda insidens, qualem tu ais,

Simul obviam venire, et e via me anteambulo,

Ipseque senex, vi pepulerunt :

Σπυδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς ἔκ ἀξία.
 Ἀνὴρ γὰρ, ἐν δειπνοῖς, μὴ, ὑπερπληθεὶς μέθης,
 Καλεῖ, παρ' οἴῳ, πλατὺς ὥς ἔην πατρί.
 Καὶ γὰρ βαρυθεὶς, τὴν μὲν ἔσαν ἡμέραν.
 Μόλις κατέσχεον θατέρω, δ', ἰὼν πέλας
 Μιτρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
 Τοῦνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
 Καὶ γὰρ τὰ μὲν κείρην ἐτερπόμην, ὅμως
 Δ' ἐκνιζέ μ' αἰεὶ τῷθ'· ὑφείρπε γὰρ πολύ.
 Λάθρα, δὲ, μιτρὸς καὶ πατρός, πορεύομαι
 Πυθιάδῃ· καὶ μὴ Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμεν.
 Ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια,
 Καὶ δεινὰ, καὶ δύστηνα, πρὸφάνη λέγων,
 Ὡς μιτρὶ μὲν χρεὶ ἢ με μιχθῆναι, γένος
 Δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι διπλώσαιμ' ὄραν.
 Φονεὺς δ' ἐσοίμην τῷ φυτεύσαντος πατρός.
 Καὶ γὰρ, παύσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
 Ἀγροῖς, τὸ λοιπὸν, ἐκμετρέμενος χθόνα,
 Ἐφευγον, ἔθθα μήποτ' ὀφείμην κακῶν
 Χρησμῶν ὀνειδῆ, τῶν ἐμῶν, τελέμενα·
 Στείχων, δ', ἰκνῆμαι τῆςδε τῆς χώρας ἐν οἷς
 Σὺ τὸν τύραννον τῷτον ὀλλυσθαι λέγεις.
 Καὶ σοι, γύναι, τάλιθες ἐξερῶ τριπλῆς.
 Ὅτ' ἦν, κελεύθῃ τῆςδ', ὁδοιπορῶν, πέλας,
 Ἐνταῦθά μοι κήρυξ τε, καὶ πρὶ πωλικῆς,
 Ἀνὴρ, ἀπῆνης ἐμβεβώς, οἷον σὺ φῆς,
 Συνηντίαζον· καὶ ὁδὸν μ' ὅθ' ἡγεμῶν,
 Αὐτὸς θ' ὁ πρέσβυς, πρὸς βίαν, ἠλάνισται.

Καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχιλάτην
 Πάϊω δι', ὀργῆς· καί, μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὄρᾳ
 "Ὅχ' παρασείχοντα, τηρήσας μέσον
 Κἄρα, διπλοῖς κέντροισί μιν καθίκετο·
 Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως,
 Σκῆπτρῳ τυπεῖς, ἐκ τῆςδε χειρὸς, ὕπτιος
 Μίσσης ἀπῆλθ' εὐθὺς ἐκκυλίνδετα.
 Κτείνω δὲ τὴς ζυμπαντας. Εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 Τῷ τῷ προσήκει Λαῖῳ τί συγγενὲς,
 Τίς τῷ δέγ' ἀνδρὸς ἐστὶν ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἢ γένοιτ' ἀνὴρ;
 "Ὡ μὴ, ξένων, ἔξεισι, μὴδ' ἄσων, τινὰ
 Δόμοις δέχεσθαι, μὴδὲ προσφωνεῖν τινά·
 "Ὡθεῖν δ' ἀπ' οἴκων· ἢ τὰδ' ὅστις ἄλλος ἦν
 "Ἡ γὰρ π' ἐμαυτῷ τὰςδ' ἄρας ὁ προστιθείς.
 Λέχη δὲ τῷ θανόντος, ἐν χεροῖν ἐμαῖν,
 Χραίνω, δι' ὧν περ ὦλετ'· ἄρ' ἔφυν κακός·
 "Ἄρ' ἔχι πᾶς ἀναγνός; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
 Καί, μοι φυγόντι, μήτε τὴς ἐμῆς ἰδεῖν,
 Μὴτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
 Μητρὸς ζυγῆναι, ἢ πατέρα κατακτανεῖν
 Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσεν καὶ ἐτρέφε με·
 — Ἄρ' ἔκ, ἀπ' ὧν, ταῦτα, δαίμονος, τίς ἂν
 Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', ἀνορθοῖν λόγον;
 Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὧ θεῶν ἀγνὸν σέβας,
 "Ἰδοίμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
 Βαῖν' ἄφαντος, πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
 Κηλῖδ', ἐμαυτῷ, συμφορᾶς, ἀφιγμένην.

Hic ego nitentem trudere aurigam
Percutio, iratus; et me, senex, ubi videt,
Prope vehiculum euntem, collineans, medium
Caput duplici stimulo mihi percussit:
Neque parem luit *poenam*: sed breviter, *uno ictu*
Sceptro percussus, ab hac manu, supinus
Media ex rheda statim devolvitur.
Perimo quoque universos simul. Si vero peregrino *mibi*
Huic, aliqua, cum Laio, intercedit cognatio,
Quis hoc utique viro est infelicior?
Aut quis magis invisus possit esse Diis?
Quem nulli hospitum neque civium licet
Domo recipere, neque alloqui;
Sed ab aedibus pellere *jubentur*: atque alius nemo erat
Quàm ego, qui mihimet diras has invexi.
Torum autem mortui, meis ipsius manibus,
Contamino, per quas periit: annon malus sum?
Nonne totus *nocens et* pollutus? si me oportet exulare,
Et mihi exulanti neque meos cernere *fas erit*,
Neque pedes in patria ponere: aut *si* nuptias me oportet
Cum matre contrahere, et patrem occidere [tet
Polybum, qui genuit et enutriit me;
—Nonne, ab immiti, haec, daemone, qui
Judicaret in hunc virum *inmissa*, recta diceret?
Ne, quaeso, ne, o Deorum sancta numina,
Videam hunc diem; sed ex mortalium coetu
Abeam evanidus, priusquam videam
Labem hanc calamitatis mihi adesse.

CH. Nobis quidem, o rex, haec sunt tristitia : attamen,
Rem, ex praesente, perdidicieris, spem fove. [donec

OE. Id reliquum sane est adhuc mihi spei,
Pastorem illum ut exspectem solum.

Jo. *Illo*, autem, coram allato, quid deinde facturus es ?

OE. Ego dicam tibi : si, enim, comperietur dicere
Eadem quae tu, ego calamitatem hanc effugero.

Jo. Quae vero verba ex me audisti praecipua ?

OE. Aiebas ipsum retulisse quòd latrones
Laium hunc interficerent : quòd si, nunc quoque,

Eundem dicet numerum, ego non peremi :

Non enim unus idem esse potest quod multi.

At, si unum solum facisse dixerit, manifestè

Facinus illud jam ad me spectabit.

Jo. At hunc pro certo sic sermonem habeto ;

Nec potest hoc iterum negare :

Civitas enim *tota* haec audiit, non ego sola.

Porro, a priore si quid desisteret sermone,

Non tamen, o rex, de *Laii* caede

Loquetur recta, eam ut *Apollo*

Praedixit, quòd illum *scilicet* oporteret filio occidi meo ;

Quippe illum miser ille nequaquam occidit,

Sed ipse *filius* prior periit.

Quare ego, divinationis gratiâ,

Neque huc neque illuc, in posterum, respexero.

OE. Rectè putas : attamen operarium

Aliquem mitte accersitum, et ne omiseris.

Jo. Mittam ocyus : sed eamus in aedes ;

Nil enim faciam nisi quod tibi gratum fuerit.

ΧΟ. Ἡμῖν μὲν, ὦ ἄναξ, ταῦτ' ὀκνήρ· ἔως, δ', ἂν, ἔν,
Πρὸς τῷ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙ. Καὶ μὴν τοσῦτόν γ' ἐσὶ μοι τῆς ἐλπίδος,
Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμῆναι μόνον.

ΙΟ. Πεφασμένον, δέ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

ΟΙ. Ἐγὼ διδάξω σ' ἦν, γὰρ, εὐρεθῇ λέγων
Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφυγοίην πάθος.

ΙΟ. Ποῖον δέ μιν περισσὸν ἤκυσας λόγον;

ΟΙ. Λησὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐνέπειν,

Ὡς νῦν κατακτείναν· εἰ μὲν ἔτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ἢ ἐγὼ ἔκτανον·

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος.

Εἰ, δ', ἄνδρ' ἐν οἰσζωνον ἀνδήσει, σαφῶς

Τῷτ' ἐσὶν ἤδη τῷργον εἰς ἡμᾶς ῥέπον.

ΙΟ. Ἀλλ' ὡς φαίνετο πᾶσις ὧδ' ἐπίστατο·

Κεκ' ἐσιν αὐτῷ τῷτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·

Πόλις γὰρ ἤκυσ', ἢ ἐγὼ μόνη, τάδε.

Εἰ, δ', ἔν τι κακτρέποιτο τῷ πρόσθεν λόγῳ,

Οὔτοι ποτ', ὦ ἄναξ, τόνγε Λαῖν φόνον

Φανῇ δικαίως ὀρθόν, ὅγ γε Λοξίας

Διείπε, χρεῖται παῖδος ἐξ ἐμῷ θανεῖν·

Καίτοι νῦν ἔκείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροικεν ὦλετο.

Ὡς τ' ἔχ' ἡ μαντείας γ' ἂν, ἔτε τῇδ', ἐγὼ

Βλέψαμ' ἂν, ἔνεκ', ἔτε τῇδ' ἂν, ὕστερον.

ΟΙ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

Πέμψον τινὰ σελόντα· μηδὲ τῷτ' ἀφῆς.

ΙΟ. Πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·

Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαμ' ἂν ὦν ἔσοι φίλον.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟ. Εἴ μοι, ξυνείη, φέροντι, μοῖρα, τὰν
 Εὖσεπτοι ἀγνείαν λόγων,
 Ἔργων τε, πάντων ὧν νόμοι πρόκεινται
 Ὑψίποδες γ', ἄρανίαν δι' αἰθέρα
 Τεκνωθέντες· ὧν Ὀλυμπος
 Πατὴρ μόνος, ἔδ' ἐνι θνατὰ
 Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, ἔδ' ἐ
 Μὴν ποτε λάθα κατακοιμάσει.
 —Μέγας ἐν τύτοις θεός,
 Οὐδ' ἐ γηράσκει.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ἔβρις φυτεύει τύραννον· ἔβρις, ἦν
 Πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
 Ἄ μὴ πίκαιρα μὴδ' ἐ συμφέροντα
 Ἀκροτάταν εἰσαναβᾷ ἀπότομον,
 Ἀνῶρσεν εἰς ἀνάγκαν·
 Ὅθ' ἐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
 Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλασμα
 Μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτῆμα·
 —Θεὸν ἐ λήξω ποτὲ
 Προστάταν ἰσχαν.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CH. Utinam mihi cohabitaret felicitas, ut retineam
 Venerandam verborum puritatem,
 Factorumque, omnium quae legibus sancita sunt
 Sublimibus, coelesti aethere
 Genitis; quarum Olympus
 Pater est solus, neque eas mortalis
 Natura virum peperit, neque
 Sanè unquam oblivio sopiet.

—Magnus in his inest Deus;
 Neque, senio obnoxius, *marcescit* !

ANTISTROPHE I.

Insolentia parit tyrannum; insolentia, ubi
 Multa, temerè, cumulavit, supra modum,
 Quae nec opportuna, nec utilia sunt,
 Ad summum evecta fastigium,
 Recidit in necessitatem;
 Ubi non pede recto utitur.
 Hoc autem rectè se habens civitati certamen
 Ne solvat unquam, oro, Deus:
 —Deo non desinam unquam
 Praefide niti.

S T R O P H E II.

Si quis verò, fastuose, manibus
 Dictisve, incedit,
 Juris contemtor, nec
 Deorum venerans sedes,
 Mala illum occupet Parca,
 Propter infaustas delicias;
 Si, *inquam*, lucrum non lucrabitur justum,
 Nec ab impiis *sacris* abstinet,
 Aut non tangendis manus inferet demens.
 Quis enim ultrà ex his viris
 Ab animo jacula
 Conscientiae arcebit? si, enim,
 Haec *impia* facta honorem inveniunt,
 Quid attinet me choros ducere *sacros*?

A N T I S T R O P H E II.

Non ultrà ad impollutum, eo,
 Terrae umbilicum, veneraturus,
 Neque quod est *Abis* delubrum,
 Neque Olympiam,
 Si non *oracula*, ut digitis monstrata,
 Omnibus patebunt mortalibus.
 —At, o qui imperas, si justas audis preces,
 Jupiter, omnia regens, ne haec lateant
 Te, tuumque immortale semper regnum:
 Vetera enim, ut mihi videtur,

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β'.

Εἰ δέ τις, ὑπέροπτα, χερσὶν
 Ἦ λόγῳ, πορεύεται,
 Δίκας ἀφόβητος, ὕδ᾽
 Δαμόνων ἔδη σέβων,
 Κακὰ γινέοιτο μοῖρα,
 Δυσπότην χάριν χλιδᾶς
 Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
 Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται,
 Ἦ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματαίῳ.
 Τίς ἔτι πῶτ', ἐν ταῖς, ἀνὴρ
 Θυμῷ βέλῃ ἔρξεται
 Ψυχᾶς ἀμύνει; εἰ, γὰρ, αἰ
 Τοιαῖδε πράξεις τίμιαι,
 Τί δαί μὲ χορεύει;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Οὐκέτι τὸν ἄθικτον, εἴμι,
 Γὰς ἐπ' ὀμφαλὸν, σέβων,
 Οὐδ' εἰς τὸν Ἀβαῖσι γαῖαν,
 Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
 Εἰ μὴ τάδε, χειρόδεικτα,
 Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 — Ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκύνεις,
 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
 Σὲ, τὰν τε σὰν ἀθάνατον αἶν' ἀρχαν'
 Φθίγοντα δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,

Τὰ Λαίῃ θέσφατ' ἐξ-

αἴρουν ἤδη, κῆδα μὲν

Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·

"Ερρεῖ δὲ τὰ θεῖα.

ἸΑΜΒΟΙ.

ἸΟ. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεσθῆναι

Ναὺς ἰκίσθαι δαμνίων, τὰδ' ἐν χερσίν,

Στέφῃ λαβύσῃ καπιθυμιάματα·

Ἵψ' ἔν γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπυς ἄγαν,

Λύπαισι παιτοΐασιν· ὅδ' ὁποῖ' αἰὴρ

"Εννυς, τὰ κακὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται·

Ἀλλ' ἐσι τῷ λέγοντος, εἰ φόβος λέγοι.

Οτ' ἔν παραμυῖσ' ὕδεν ἐς πλεόν ποίω,

Πρὸς σ', ὦ Λυκεί' Ἀπολλον, — ἄγχιστος γάρ εἴ, —

Ἰκέτις ἀφίγμαι, τοῖςδε σὺν κατεύγμασιν,

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγὴ πόροις.

Ὡς νῦν ὀκνῶμεν πάντες, ἐκπεπληγμένοι

Κεῖνον βλέποντες, ὡς κυβερνήτην νεώς.

ἈΓ. Ἄρ' ἂν, παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμι ὅπῃ

Τὰ τῷ τυράννῳ δώματ' ἐσὶν Οἰδίπῃ;

Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπῃ.

ΧΟ. Στέγαί μιν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξέε·

Γυνὴ δέ, μήτηρ, ἥδε, τῶν κείνῃ τέκνων.

ἈΓ. Ἀλλ' ὀλβία τέ, καὶ ζὺν ὀλβίοις αἰεὶ

Γένοιτ', ἐκείνῃ ὅσα παντελὴς δάμαρ.

ἸΟ. Αὐτὸς δέ καὶ σὺ, ὦ ξέν'· ἄξιός γάρ εἴ,

Τῆς εὐπειρίας ἕνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτῃ

Laïi oracula
Elevant jam, et nullis
Apollo honoribus splendet :
Intereunt verò divina.

Jo. Terrae *hujus* principes, visum est mihi
Templa adire Deorum, hisce in manibus,
Coronis sumptis et incensis :
Nimis enim suspendit animum Oedipus,
Curis variis ; neque, ut vir
Prudens, nova ex veteribus conjicit ;
Sed dicentis est totus qui timorem dicit.
Quia ergò admonendo nihil proficio,
Ad te, o Lycee Apollo,—proximus enim es,—
Supplex venio, hisce cum precibus ;
Ut piam aliquam solutionem *ipse* des *mali*.

Nam torpemus jam omnes, perculsum
Illum cernentes, uti gubernatorem navis.

Nu. Num à vobis, o hospites, discere licet ubi
Tyranni sit Oedipi domus regia ?

Quin magis ipse sit ubi dicite, si scitis.

Ch. Haec *illius* quidem testa ; et ipse intus, o hospes :
Foemina autem haec ejus liberorum mater.

Nu. Sit et ipsa beata ; et cum beatis usque
Versetur, illius cum sit perfecta conjux. [es,

Jo. Similiter, et tu, o hospes, *sis beatus* : dignus enim
Bona ob verba ; sed dic cujus rei

Causâ venisti, et quid nunciaturus.

Nu. Bona domuique et marito tuo, mulier.

Jo. Quaenam illa *sunt*? et unde *nobis* advenis?

Nu. *Adsum* e Corintho. Sermo verò quem eloquar
protinus [tristis.]

Jucundus tibi sit:—quidni enim?—tamen et forsan

Jo. Quid rei est? quam duplicem sic obtinet vim?

Nu. Regem ipsum cives terrae

Isthmiae creabunt, ut illic ferebatur.

Jo. Quid? an non senex Polybus *eam* adhuc obtinet?

Nu. Non sanè: quoniam illum mors in sepulchrum
condidit.

Jo. Quid ais? mortuusne ergo est Polybus senex?

Nu. Si non vera dico, mori cupio.

Jo. Famula, quid cessas domino haec, quam celerrimè

Profecta, dicere? O Deorum oracula,

Ubi estis! hunc, Oedipus, olim metuens,

Virum, ne occideret, abiit exul: et nunc ille

Fato priùs interiit; nec ab hoc omnino.

Oe. O charissimum conjugis Jocastae caput,

Quid me foras evocasti huc ex aedibus?

Jo. Audi hunc virum: et, cum perceperis, considera
Veneranda quò redierunt Dei oracula.

Oe. At hic quis est tandem? et mihi quid nunciat?

Jo. Venit ex Corintho, patrem tuum nunciaturus

Non amplius vivere Polybum, sed *esse* mortuum.

Oe. Quid dicis, hospes? tu ipse mihi *rem* indica.

Nu. Si hoc primum oportet me disertè dicere,

Scito eum per mortem abiisse *ad inferos*.

Χρηζων ἀφίξαι, χῶ, τι σημήναι θέλων.

ΑΓ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γυναῖ.

ΙΟ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πρὸς τίνες δ' ἀφιγμένος;

ΑΓ. Ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος δ' ἔξερῶ, τάχα,

Ἡδύιο μὲν· ὥς δ' ἔκ' αἱ; ἀσχάλλοις δ', ἴσως.

ΙΟ. Τίδ' ἐστὶ; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

ΑΓ. Τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς

Τῆς Ἰσθμίας εἰσυσιν, ὡς ἠυδατ' ἐκεῖ.

ΙΟ. Τίδ'; ἔχ' ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἐστὶ;

ΑΓ. Οὐδ' ἄρ'· ἐπεὶ νῦν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟ. Πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε πῶν Πόλυβος γέρον;

ΑΓ. Εἰ μὴ λέγω τὰληθεῖς, ἀξίῳ θανεῖν.

ΙΟ. Ὡς πρὸς πολ', ἔχ' ὁ δεσπότης τὰδ', ὡς τάχος

Μολῶσα, κέξεις; ὧ θεῶν μαντεύματα,

Ἴν' ἐσέ; τῦτον, Οἰδίπυς, πάλας τρέμων,

Τὸν ἄνδρ', ἔφευγε, μὴ κτάνη· καὶ νῦν ὁδε

Πρὸς τῆς τύχης ὁλωλεν, ὑδὲ τῦδ' ὑπο.

ΟΙ. Ὡς φίλτατον γυναῖκός· Ἰοκάστης κάρα,

Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμαίων;

ΙΟ. Ἄκουε τὰνδρὸς τῦδε, καὶ σκόπει, κλύων,

Τὰ σέμν' ἢν' ἦκει τῷ θεῷ μαντεύματα.

ΟΙ. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ; καὶ τί μοι λέγει;

ΙΟ. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν

Ὡς ἐκέτ' οἶτα Πόλυβον, ἀλλ' ὁλωλότα.

ΟΙ. Τί φης, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάτων γένν.

ΑΓ. Εἰ τῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,

Εὖ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα.

- ΟΙ. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσῃ ξυναλλαγῇ;
 ΑΓ. Σμικρὰ παλαὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
 ΟΙ. Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
 ΑΓ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρήμενος χρόνῳ.
 ΟΙ. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γυναῖ, σκοποῖτό τις
 Τὴν πυθόμαντιν ἐσίαν, ἢ τὰς ἄνω
 Κλάζοντας ὄρνις; ὧν ὑψηλῶν ἐγὼ
 Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμὸν· ὁ δὲ θανὼν
 Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὁδ' ἐνθάδε,
 Ἄψαυτος ἔγχεσ, εἰ, τι, μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ'· ὅτῳ δ' ἄν θανὼν εἴη ἔμῃ.
 Τὰδ', ὦν, παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα,
 Κῆταί παρ' ἄδῃ, Πόλυτος, ἄξι' ὕδενός.
 ΙΟ. Οὐκὲν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλα;
 ΟΙ. Ὑδάς· ἐγὼ δὲ τῷ φοβῷ παρηγόμην.
 ΙΟ. Μὴ νῦν ἐτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλῃς.
 ΟΙ. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον ἔκ ὀκνεῖν με δεῖ;
 ΙΟ. Τίδ' ἄν φοβοῖτ' ἄνθρωπος ὧ τὰ τῆς τύχης
 Κρατεῖ; πρόνοια δ' ἐστὶν ὕδενός σαφής.
 Εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύνατό τις.
 Σὺ δ', εἰς τὰ μητρὸς, μὴ φοβῆ, νυμφεύματα·
 Πολλοὶ γάρ, ἤδη, καὶν ὀνείρασι, βροτῶν
 Μητρὶ ξυνευιάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
 Παρ' ὕδεν ἐστὶ ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.
 ΟΙ. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἄν ἐξείρητό σοι,
 Εἰ μὴ κύρει ζῶσ' ἢ τεκῆσα· νῦν δ', ἐπεὶ
 Ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
 ΙΟ. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

OE. Dolisne? an morbi *alicujus* commercio?

NU. Parvum momentum vetera sopit corpora.

OE. Morbis, ut videtur, miser consumptus est.

NU. Et longo etiam, quod emensus est, temporis spatio.

OE. Heu! heu! quid ergò, uxor, respiciat aliquis

Fatidicas Delphis aras, aut in aethere

Clangentes aves? quibus auctoribus ego

Peremturus eram patrem meum: ille verò, mortuus,

Conditus est jam sub terrâ; atque ego hic sum,

Nullò in eum ense stricto; nisi, forte, mei desiderio

Contabuit, adeoque sic a me occisus dici possit.

Sed, quae data sunt simul *omnia* auferens oracula,

Jacet apud inferos, Polybus, nullius pretii *oracula*.

JO. Annon ego ista tibi praedixi pridem?

OE. Dixisti: at ego metu transversus agebar.

JO. Ne post igitur horum aliquid in animum admiseris.

OE. Et quomodo matris thalamum non me fugere

oportet?

JO. Quid metuere debeat homo cui fortuna

Cedit dextrè? providentia autem nullius rei est certa.

Temerè optimum est vivere, ut quisque possit.

Tu verò, propter matris, ne vereare, thalamum;

Multi enim, jam, per somnium, mortalium

Cum matre concubuerunt: sed ista qui

Nihili esse ducit facillimè vitam agit.

OE. Rectè haec omnia tibi dicta forent,

Si non *adhuc* viveret genitrix; at, quando jam

Vivit, licet rectè loquaris, omnino cavendum est

JO. Atqui magnus *est* oculus sepulchrum patris.

OE. Magnus, intelligo: at, quamdiu vivit illa, metus est

NU. Quâ autem de muliere ita perterriti estis? [causa.

OE. Merope, o senex, quâcum Polybus habitavit.

NU. Quid est unde ea vos in metum conjicit?

OE. Divinum et atrox oraculum, o hospes.

NU. Potestne dici? an nefas est alterum scire?

OE. Imò maximè: dixit enim Loxias olim

Fore ut concumberem cum meâ ipsius matre; et

Paternum sanguinem manibus meis haurirem:

Quapropter Corinthus a me olim

Procul derelicta est; feliciter sane; sed tamèn

Parentum oculos suavissimum est cernere.

NU. An, ista metuens, inde abiisti exul?

OE. Patrisque cavens ne occisor essem, senex.

NU. Cur igitur ego te hoc a timore, o rex,

Benevolus cum tibi advenerim, non libero?

OE. Atqui gratiam dignam *meritis* a me acceperis.

NU. Profectò hanc maximè ob causam veni, ut,

Meo tuas ad aedes adventu, aliquid benè facerem.

OE. At nunquam parentes aditurus sum meos.

NU. O fili, manifestè apparet te nescire quid agis.

OE. Quomodo, o senex? per Deos doce me.

NU. Si, ob haec, fugis domum redire.

OE. Metuo fanè ne mihi Phoebus evadat veridicus.

NU. An *metuis* ne quid piaculi a parentibus contrahas?

OE. Hoc ipsum, senex; hoc me semper territat.

NU. Nollin' denique te non cum jure metuere?

OE. Quidni *cum jure*? siquidem his parentibus natus
sum.

- ΟΙ. Μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζωῆς φόβος.
 ΑΓ. Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβῆσθ' ὕπερ;
 ΟΙ. Μερόπης, γεραίε, Πόλιβος ἥς ὥκει μέτα.
 ΑΓ. Τίδ' ἔς' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;
 ΟΙ. Θείλατον μάντευμα δεινόν, ὧ ξένε.
 ΑΓ. Ἦ ῥητόν; ἢ ὅθιμιτόν ἄλλον εἰδέναι;
 ΟΙ. Μάλιστα γ'· εἴπε γὰρ με Λοξίας ποτὲ
 Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ μαυτῇ, τό τε
 Πατρῶον αἷμα χερσὶ τῆς ἐμαῆς ἐλεῖν.
 Ὡν ἔνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμῆ πάλας
 Μακρὰν ἀπωκέτ'· εὐτυχῶς μὲν· ἀλλ' ὅμως
 Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδισον βλέπειν.
 ΑΓ. Ἦ γὰρ, τὰδ' ὀκνῶν, κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;
 ΟΙ. Πατρός τε χρεῖζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
 ΑΓ. Τί δῆτ' ἔγωγ' ὃ τῷδε τῷ φόβῳ σ', ἀναξ,
 Ἐπεῖπερ εὖνυς ἦλθον, ἐξελευσάμην;
 ΟΙ. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμῷ.
 ΑΓ. Καὶ μὴν μάλιστ' ἀφικόμην, ὅπως,
 Σὺ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαίμην τι.
 ΟΙ. Ἀλλ' ἔποτ' εἰμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὀμῷ.
 ΑΓ. Ὡ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος ἔκ' εἰδὼς τί δράς.
 ΟΙ. Πῶς, ὦ γεραίε; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.
 ΑΓ. Εἰ, τῶνδε, φεύγεις, ἔνεκ', εἰς οἶκον μολεῖν.
 ΟΙ. Ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
 ΑΓ. Ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης;
 ΟΙ. Τῷτ' αὐτὸ, πρίσθ'· τῷτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
 ΑΓ. Ἀρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης ὕδεν τρέμων;
 ΟΙ. Πῶς δ' ἔχι; πᾶς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυ.

- 'ΑΓ. Ὅθ' ὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ὕδεν ἐν γένει.
 'ΟΙ. Πῶς εἶπας; ὃ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσε με;
 'ΑΓ. Οὐ μᾶλλον ὕδεν τῷδε τάνδρῳ, ἀλλ' ἴσον.
 'ΟΙ. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
 'ΑΓ. Ἀλλ' ὅσ' ἐγείνατ' ὅτ' ἐκείνος, ὅτ' ἐγώ.
 'ΟΙ. Ἀλλ' ἀντὶ τῷ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
 'ΑΓ. Δῶρόν, ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν, λαβών.
 'ΟΙ. Καθ' ὧδ', ἀπ' ἄλλης χειρὸς, ἐξεργεν, μέγα;
 'ΑΓ. Ἡ γὰρ πρὶν, αὐτὸν ἐξέπεισ', ἀπαδία.
 'ΟΙ. Σὺ δ', ἐμπολήσας, ἢ τεκῶν μ', αὐτῷ δίδως;
 'ΑΓ. Εὐρὼν ναπαῖαις ἐν Κιθαρώωνος πτυχῇς.
 'ΟΙ. Ὤδοιπόρους δὲ πρὸς τί τῷδε τὺς τόπους;
 'ΑΓ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεσάτην.
 'ΟΙ. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καπὶ θητεία πλάνης;
 'ΑΓ. Σὺ γ', ὦ τέκνον, σωτήργε, τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
 'ΟΙ. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ', ἐν κακοῖς, με λαμβάνεις;
 'ΑΓ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
 'ΟΙ. Οἴμοι, τί τῷτ' ἀρχαῖον ἐνέπεις κακόν;
 'ΑΓ. Λύω σ' ἔχοντα διατόρης ποδοῖν ἀκμάς.
 'ΟΙ. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνελόμην.
 'ΑΓ. Ὡςτ' ὠνομάσθης, ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.
 'ΟΙ. ὦ, πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρὸς, φράσον.
 'ΑΓ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δὲ δὲ ταῦτ' ἐμὴ λῶον φρονεῖ.
 'ΟΙ. Ἡ γὰρ παρ' ἄλλῃ μ' ἔλαβες, ὅδ' αὐτὸς τυχών;
 'ΑΓ. Οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
 'ΟΙ. Τίς ὅστις; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
 'ΑΓ. Τῶν Λαίῃ δῆπν τις ὠνομάζετο.

NU. Quia *nempe* Polybus te nihil attingat genere.

OE. Quid narras? annon Polybus me genuit?

NU. Nihilo magis *te genuit* quam hic vir; sed aequè
uterque.

OE. At quomodo qui genuit par sit non gignenti?

NU. At neque te genuit ille, neque ego.

OE. Quare igitur me filium nominabat?

NU. Dono te, olim, meis a manibus, eum accepisse scito.

OE. Siccine me, ab aliâ *acceptum* manu, amavit?

NU. Pristina nam, illi hoc persuaferat, liberorum inopia.

OE. Tu verò, emptum, me, *aliunde*, an genitum ex
te, ei dedisti?

NU. *Dedi* inventum nemorosus Cithaeronis in recessibus.

OE. Peragrabas verò cur hosce locos?

NU. Ibi montanis gregibus praefectus eram.

OE. Pastor itaque eras, et erro mercenarius.

NU. Tuus quidem, o nate, servator, illo tempore.

OE. Quid autem mali mihi acciderat, cum me sustulisti?

NU. Pedum articuli tuorum testimonium praestabunt.

OE. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?

NU. Solvo te habentem perforatas pedum summitates.

OE. Atrox fane dedecus cunabulorum pertuli.

NU. Ab hoc casu, nomen sortitus es quod habes.

OE. O, per Deos! a patre, an a matre dic mihi.

NU. Non novi: qui autem te mihi dedit me meliùs scit.

OE. An et ab alio me accepisti, nec ipse casu nactus es?

NU. Non: sed pastor alius tradidit mihi.

OE. Quisnam ille? an potes mihi dicere?

NU. Ex Laïi pastoribus quidam vocabatur.

OE. An ejus qui rex hujus terrae olim fuit ?

NU. Maximè : ejus viri hic fuit pastor.

OE. An ille vivit adhuc, videre ut queam ?

NU. Id vos, populares hujus terrae, optimè scire potestis.

OE. Vestrûmne quisquam est, astantium propè,

Qui novit pastorem illum quem hic memorat,

Seu ruri cum, sive hic in urbe conspicatus ?

Indicate ; nam haec retegì tempus postulat. [ex rure,

CH. Equidem arbitror neminem alium esse quàm eum

Quem et videre tu quaerebas priùs : verùm

Haec *omnium* optimè Jocasta dixerit.

OE. Uxor, nostin' illum quem modò

Venire cupivimus, quemque hic dicit ?

Jo. Quis, rogo, quem dicit ? ne quid extimescas ;

Dictaque temerè ne meminisse velis.

OE. Non hoc fiat ut, cum ego ceperim

Indicia talia, non proferam in lucem meum genus.

Jo. Ne, per Deos, siquidem ullatenus tuae vitae

Curam geris, hoc exquiras : sit satis me esse afflictam.

OE. Confide : tu enim ne, quidem si, tertiâ, ego,

Ex matre, tripliciter apparuero servus, eris deterior.

Jo. Tamen obsequere mihi, quaeso, ut ne haec facias.

OE. Non faciam quin ista exquiram clare.

Jo. Atqui, sentiens recte, optima tibi dico.

OE. Sed haec optima dudum mihi molesta sunt.

Jo. O infauste, utinam haud unquam scias qui sis.

OE. Venietne aliquis, et adducet pastorem mihi ?

Hanc autem finite opulento laetari genere.

- ΟΙ. Ἡ τῷ τυράννῳ τῆςδε γῆς πάλαι ποτέ;
 ΑΓ. Μάλιστα· τῷ τῷ τανδρὸς υἱὸς ἦν βοτήρ.
 ΟΙ. Ἡ καὶ ἔτι ζῶν ὕπαις, ὥς τ' ἰδεῖν ἐμέ;
 ΑΓ. Ὑμεῖς γ' ἄρισ' εἰδὴτ' ἂν, οὐ πιχώριοι.
 ΟΙ. Ἐσιν τίς ὑμῶν, τῶν παρεσῶτων πέλας,
 Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ' ὃν ἐνέπει,
 Εἴτ' ἔν' ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε καὶ θαδ' εἰσιδὼν;
 Σημήναθ' ὥς ὁ καὶρὸς εὐρήσθαι τάδε.
 ΧΟ. Οἶμαι μὲν ὕδεν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 Ὅν κ' ἑμάτευες πρὸςθεν εἰσιδεῖν· ἀτάρ
 Ἡδ', ἂν, τὰδ', ἔχ' ἥκιστα, ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
 ΟΙ. Γύναι, ποῖς ἐκείνου ὄντιν' ἀρτίως
 Μολεῖν ἐφίεμεσθα, τὸν θ' υἱὸς λέγει;
 ΙΟ. Τίς δ' ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπής· τὰ δὲ
 Γηθέντα βῆλε μηδὲ μεμνησθαι μάτην.
 ΟΙ. Οὐκ ἂν γένοιτο τῷθ' ὅπως ἐγὼ, λαβῶν
 Σημεῖα τοιῷτ', ἔφανῶ τοῦ μὲν γένος.
 ΙΟ. Μὴ, πρὸς θεῶν, εἴπέρ τι τῷ σαυτῷ βίη
 Κήδη, ματεύσης τῷθ'· ἄλῃς νοσῶς ἔχω.
 ΟΙ. Θάρρει· σὺ μὲν γὰρ ὕδ', ἂν, ἐκ τρίτης, ἐγὼ,
 Μητρὸς, φανῶ τρίδυλος, ἐκφανῇ κακὴ.
 ΙΟ. Ὅμως πιθῶ μοι, λίσσομαι, μὴ δρᾶν τάδε.
 ΟΙ. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ ἔταδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
 ΙΟ. Καὶ μὴν, φρονῦσά γ' εὖ, τὰ λῶσά σοι λέγω.
 ΟΙ. Τὰ λῶσα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
 ΙΟ. Ὡ δὲς ποτ' μ', εἴθε μήποτε γυνίης ὅς εἰ.
 ΟΙ. Ἄξει τίς, ἐλθὼν, δεῦρο τὸν βοτήρ' αἰ μοι;
 Ταύτην δ' ἔατε πλεσιῶ· χαίρειν γέγει.

ΙΟ. Ἴδ', ἰδ', δύστηνε· τῆτο γάρ, σ' ἔχω,
Μόνον, προσειπεῖν, ἄλλο δ' ὑποθ' ὕστερον.

ΧΟ. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπυς, ὑπ' ἀγρίας
Λίξασα λύπης, ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ κ' τῆς σιωπῆς τῆςδ' ἀναρρήξῃ κακὰ.

ΟΙ. Ὅποια χρῆζει ρηγνύτω· τοῦ μὲν δ' ἐγώ,
Κεῖ σμικρὸν ἐστὶ, σπέρμ' ἰδεῖν βεβήσομαι.
Αὐτὴ δ', ἴσως, — φρονεῖ γάρ, ὥς γυνή, μέγα, —
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν ἀσχύετα·
Ἐγὼ δ', ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων,
Τῆς εὖ διδάσκει, ἐκ ἀτιμασθήσομαι·
Τῆς γὰρ πείφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγα διώρισαν.
Τοιόσδε, δ', ἐκφύς, ἐκ ἅν' ἐξέλθοιμ' ἔτι
Πότ' ἄλλος, ὥς τε μὴ κ' μάθειν τοῦ μόν γένος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ,

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμι,
Καὶ, κατὰ γνώμην, ἴδρις,
Οὐ, τὸν Ὀλυμπον, ἀπεί-
ρων, Κιθααρῶν, ἐκ ἔσθ',
Τὰν αὔριον πανσέληνον,
Μὴ ὡς γέ γε πατριώταν
Οἰδίπυ, καὶ τροφὸν, καὶ μη-
τέρ', αὔξειν, καὶ χορεύεσθαι
Πρὸς ἡμῶν, ὥς ἐπίηρα φέρον·

JO. Heu, heu, miser ! Hoc enim, te, *nomine*, queo,
Solo, appellare, nulloque posthac alio.

CH. Quid, Oedipe, sic uxor abiit, feroci
Concita dolore ; metuo ne

Ex hoc silentio in aliquod prorumpat malum.

OE. In quod volet prorumpat : at meum ego,
Exiguum licet sit, genus volam cognoscere.

Fortasse, eam—nam, ut mulier, spiritus altos gerit,—
Ignobilis mei generis pudet :

Ego verò, me fortunae filium judicans,

Quamdiu haec favet, hanc infamiam nihil morabor :

Ex hac enim matre nata sum ; cognati autem

Menses me parvum et magnum constituere.

Talis, ergo, cum sim natus, non animatus aliter ero un-
Meum ut non perdiscam quale sit genus. [quam,

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

CH. Si quidem vates ego sum *verus*,

Et, animo, *rerum* haud ignarus,

Non, per Olympum, totâ, imperitus, nocte,

Cithaeron, non eris,

In crastinam lucem,

Quin dicas te et popularem

Oedipi, et nutritorem, et

Matrem ; et celebrere choreis

A nobis, ut qui grata feras

Meis tyrannis.

—O jaculator Phoebe,

Tibi sint haec placita.

ANTISTROPHE.

Quis te, fili, quis, te genuit,

Immortalium? nunquam filia,

Cum Pane montivago congressa,

Vel cum Phoebo,

Te genuit?

Illi enim tractus montani

Omnes *sunt* grati: an te Cyllenes rex

Mercurius, an Bacchus,

Habitans summis in montibus,

Suscepit, partum nymphis

Ex Heliconiis,

Cum quibus is permultum ludit?

OE. Si me oportet, cui nihil ante fuit commercii,

Senes, conjicere, pastorem videre videor

Quem quaerimus dudum: senili enim

Aetate convenit, et huic *Corinthio* aequalis est viro:

Maxime, qui ducunt, ut ministros,

Agnosco, meos: sed tu me certiùs nosti,

Ut qui alicubi pastorem, fortasse, videris.

CH. Novi; recte tenes; Laïi enim hic erat,

Ut quisquam alius, fidelis pastor.

τα τοῖς ἐμοῖσι τυράννοις.

— Ἰήϊε Φοῖβε,

Σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρές' εἴη.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Τίς σε, τέκνον, τίς, σ' ἔτικτε,

Τῶν μακραιώνων; ἄρα

Πανὸς ὀρεσιβάτα,

Προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε

Τίς θυγάτηρ Λοξίου; τῷ

Γὰρ πλάκεις ἀγροῖό μοι πα-

σαι φίλα; εἴθ' ὁ Κυλλάνας

Ἀνάσσων, εἴθ' ὁ Βακχεῖος

Θεὸς, νάων ἐπ' ἄκρων ὄρεων,

Εὐρημα δέξατο νυμφᾶν

Ἑλικωνιάδων,

Αἴσι πλεῖστα συμπαίξει.

ἸΑΜΒΟΙ.

Οἶ. Εἰ χре̑ τι κα̑μῃ, μὴ συναλλάξαντά πω,

Πρέσβεις, σαθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ

Ὅν περ πάλα ζητῶμεν· ἐν τε γὰρ μακρῷ

Γήρα ξυνάδει, τῷ δέ τ' ἀνδρὶ ζύμμετρος·

Ἄλλως τε, τὸς ἀγοντας, ὥς περ οἰκέτας,

Ἐγνων, ἐμαυτῷ· τῇ δ' ἐπισήμῃ σύ μιν

Προῦχοις, τάχ' ἂν πω τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟ. Ἐγνοκα γὰρ, σάφ' ἴσθι· λαῖν γὰρ ἦν,

Εἴπέρ τις ἄλλος, πεισὸς, ὥς νομεὺς ἀγῆρ.

ΟΙ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

ἢ τόνδε φράξεις; ἈΓ. Τῦτον ὄνπερ εἰσορᾷς.

ΟΙ. Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό, μοι φώνει, βλέπων,

"Ὅς ἂν σ' ἐρωτῶ.—Λαῖν ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕ. Ἦν δῦλος, ἐκ ὠνήτορ, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

ΟΙ. Ἔργον μεριμνῶν ποῖον; ἢ βίον τίνα;

ΘΕ. Ποίμνας, τὰ πλεῖστα τῷ βίῳ, ζυειπόμην.

ΟΙ. Χώροις μάλισα πρὸς τίσι ζυίαιλος ὢν;

ΘΕ. Ἦν μὲν Κιθαρων, ἦν δὲ πρὸς χωρὸς τόπος.

ΟΙ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' ἔν οἶσθα, τῇδ' ἔπειτα μαθών;

ΘΕ. Τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα ἢ λέγεις;

ΟΙ. Τόνδ' ὅς πάρεστιν ἢ ζυναλλάξας τί πω;

ΘΕ. Οὐχ ὥς τέ γ' εἶπ' ἐν, ἐν τάχει, μνήμης ὕπο.

ἈΓ. Κεδέν γε θαῦμα, δέσποτ' ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς

Ἀγνώτ' ἀναμνήσω γιν' εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι

Κάτοιδεν ἡμους, τὸν Κιθαρωνος τόπον,

Ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ', ἐν,

Ἐπλησίαζον τῷδε τὰνδρῖ, τρεῖς ὅλως,

Ἐξ ἧρος εἰς Ἀρχτῆρον, ἐμμήνης χρόνος.

Χειμῶνι δ' ἦδη, τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ

Ἦλωνον, ἔτος τ' εἰς τὰ Λαῖν σαθμά.

Λέγω τί τῶτων, ἢ ἔγω, πεπραγμένον;

ΘΕ. Λέγεις ἀληθῆ, καί περ ἐκ μακρῷ χρόνῳ.

ἈΓ. Φέρ' εἰπέ νῦν· τότε οἶσθα πᾶδα μοί τινα

Δὲς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψάμην ἐγὼ;

ΘΕ. Τίδ' ἔστι; πρὸς τί τῷτο τοῦτος ἰσορεῖς;

ἈΓ. Ὅδ' ἐστίν, ὡ τᾶν, καί νῦν, ὅς τοτ' ἦν νέος.

OE. Te primum rogo, Corinthie hospes,
Num hunc dicis? — NU. Hunc ipsum quem intueris.

OE. Heus tu senex, huc veni, et dic
Quaecunque te rogo. — Tunc eras aliquando Laii?

SE. Eram servus, non emptus, sed domi educatus.

OE. Quod procurabas opus? tuaque quae vitae erat?

SE. Greges sequebar, maximam vitae meae partem.

OE. Quaenam incolebas maxime loca?

SE. Erat Cithaeron; erat et vicinus locus *mea statio*.

OE. Virum igitur hunc cene nosti? aut alicubi vidisti?

SE. Quid rei gerentem? aut quem *mihi* refers virum?

OE. Hunc, inquam, qui adest: numquid commercii
tibi fuit cum eo?

SE. Non memoria suggerit, ut, citò, queam dicere.

NU. Neque hoc mirum est, here: at ego clare

Ignota jam ei in memoriam reducam: nam satis scio

Eum meminisse quando, in Cithaeronis locis,

Ille, duobus quidem cum gregibus, ego autem, uno,

Versabar cum hoc viro, tres totos,

A vere *usque* ad Arcturum, menses.

Hieme, autem, jam instante, mea in stabula ego

Agebam *pecora*, illeque in Laii septa.

Quae dico suntne ita facta? an non?

SE. Vera dicis, etsi a longo temporis *intervallo*.

NU. Age, dic jam: meministine te puerum mihi quendam

Dedisse, quem ut propriam sobolem ego educarem?

SE. Quid est? quamobrem hanc rem interrogas?

NU. Hic ille est, amice, qui tunc erat puer.

SE. Non *ibis* in malam crucem? non tacebis?

OE. Ah! ne corrige, senex, hunc: tua enim
Correctore egent magis quam hujus dicta.

SE. Quid verò, optime here, deliqui ego?

OE. Quod de puero nihil indicas quem ille quaerit.

SE. Nescit enim quod dicit; et frustra laborat.

OE. Tu bonâ cum gratiâ non dices; sed malo accepto

SE. Ne, per Deos oro, senem me verberato. [dices.

OE. Non aliquis, oycus, hujus manus in tergum ligabit?

SE. Infelix ego! sed quare? quid nosse vis?

OE. Puerumne, huic dedisti, de quo mentio facta?

SE. Dedi: utinam vero periissem hâc ipsâ die.

OE. At eo tibi res redibit, nisi dixeris quod jure debes.

SE. Multo etiam magis, si dixero, peribo.

OE. Vir hic, ut videtur, ad moras divortitur.

SE. Non ego fane: nam dixi me dedisse olim.

OE. Unde acceptum? tuumne? an alterius?

SE. Non meus erat; sed ab altero accepi.

OE. A quo civium? et a quâ domo?

SE. Ne, per Deos, ne, here, plura quaere.

OE. Periisti, si te haec iterum interrogo.

SE. Erat igitur quidam ex genere Laii.

OE. Num servus? an propria illius proles erat? [sint.

SE. Hei mihi! redactus sum eo ut tristitia mihi dicenda

OE. Et mihi audienda: tamen sunt audienda.

SE. Illius fane tum filius dicebatur: illa verò, intus,
Optime dixerit, tua uxor, quonam modo se haec habent.

- ΘΕ. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἢ σιωπήσας ἔσῃ;
- ΟΙ. Ἄ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ'· ἐπεὶ τὰ σὰ
Δαῖτα κολαεῖ μάλλον ἢ τὰ τῷδ' ἔπη.
- ΘΕ. Τί δ', ὦ φέρισε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
- ΟΙ. Οὐκ ἐνέπων τὸν παῖδ' ὃν ὕτος ἰσορεῖ.
- ΘΕ. Λέγει γὰρ εἰδὼς ὑδὲν· ἀλλ' ἄλλως ποιεῖ.
- ΟΙ. Σὺ πρὸς χάριν μὲν ἔκ' ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
- ΘΕ. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' ἀκίσση.
- ΟΙ. Οὐχ, ὡς τάχος, τίς τῷδ' ἀποσρέψει χέρας;
- ΘΕ. Δύστινος· ἀντὶ τῷ; τί πρὸς χρήζων μαθεῖν;
- ΟΙ. Τὸν παῖδ', ἔδωκας τῷδ', ὃν ὕτος ἰσορεῖ;
- ΘΕ. Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὠφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
- ΟΙ. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
- ΘΕ. Πολλῷ γε μάλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
- ΟΙ. Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, εἰς τριβὰς ἐλᾷ.
- ΘΕ. Οὐ δῆτ' ἐγώ· ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλα.
- ΟΙ. Πόθεν λαβὼν; οἰκεῖον; ἢ ἕ' ἄλλος τινός;
- ΘΕ. Ἐμὸν μὲν ἔκ' ἐγώ, ἐδεξάμην δέ τε.
- ΟΙ. Τίνος πολιτῶν τῶνδε; καὶ ποίας γένους;
- ΘΕ. Μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ δέσποθ', ἰσῶραι πλέον.
- ΟΙ. Ὀλωλας, εἰ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
- ΘΕ. Τῶν Λατῶν τοίνυν τίς ἦν γεννημάτων.
- ΟΙ. Ἡ δούλος; ἢ κείνῃ τις ἐγγενὴς γεγώς;
- ΘΕ. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ· εἰμὶ τῷ δειῷ λέγειν.
- ΟΙ. Καὶ γὰρ ἀκύνει· ἀλλ' ὅμως ἀκυσέον.
- ΘΕ. Κεῖν γέ τοι δὴ πάρος ἐκλήζεθ'· ἢ δ', ἔσω,
Κάλλισ' ἂν εἴποι, σὴ γυνή, τὰδ' ὡς ἔχει.

'ΟΙ. Ἡ γὰρ δίδωσιν ἡδέ σοι; ΘΕ. Μάλισ', ἀναξ.
 'ΟΙ. Ὡς πρὸς τί χρείας; ΘΕ. Ὡς ἀναλίσσασθαι νιν.
 'ΟΙ. Τεκῦσα, τλήμων; ΘΕ. Θεσφάτων γ' ὄκνω κακῶν.
 'ΟΙ. Ποίων; ΘΕ. Κτενεῖν νιν τὸς τεκόντας ἢ λόγος.
 'ΟΙ. Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
 ΘΕ. Κατοικτίσας, ὧ δέσποτ' εἰς ἄλλην χθόνα
 Δακῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
 Κὰκ' εἰς μέγισ' ἔσωσεν· εἰ, γὰρ, ἔτος εἰ
 "Ον φησιν ἔτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
 'ΟΙ. Ἰὺ, ἰὺ, τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
 — ὦ φῶς, τελευτᾶν σε προσβλέψαμι νῦν
 "Οστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν ἔχρην· ζὺν οἷς
 Τ' ἔχρην μ' ὁμιλῶν· ἔς τέ μ' ἔκ' ἔδει κτανῶν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟ. ὦ γενεὰ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς, ἴσα, καὶ τὸ μηδέν,
 Ζώσας, ἐναριθμῶ;
 Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλείον
 Τὰς εὐδαιμονίας φέρει
 ἢ τοσῦτον ὅσον δοκεῖν,
 Καὶ, δόξαντ', ἀποκλῖναι;
 Τὸ σόν, τοι, παραδειγμ' ἔχων,
 Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὧ τλαῖμον
 Οἰδιπόδα, βροτῶν ὑδένα μακαρίζω·
 "Οστις, καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
 Ἐκράτησας τῷ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου.
 ὦ Ζεῦ.—κατὰ μὲν φθίσας τὰν, γαμφώνυχα,

OE. An illa tradidit tibi? SE. Maxime, rex.

OE. Cujus rei gratiâ? SE. Ut eum perderem.

OE. Misera, illane quae pepererat? SE. Malim tu oraculi.

OE. Cujus? SE. Daturus neci suos parentes ferebatur.

OE. Cur igitur huic tu seni dimiseras?

SE. Misericordiâ commotus, here: in aliam terram

Putans latum iri, unde natus hic erat: at hic

Mala ad maxima servavit: si, enim, is es

Quem hic dicit, fato infelici te natum scito.

OE. Heu! heu! omnia jam eveniunt certa.

—O lux, te jam extremum aspicio: [cumque quibus

Quia perte natus sum ex iis quibus non oportuit;

Non debui verfor; quosque non debui interfeci.

MONOSTROPHICA.

CH. Heu! heu! genus mortalium, quam vos, quamdiu
Vivitis, eodem in loco quo nihil numero!

Quis enim, quis homo plus

Felicitatis obtinet

Quam quantum opinione concipit?

Eamque cum concepit, tamen corrui.

Tuum, igitur, exemplum habens,

Tuam fortunam, tuam, inquam, o infelix

Oedipe, mortalium neminem beatum praedico;

Qui, nimis feliciter arcu intento,

Affecutus es omnigenam beatitudinem.

O Jupiter!—qui perdidisti, curvis armatam unguibus,

Puellam, *Sphinga*, carmina canentem;
 Aque morte terrae meae propugnaculum sic extitisti;
 Ex quo et rex nunc vocaris meus,
 Et maximos honores adeptus es,
 Magnis in Thebis, imperium obtinens:
 Nunc, autem, ut audio, quis *te* miserior!
 Quis in aerumnis, quis in immanioribus malis
 Magis cohabitât, vitae vicissitudine!
 —O inclytum Oedipi caput!
 Cui, magnus portus solus suffecit,
 Filio, et patri, sponso, ut laberentur;
 Quomodo unquam, quomodo paterni,
 Te, miser, fulci, ferre,
 Silentio, potuere, tam diu?
 Deprehendit *tandem* te invitum tempus omnia cernens;
 Damnatque inauspicatas pridem nuptias,
Teque genitorem, et genitum *simul*.
 —O Laii nate,
 Utinam, utinam te nunquam viderem:
 Deploro enim supra modum *te*,
 Luctuosos vocibus.
 Ut vera, *tamen*, dicam,
 Recepique spiritum per te, et
Per te sopivi meos oculos.

[obtinētis,

Nu. O qui maximum in hac terra semper honorem
 Qualia opera audietis! qualia et videbitis! quantum-
 Capietis luctûs, siquidem serio adhuc

[que

Παρθένον, χρησμῶδόν·
 Θανάτων δ' ἐμᾶ χώρα πύργος ἀνέσας·
 Ἐξ ὧ καὶ βασιλεὺς καλῇ ἐμός,
 Καὶ τὰ μέγισ' ἐτιμάθης,
 Ταῖς μεγάλασιν ἐν Θήβαις, ἀνάσσω·
 Τανῦν, δ', ἀκύνει, τίς ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐν νόμοις, τίς ἄτακτος ἀγρίας
 Ζύννοικος, ἀλλαγὰ βίης;
 — ὦ κλεινὸν Οἰδίπυ κάρα,
 ὦ, μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε,
 Παῖδι, καὶ πατρὶ, θαλαμηπόλῳ, πεσῆιν·
 Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί,
 Σ', ἄλοκες, φέρειν, τάλας,
 Στῦ', ἐδυνάσθησαν, ἐς τοσόνδε;
 Ἐφεῦρέ σ' ἀκοῦθ' ὁ πάνθ' ὄρων χρόνος·
 Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλας,
 Τεκνῶντα καὶ τεκνύμενον.
 — ὦ Λαίτεια τέκνον,
 Εἴθε σ', εἴθε μή ποτ' ἰδόμαν·
 Ὀδύρομαι γὰρ, ὡς περίαλλα
 Ἰαχέων, ἐκ σομάτων.
 Τὸ, δ', ὀρθὸν εἰπεῖν,
 Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
 Κάτεκοίμῃσα τοῦ μὲν ὄμμα.

ΤΑΜΒΟΙ.

ἘΞ. ὦ γῆς μέγιστα τῆς δ' αἰετιμώμετοι,
 Οἷ' ἔργ' ἀκύνεσθ'; οἶα δ' εἰσόψεσθ'; ὅσον
 Δ' ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι

Τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων ;
 Οἶμα γὰρ ἔτ' ἂν Ἰστρον, ἔτε Φᾶσιν ἂν
 Νίψα καθαρμῶ τήνδε τὴν σέγην ὅσα
 Κεῦθαι, τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανῇ κακὰ,
 Ἐκόντα, καὶ ἄκοντα. Τῶν δὲ σημονῶν
 Μάλισα λυπῶσ' αἶ' ἢ φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟ. Λεῖπει μὲν ὅδ' ἂν πρόσθεν ἤδειμεν τὸ μὴ ἔ
 Βαρύσον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς ;
 ἘΞ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων, εἰπὲν τε καὶ
 Μαθεῖν·—τέθηκε θεῶν Ἰοκάστης κῆρα.

ΧΟ. Ὡς δυστάλανα· πρὸς τίνας πούτ' αἰτίας ;

ἘΞ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς· τῶν δὲ πρᾶχθέντων τὰ μὲν
 Ἄλγισ' ἄπειν' ἢ γὰρ ὄψις ἢ πῶρα·

Ὅμως δ', ὅσον γε καὶ ἐμοὶ μνήμης ἐνι,

Πεύσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.

Ὅπως, γὰρ, ὀργῇ χρωμένη, παρήλθ' ἔσω

Θυρῶνος, ἵκετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ

Λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίσις ἀκμαῆς.

Πύλας, δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξας ἔσω,

Κάλει τὰν, ἥδη, Λαΐον, πάλαι νεκρὸν,

Μνήμην παλαῶν σπερμάτων ἔχου, ὑφ' ᾧ

Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτωσαν λίποι,

Ταῖς οἷσιν αὐτῷ, δύστεκνον παυδεργίαν.

Γοᾶτο δ' εὐνίας, ἐνθα δύστηνος διπλῆς

Ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρας, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.

Χῶπως μὲν ἐκ τῶιδ' ἔκετ' οἶδ' ἀπόλλυται,

Βοῶν, γὰρ, εἰσέπαυσεν Οἰδίπυς, ὑφ' ᾧ

Labdacidarum reveremini domum !

Credo enim neque Istrum, neque Phasin

Abluere posse et expiare hanc domum a malis quae

Celat; quaeque mox in lucem proferet,

Spontanea, et neutiquam coacta. Malorum vero

Ea maxime dolent quae ultro accersuntur.

CH. Deest quidem nihil, neque, prius quae novimus,
malis, cur non

Sint acerbissima; ad illa vero quid ultra nuncias ?

NU. Expeditissimum omnium, dictuque et

Intellectu, *audi* :—mortuum est Jocastae caput.

CH. O miserrima ! quid illi causae erat ?

NU. Ipsa sibi causa *mortis* erat : e factis autem quod

Maxime doleret abest : non enim rem datur cernere :

Tamen, quantum ego memoriâ valeo,

Audies illius miserae casus *acerbos*.

Ubi, enim, irâ ardens, ingressa est

Ostium, accessit illico ad connubialem

Torum, comas lacerans utrâque manu.

Ubi, vero, venit intro, conclusis foribus,

Vocat Laium, jampridem mortuum,

Mentionem vetusti faciens seminis, a quo

Et ille peremtus esset, et se quae pepererat reliquisset,

Filio suo, ad inauspicatam liberorum procreationem.

Plorabat autem lectum, ubi misera binos

Ex viro viros, et liberos ex liberis peperisset.

Quinam vero ex hoc perierit non amplius novi.

Clamans, enim, irruit Oedipus, prae qua

Non licebat illius cernere malum:
 In eum autem, huc illuc cursitantem, oculos intendimus;
 Ibat enim, hastam a nobis postulans dari:
 Ubi conjugem non-conjugem, maternumque,
 Inveniret, duplex, arvum, sui que et liberorum.
 Furenti autem illi Deorum nescio quis indicat;
 Nullus enim nostrum, fecit, qui aderamus prope:
 Graviterque exclamans, ut a quopiam incitatus,
 In geminas fores insiluit, calcibus; et funditus
 Evulsit cava claustra, et irruit cubiculum:
 Ibi tum pensilem illius conjugem vidimus,
 Tortilibus suspendiis implicitam: ille vero,
 Ubi videt eam, horrendum infremens, miser,
 Laxat pendentem restim: postquam, autem, humi
 Jacebat misera, atrocia sane ex eo cernere licebat.
 Cum, enim, avulisset ab illius vestibibus aureas
 Fibulas, quibus erat culta,
 Raptis iis, verberavit nervos orbium fuorum;
 Talia dicens, se non visurum eam ultra,
 Neque qualia passus esset, nec quae patrasset mala:
 Sed, lumine cassum, posthac, quos non fas esset
 Visurum, quosque desiderabat non agniturum.
 Talia accinens, saepe, nec tantum semel,
 Laniabat *oculos*, elevatis palpebris: cruentaeque simul
 Pupulae genas madefaciebant; neque remittebant
 Sanguinis humentes guttas; sed simul ater
 Imber cruoris, grandinis *instar*, fluebat.
 Et ista, ab utroque, manabant, non uno solo, mala,

Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 Ἄλλ' εἰς ἐκείνον περιπολῶντ' ἐλεύσσομεν·
 Φοιτᾷ γάρ, ἡμᾶς ἔγχος ἑξατῶν πορεῖν.
 Γυναικά τ' ἔγναικα, μητρώαν δ', ὅπῃ
 Κίχοι, διπλῆν, ἄρῃαν, ἔτε καὶ τέκνων.
 Λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαμόνων δεικνυσί τις·
 Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν οἱ παρήμεν ἐγγυθεῖ·
 Δειδόν, δ', αὔσας, ὡς ὑφ' ἡγητῆ τινός,
 Πύλας διπλᾶς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
 Ἐκλινε κοῖλα κλεῖθρα, καὶ μπίπτει σέγη·
 Οὐδ' ἡ κρεμασὴν τὴν γυναῖκα εἰσείδομεν,
 Πλεκταῖς ἐώρας ἐμπεπλεγμένην· ὁ δὲ,
 Ὅπως ὄραϊν, δεινὰ βρυχηθεῖς, τάλας,
 Χαλὰ κρεμασὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δέ, γῆ
 Ἐκεῖτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τὰνθὲνδ' ὄραϊν.
 Ἀποσπάσας, γάρ, εἰμάτων χρυσηλάτης
 Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἴσιν ἐξετέλλετο,
 Ἄρας, ἔπαυσεν ἄρθρα τῶν αὐτῶ κύκλων,
 Λυδῶν τοιαῦθ'· ὅθ' ἔνεκ' ἔκ' ὄφοιτό νιν,
 Οὐθ' οἱ ἔπασχεν, ὅθ' ὅποι' ἔδρα κακά·
 Ἄλλ', ἐν σκότῳ, τολοιπὸν, ὅς μὲν ἔκ' ἔδει
 Ὀφείαθ'· ὅς δ' ἐχρῆζεν ἔγνωσίοατο.
 Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε, καὶ χ' ἀπαῖ,
 Ἦρασ', ἐπαύρων βλέφαρα· φοίνισα δ' ὁμῶ
 Γλῆνα γένει ἔτεγγον· ἔδ' αἰτίσαν
 Φόνε μυδώσας σαγόνας· ἀλλ' ὁμῶ μέλας
 Ὀμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο.
 Τά, δ', ἐκ θυῖν, ἔρρωγεν, ἔ μόνον, κακά,

Ἄλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακά.
 Ὁ πρὶν παλαῖος, δ', ὄλβος ἦν, πάροιθε μὲν,
 Ὀλβος, δικαίως, νῦν δέ, τῇδ' ἔ' ἡμέρᾳ,
 Στεναγμός, ἄτη, θάνατος, ἀγχυιὴ κακῶν
 Ὅς ἐστὶ πάντων ὀνόματ' ἔδεν ἐς' ἀπὸν.

ΧΟ. Νῦν δ' ἐσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακῷ;

ἘΞ. Βοᾷ διόγειν κλῆθρα, καὶ δηλὲν τιὰ
 Τοῖς παῖσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 Τὸν μητρός, αὐδῶν ἀνόςι, ἔδ' ῥητά μοι·
 Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, ἔδ' ἔτι
 Μειῶν δόμοις, ἀγᾶτος ὡς ἠράσατο.

Ῥώμης γε μέντοι καὶ προκηγνῆ τιπὸς
 Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
 Δείξει δὲ καὶ σοί· κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
 Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει, τάχα,
 Τοῖσιν οἷον καὶ συγνῆτ' ἐποικτίσαι.

ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ὦ δεινὸν, ἰδεῖν, πᾶθος, ἀνθρώποις.
 ὦ δεινότατον πάντων ὅς' ἐγὼ
 Προέκυρ' ἤδη. Τίς σ', ὦ τλήμων,
 Προέβη μανία; τίς ὁ, πηδῆσας,
 Δαίμων, μείζονα τῶν μηκίστων
 Πρὸς τῇ σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
 Φεῦ· φεῦ δύσταν'. — Ἄλλ' ἔδ' εἰδεῖν
 Δύναμά σε, θέλων πόλλ' ἀνέρεσθαι,
 Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
 Τόιαν φρίκην παρέχεις μοι.

Sed viri et uxoris mista simul mala :

Vetusta autem felicitas, quae prius quidem
Felicitas jure vocata est, ea nunc, hâc ipsâ die,
Gemitus, noxa, mors, dedecus *facta est* : malorumque
Quotquot sunt omnium nomina nullum *hic* abest.

CH. Nunc autem miser ille quo in malo versatur ?

NU. Clamat ut fores aperiantur, et ut ostendat aliquis
Omnibus Cadmi civibus patris peremptorem,
Matrisque ; loquens impia, nec a me referenda :
Ex terra hac ejecturum se *nempe* ; nec amplius
Manfurum domi propriae, sic obnoxium execrationi.
Robore sane et ductore aliquo
Eget ; infirmitas enim major quam quae ferri queat.
Ostendet autem et tibi ; harum enim forium claustra
Panduntur : Spectaculum autem videbis, mox,
Ejusmodi quod hosti misericordiam moveat.

O atrox aspectu clades !

O atrocissima omnium quas mihi

Videre unquam contigit ! Quae te, o miser,

Invasit infania ? quis Genius qui

Majora maximis *malis*

Tuae infelici forti adjecit ?

Heu ! heu infelix ! — Verùm neque intueri

Te possum, multa licet cupiam interrogare,

Multa audire, multaque videre :

Talem mihi horrorem incutis.

OE. Hei ! hei ! hei ! hei !

Heu ! heu miser ego !—Ubi terrarum

Feror infelix ? Unde mihi vox

Advolavit cum impetu ?

—O Fortuna, quonam exiluisti !

CH. In horrendum *malum*, nec auditu nec visu facile.

PERICOMMATA.

STROPHE I.

OE. Io tenebrarum caligo mearum,

Detestabilis, ingruens,

Infanda, indomabilisque,

Et nullum inventura finem ! Hei mihi !

Hei mihi iterum ! quam faevus, invasit me, simul,

Furorisque stimulus, et *improba* malorum memoria !

SYSTEMA I.

CH. Et fane nihil miri est, tot in malis,

Duplicem, te, luctum, et duplicia, ferre, mala.

ANTISTROPHE II.

OE. Io ! amice, tu enim meus

Curator adhuc *es* stabilis :

Tu enim ades praesto, hujus,

ΟΙ. Αἶ· αἶ· αἶ· αἶ.
 Φεῦ· φεῦ δύστανος ἐγώ.—Ποῖ γὰρ
 Φέρομαι τλάμων; Πᾶ μοι φθογγὰ
 Δναπέταται φοράδην;
 —Ω δαῖμον, ἵν' ἐξήλθ;

Τ Α Μ Β Ο Σ.

ΧΟ. Ἐς δεινὸν, ὅδ' ἀκυσὸν, ὅδ' ἐπόψιμον.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α'.

ΟΙ. Ἰὼ σκότῃ νέφος ἐμὸν,
 Ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον,
 Ἀφατον ἀδάμασόν τε
 Καὶ δυσέρισον· οἴμοι,
 Οἴμοι μάλ' αὔθις· ὅτον εἰσέδῃ μ' ἄμα
 Κέντρων τε τῶνδ' οἷσρημα, καὶ μνήμη κακῶν;

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α'.

ΧΟ. Καὶ θαῦμά γ' ὕδεν, ἐν τοσούτοις πῆμασι,
 Διπλᾷ σε πειθεῖν, καὶ διπλᾷ φέρειν κακά.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΟΙ. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς
 Ἐπίπολος ἔτι μόνιμος·
 Σὺ γὰρ ὑπομένεις, τὸν γε

Τυφλὸν κηδεύων. — φεῦ. φεῦ. —

Οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω σαφῶς,
Καί περ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν, ὅμως.

Ἀ Ν Τ Ι Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α'

ΧΟ. ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Ὅφεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαμμόνων;

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β'.

ΟΙ. Ἀπόλλων, τὰδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,
Ὁ, κακὰ, τεκῶν, τὰδ' ἐμὰ πάθεα·
Ἐπασε δ' αὐτόχειρ γινῆτις, ἀλλ' ἐγὼ
Τλάμων· τί γὰρ ἔδει μ' ὄρᾶν,
Ὅτ' ὦ γ', ὀρῶντι, μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλύκυ;

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Β'

ΧΟ. Ἦν ταῦθ' ὅπως περ καὶ σὺ φῆς.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Γ'.

ΟΙ. Τί δῆτ', ἐμοί, βλέπτον, ἢ
Στερκτὸν, ἢ προσήγορον,
Ἐτ' ἔς, ἀκύνειν ἡδοῖα, φίλοι;
— Ἀπάγεται ἐκτόπιον, ὅτι τάχιστα, με.
Ἀπάγεται, ὦ φίλοι, τὸν ὀλεθρον μέγαν,
Τὸν καταρατότατον, ἔτι δέ γε καὶ
Θεοῖς ἐχθρότατον, βροτῶν.

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Γ'.

ΧΟ. Δεῖλαμε τὴν γῆν, τῆς τε συμφορᾶς, ἴσον,

Caeci licet, curam gerens. —Heu! —heu! —
 Non enim me lates; sed pulchre agnosco,
 Quamvis tenebris involutus, tuam vocem, tamen,

A N T I S Y S T E M A I.

CH. O crudelia executus! quomodo sustinuisti sic
 Oculos corrumpere? quis te impulit Deorum?

S T R O P H E II.

OE. Apollo, amici, Apollo erat is
 Qui, graves hasce meas, confecit, miserias:
 Verberavit autem suâ illum manu nemo, sed ego
 Ipse infelix: quid enim attinebat me videre;
 Cui quidem, videnti, nihil erat *reliquum visu suavis*!

S Y S T E M A II.

CA. Ita est quemadmodum tu dicis.

S T R O P H E III.

OE. Quid mihi jam quod possum videre, aut
 Amare, aut alloqui,
 Adhuc restat, *aut* audire cum voluptate, amici?
 —Ejicite me ex his locis, quam celerrime;
 Ejicite, o amici, *me*, noxium admodum,
 Devotissimum, atque etiam
 Dûs invisissimum, *omnium* mortalium.

S Y S T E M A III. [finis,

CH. O miser ob intelligentiam tuam, calamitatemque

Quam vellem me nunquam cognovisse te!

ANTISTROPHE II.

OE. Pereat, quicumque fuit qui, faevo a vinculo,
Pedibus alligato, aque caede, me
Liberavit et servavit; haud *meo* gratificans
Animo: si, enim, tunc mortuus fuisset,
Non esset amicis nec mihi tantus dolor.

ANTISYSTEMA II.

CH. Id factum et ego vellem.

ANTISTROPHE III.

OE. Tunc neque patris peremtor
Extitissem, neque sponsus a mortalibus
Illius vocatus essem ex qua natus eram:
Nunc autem miser sum, et impiorum filius,
Generansque simul ex quibus eram genitus miser:
Et, siquid *usquam* pejus est malo
Malum, *id* sortitus est Oedipus!

ANTISYSTEMA III.

CH. Nescio quomodo tua laudem consilia: [cum vivere.
Praestantius enim foret tibi non omnino esse quam cae-

OE. Quod haec quidem sic non optime confecta sint
Ne me doce, neque consule amplius:
Ego enim nescio luminibus oculatus quibus

Ὡς σ' ἠθέλησα μὴδ' ἀναγνώϊαί ποτ' ἄν.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

ΟΙ. Ὅλοιθ' ὅστις ἦν δὲ ἀγρίας πείδας
Ἐπιποδίας, μὲν ἀπὸ τε φόνου,
Ἐρρύτο, καὶ νέσωσεν, ὕδεν εἰς χάριν
Πράσσω· τόδε γάρ, ἂν θανὼν,
Οὐκ ἦν φίλοισιν ὕδ' ἐμοὶ, τοσόνδ' ἄχος.

ἈΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Β΄.

ΧΟ. Θείοντι καὶ μοι τῷτ' ἂν ἦν.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ΄.

ΟΙ. Οὐκ ἐν πατρὸς γ' ἂν φοιτῶν
Ἦλθον, ὕδ' ἐνυμφίος
Βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο·
Νῦν δ' ἄθλιος μὲν εἰμ', ἀνοσίῳ δὲ παῖς,
Ὅμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς γ' ἔφυν τάλας
Εἰ, δέ, τι πρεσβύτερον ἔφυ κακῷ
Κακὸν, τῷτ' ἔλαχ' Οἰδίπυς.

ἈΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Γ΄.

ΧΟ. Οὐκ οἶδ' ὅπως σὲ φῶ βεβηλεῦσθαι καλῶς·
Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὧν ἢ ζῶν τυφλός.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙ. Ὡς μὲν τὰδ' ἔχ' ὧδ' ἔς' ἄρισ' ἐργασμένα
Μὴ μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβάλευ' ἐτι·
Ἐγὼ γὰρ ἔκ οἶδ' ὅμμασιν ποίοις βλέπων

Πατέρα πότε ἂν προσεῖδον, εἰς ἅδ' αὖ μοῶν
 Οὐδ' αὖ τάλαγαν μητέρ'· οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 Ἔργ' ἐσὶ κρείσσοι ἀγχόνης εἰργασμένα.
 — Ἀλλ' ἡ τέκνων δὴτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
 Βλαστὸς ὅπως ἔβλασε, προσκείσσειν ἐμοί. . . .
 Οὐδ' ἤτα, τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ποτὶ
 Οὐδ' ἄστυ γ'· ὅδ' αὖ γένος· ἠδὲ δαμόνων
 Ἀγάμαθ' ἱερά· τῶν δ' ἀπαντλήμων ἐγώ,
 Κάλλις ἀνὴρ εἷς, ἐν γε τῆς Θήβης, τραφεῖς,
 Ἀπιδέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐνέπων
 Ὡθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσέβῃ, τὸν ἐκ θεῶν
 Φανέντ' ἀναγνόν, καὶ γένος τῷ Λαῖν.
 Τοιαῦδ', ὦ γὰρ, κηλῖδα μινύσας ἐμὴν,
 Ὅρθοις ἐμελλον ὀμμασιν τέττες ὄραν;
 Ἦκιστά γ'· ἀλλ', εἰ, τῆς ἀκνύσης, ἐπ' ἦν,
 Πηγῆς, δι' ὧτων, φραγμὸς, καὶ ἡγεσχύμην
 Τὸ μὴ ποκλῆσαι τοῦ μὸν ἄθλιον δέμας.
 Ἴν' ἦν τυφλὸς τε, καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 Τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν εἰκῆν γλυκύ.
 — Ἰὼ Κιθαίων, τί μ' ἐδέχῃ; τί μ' εἰ, λαβών,
 Ἐκτεινας εὐθύς; ὥς ἔδειξα μὴ ποτε
 Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγώς.
 ὦ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πατρία,
 Λόγῳ παλαμά, δάμαθ', οἶον, ἄρά, με,
 Κάλλος, κακῶν ὑπὸν, ἐξεθρέψατε;
 Νῦν γὰρ κακὸς τ' ὢν, καὶ κακῶν εὐρίσκομαι.
 ὦ τρεῖς κέλαιοι, καὶ κεκρυμμένη νάπη,
 Δρυμός τε, καὶ σιωπῆς, ἐν τριπλάῃς ὁδοῖς,
 Ἀπὸ τοῦ μὸν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο

Patrem unquam aspicerem, ad inferos profectus ;
 Neque adeo miseram matrem ; quibus duobus a me
 Opera sunt potiora suspendio peracta.

— At liberorum sane facies erat desiderabilis
 Aspectu mihi ; germinans ut hactenus germinavit . . . ,

Non omnino ; meis saltem oculis, unquam :

Neque haec urbs ; neque turris ; neque Deorum

Simulacra sancta : quibus miserrimus ego,

Honestissime vir in Thebis enutritus,

Privavi meipsum ; ipse jubens

Ut omnes pellerent impium illum a Diis ipsis

Qui judicatus esset pollutus, atque genere Laii.

Hanc, ego, maculam cum meam indicaverim,

Rectisne oculis hosce intueri poteram ?

Minime sane : sed et, si quo insuper [sens

Audiendi fons, per aures, obstrui posset, non temperas.

Ab ea parte obstruere meum infelix corpus ;

Ut essem caecusque, et surdus simul :

Nam malorum sensu carere dulce est. [tum

— Io Cithaeron ! quare me accepisti ? quare non accep-

Statim interfecisti ? ut nunquam palam fecissem

Hominibus unde natus essem ?

O Polybe, et Corinthe, et patria,

Ut dicta est, vetusta domus, quale, tandem, me,

Decus, omnibus tectum malis, enutristis ?

Nunc enim et ipse malus, et ex malis natus deprehendor,

O vos tres viae, et umbrosae valles,

Sylvaeque, et arctus, in trivio, locus,

Quae meum sanguinem meis ipsius a manibus

Bibistis, num mei meministis adhuc, [profectus,
Qualia opera apud vos patrârim? quaeque dein, huc
Commiserim? O nuptiae! nuptiae!

Genuistis nos; et, postquam genuistis, iterum
Remisistis idem semen; et in lucem tulistis
Patres, fratres, liberos, sanguinem cognatum,
Sponsas, uxores, matresque, et quotquot
Turpissima inter homines opera censentur. [turpe:—
Sed,—non enim loqui honestum est ea quae facere
Quam celerrime, per Deos, foris me alicubi

Abscondite: vel occidite: vel in mare

Abjicite: ubi non amplius aspiciatis.

Ite; et dignemini miserum virum tangere:

Parete; ne vereamini: mea, enim, mala

Nullus, valet, praeter me, ferre, mortalium.

CH. At commodum adest Creon, qui ea quae petis

Faciet, et consulet ritè: nam

Ille solus relictus est tui, loco, hujus terrae custos.

OE. Hei mihi! quid ergo ad eum loquemur?

Quae apud eum mihi fides jure potest esse? nam

In eum prius omnino repertus sum malus.

CR. Non ut derisor, Oedipe, veni;

Nec priora exprobraturus mala:

Sed, si mortalium non reveremini

Genus, omnia saltem alentem flammam

Supremi solis vereamini, ne tale piaculum

Intectum sic exhibeatis, quod neque terra,

Nec imber coelestis, neque lux ipsa perferet.

Sed quam celerrime in domum auferte:

Ἐπίετε πατρός, ἅρά μιν μέμνησθ' ἔτι,
 Οἱ ἔργα δράσας ὑμῖν; εἴτα, δεῦρ' ἰών,
 Ὅποι' ἔπρασσον αἰθίς; ὦ γάμοι, γάμοι,
 Ἐφυσάθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
 Ἀνεῖτε ταῦτόν σπέρμα, καὶ πεδείξατε
 Πατέρας, ἀδελφάς, παῖδας, αἰμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χυπὸς αἷς
 Αἴσχις ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.
 Ἄλλ', — ὅ γάρ αὐδ' αὖ ἐσθ' ἃ μὴδ' ὀρεῖται καλόν· —
 Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέν πε
 Καλύφατ' ἢ φονεύσατ' ἢ θαλάσσιον
 Ἐκρίφατ' ἐνθα μή ποτ' εἰσέφασθ' ἔτι.
 Ἴτ' αἰζιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίῃ θυγερῇ.
 Πείθεσθε· μὴ δείσητε· τὰ μὰ γὰρ κακὰ,
 Οὐδεὶς οἷός τε, πλὴν ἐμῶ, φέρειν, βροτῶν.
 ΧΟ. Ἄλλ' ὦν ἐπαγχεῖς, ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
 Κρέων, τὸ πρᾶσσειν, καὶ τὸ βυλεύειν· ἐπεὶ
 Χώρας λείπεται μῦθος, ἀντὶ σὺ, φύλαξ.
 Οἱ. Οἴ μοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 Τίς μοι φανέται πίσις ἐνδίκος; τὰ γὰρ
 Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημα κακός.
 ΚΡ. Οὐχ ὥς γελασῆς, Οἰδίπυς, ἐλήλυθα,
 Οὐθ' ὥς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 Ἄλλ', εἰ τὰ θνητῶν μὴ κατασχύνεσθ' ἔτι
 Γένεθλα, τὴν γῆν, πάντα βόσκουσιν, φλόγα
 Αἰδέεσθ' ἀνακτος ἡλίου, τοιοῦνδ' ἄγος
 Ἀκαλύπτον ἔτω δεικνύειν, τὸ μήτε γῆ,
 Μῆτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς πρὸςδέξεται.
 Ἄλλ' ὥς τάχιστα ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.

Τοῖς ἐν γένει γάρ, τὰ ὕγειν' αἰσθ' ὄραν,
Μόνοις τ' ἀκύνειν, εὐσεβῶς ἔχει, κακά.

ΟΙ. Πρὸς θεῶν, ἐπεὶ περ ἐλπίδος μ' ἀπίσπασας,
Ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κακίστον ἄνδρ' ἐμὲ,

Πιθῶ τί μοι· σπρὸς σὺ γάρ, ὃδ' ἐμῷ, φράσω.

ΚΡ. Καὶ τῷ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;

ΟΙ. Ρίψον με γῆς ἐκ τῆςδ' ὅσον τάχιον, ὅπν
Θνητῶν φανῶμαι μηδενὸς προσήγορος.

ΚΡ. Ἔδρασ' ἂν, — εὖ τὺ τ' ἴσθ' ἅ, — εἰ μὴ τῷ θεῷ

Πρώτισ' ἐχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον,

ΟΙ. Ἀλλ' ἢ γ' ἐκείν' πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,

Τὸν πατροφόντην τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.

ΚΡ. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ', ἵν' ἔσῃ μιν

Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δρασίων.

ΟΙ. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίῃς πένυσσθ' ὕπερ;

ΚΡ. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσιν φέροις.

ΟΙ. Καὶ σοί γ' ἐπισκίπτω τε, καὶ προτρέψομαι·

Τῆς μὲν κατ' οἴκου αὐτὸς, ὅν θέλεις, τάφον

Θῷ· — καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.

Ἐμῷ δὲ μὴ ποτ' ἀξιωθήτω τόδε

Πατρῶον ἄστυ, ζῶντος οἰκητῆ, τυχεῖν·

Ἀλλ' ἔα με γάμιν ὄρεσιν ἔνθα κλύζεται

Οὐμὸς Κιθαρων ἕτος, ὅν μήτηρ τί, μοι,

Πατήρ τ' ἐθέσθην, ζῶντε, κύριον τάφον·

Ἴν' ἐξ ἐκείνων οἷ μ' ἀπωλύτην θάνω·

Καί τοι τοσῦτόν γ' οἶδα, μήτέ μ' ἂν ἴσῃσιν,

Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· ὃ γὰρ ἂν ποτε

Θήσκειν ἐσώθην, μὴ πὶ τῷ δεινῷ κακῷ.

Cognatos enim, cognatorum, maximè videre,
Solosque audire, pium est, mala.

OE. Per Deos, quoniam meam opinionem fefellisti,
Qui vir optimus veneris ad me virum pessimum,
Obtempera mihi; tui enim, non mei causà, loquar.

CR. Quid est quod ita me enixè petis?

OE. Ejice me ex hac terra quàm celerrimè, ubi
Mortalium neminem coràm alloqui possim.

CR. Fecissem id,—hoc certo scias,—nisi a Deo
Priùs vellem cognoscere quid faciendum esset.

OE. At illius omnis patet sententia dudùm;
Parricidam me impium quòd perdere oporteat. [lat

CR. Sic illa dicta sunt quidèm: tamen, ut praesens postu-
Necessitas, melius est discere quid faciendum.

OE. Itane ergo pro viro miserrimo Deum consulētis?

CR. Etenim tu nunc facis ut Deo habeatur fides.

OE. At hoc tibi mandoque et adhortur,
Ut ei quae domi jacet sepulchrum, quale vis ipse,
Pares:—etenim sic pro tuis rectè facis.—

Me verò non, in posterum, postulet haec
Paterna civitas, viventem inquilinum, habere:

Sed sine me habitare in montibus, ubi meus
Vocatur hic Cithaeron, quem materque, mihi,
Paterque statuere, viventes, proprium sepulchrum;
Ut ab iis qui me perdere voluerunt moriar.

Namque hoc novi, me neque morbum, [quam,
Nec aliud quidpiam perdere potuisse: neque enim un-
Morti destinatus, conservatus essem, nisi ad aliquod
atrox malum.

At fata nostra quocunque eunt eunto.

Liberorum autem, qui quidem mares sunt, ne mihi,
Suscipe curam: viri sunt; ut nulla [Creon,

Unquam penuria victus *eos* opprimat, ubicunque fuerint.

Miseras verò, et infaustas, virgines meas,

Quibus nunquam mea posita est cibi

Mensa absque hoc viro; sed quaecunque ego [erant;

Tangebam, illorum omnium *illae* semper participes

Eas te mihi curare *volo*; et maximè me manibus

Tangere finito; et simul mala lugere.

Vade, o rex.

Vade, o generosa stirps. Manibus si attigero,

Putabo me tenere eas, ut cum cernerem.

Quid dico?

Nunquid audio, per Deos, alicubi charas mihi filias

Lachrymis madentes? et, mei misertus, Creon

Misit mihi charissima pignora ex liberis meis?

Quid, *inquam*, dico? [praebeo,

CR. *Vera* dicis: ego enim sum ille qui haec tibi

Sciens istam oblectationem quam pridem habebas.

OE. At felix sis admodum: et te, viam ob hanc,

Deus custodiat melius quam me.

O filiae meae, ubi estis? huc adeste: venite

Ad hasce meas fraternas manus;

Quae, genitoris vestri, vobis, prius nitentes

Oculos sic cernere, procurarunt:

Qui vobis, o filiae, neque videns neque audiens,

Pater extiti, unde ipse natus eram!

Et vos desleo,—intueri enim non possum,—

Ἄλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅπῃ περ εἶς ἴτω.

Παῖδων δέ, τῶν μὲν ἀρρένων, μή μοι, Κρέων,

Πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ

Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ᾧσι, τῷ βίῃ.

Ταῖν δ' ἀθλίαιν, οἰκτραῖν τε, παρθένοι ἐμαῖν,

Λῖν ἔσθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐσάθῃ βορᾶς

Τράπεζ' ἀνευ τῶδ' ἀνδρός· ἀλλ' ὅσων ἐγὼ

Ψαύοιμι πάντων τῶνδ' αἰεὶ μετεχέτην·

Λῖν μοι μέλεσθαι· ὃ μάλιστα μὲν χεροῖν

Ψαύσαι μ' ἔατον, καὶ ποκλαύσασθαι κακά.

"Ιθ', ὦ ἰαξ.

"Ιθ', ὦ γονῇ γενναῖε. Χερσὶ, δ', ἂν θιγῶν,

Δοκοῦμ' ἔχεν σφᾶς, ὥς περ ἠνίκ' ἔβλεπον.

Τί φημι;

Οὐδ' ἂν κλύω πῃ, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοι

Δακρυρρόοντοιν; καί, μ' ἐποικτεῖρας, Κρέων

"Επεμφέ μοι τὰ φίλτατ' ἐγγένοι ἐμοῖν;

Λέγω τί;

ΚΡ. Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,

Γινῶς τὴν παρῶσαν τέρψιν ἧς εἶχες πάλα.

ΟΙ. Ἄλλ' εὐτυχοίης· καί σε, τῆςδε τῆς ὁδοῦ,

Δαίμων ἄμειναν ἢ μὲ, φρενήσας, τύχοι.

"Ω τέκνα, πῶ ποτ' ἐσέ; δεῦρ' ἴτ' ἔλθετε

Ὡς τὰς ἀδελφὰς τὰςδε τὰς ἐμὰς χέρας,

Αἶ, τῷ φυτῶν πατρὸς, ὑμῖν, ᾧδ' ἔραν,

Τὰ πρόσθε λαμπρὰ, προυῖξένισαν, ὄμματα·

"Ος ὑμῖν, ὦ τέκν', ἔθ' ὁρῶν, ἔθ' ἰσορῶν,

Πατὴρ ἐφάνθη, ἐνθεν αὐτὸς ἠρόθη.

Καὶ σφῶ δακρυῷ, — προσβλέπειν γὰρ ἔσθ' ἐν,

Νοόμενος τὰ λοιπὰ τῷ περὶ βίῳ,
 Οἶον βιώνει σφῶ, πρὸς ἀνθρώπων, χρεών.
 Ποίας γὰρ ἀσὼν ἵξῃτ' εἰς ὀμιλίας;
 Ποίας δ' ἑορτὰς ἔνθεν ἢ, κεκλαυμένα,
 Πρὸς οἶκον ἵξῃτ', ἀντὶ τῆς θεωρίας;
 Ἄλλ', ἢνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἵκητ' ἀκμαίς,
 Τίς ὕτος ἔσαι; τίς παραρρίψει τέκνα,
 Τοιαῦτ' ὀνειδὴ λαμβάνων ἅ τοῖς ἐμοῖς
 Γονεῦσιν ἔσαι, σφῶν θ' ὅμῃ, δηλήματα;
 Τί γὰρ κακῶν ἄπεισι; Τὸν πατέρα πατὴρ
 Ὑμῶν ἔπεινε· τὴν τεκῶσαν ἥροεν
 Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη· καὶ τῶν ἴσων
 Ἐκτῆσθ' ὑμᾶς ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
 Τοιαῦτ' ὀνειδιέσθε· κατὰ τίς γαμῆ;
 Οὐκ ἔστιν ὑδὴς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
 Χέρους φθαρῆναι καὶ γάμους ὑμᾶς χρεών.
 — Ὡ παῖ Μεροικίως, ἀλλ', ἐπεὶ μόνος πατὴρ
 Ταῦτα μιν λέλειψαι, — νῶ γὰρ ὦ φυτεύσαμεν
 Ὀλώλαμεν, δὴ ὄντε· — μή σφε παρίδης
 Πτωχάς, ἀνάνδρους, ἐγγυεῖς ἀλωμένας·
 Μὴδ' ἐξισώσης τὰςδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς·
 Ἄλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὥδε τηλικὰς δ' ὄρων,
 Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
 Ξύνευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερσί.
 Σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
 Πόλλ' ἂν παρήνυν· νῦν δὲ τῶτ' εὐχισθέ μοι,
 Οὐ καρὸς αἰεὶ ζῆν, “ Βίε δὲ λῶνος
 “ Ὑμᾶς κυρῆσαι τῷ φυτεύσαντος πατρὸς.”

Considerans quod restat acerbæ vitæ,
Quam vos vivere, inter homines, oportebit.
Quos enim civium adibitis coetus?
Quæ festa unde non, cum fletu,
Domum reversuræ sitis, pro spectandi voluptate?
Ast, ubi jam ad nubilem veneritis ætatem,
Quis ille erit qui *ita* abjiciet liberos,
Ea dedecora suscipiens quæ meis
Parentibus, tuisque simul, adhaerent nocumenta?
Quid enim malorum abest? Patrem pater
Vester peremit: matrem subegit
Unde ipse satus erat: et ex iisdem
Suscepit vos unde ipse natus est.
Haec audietis probra: et quis deinde ducet?
Ne unus quidem est, o filiae: sed prorsus
Steriles vos mori et innuptas necesse est.
—O fili Menoecæ, quoniam solus pater
Hisce relictus es,—nos enim duo qui genuimus
Periimus;—ne has, *precor*, negligas,
Pauperes, viris nudas, cognatas tuas vagabundas;
Nec eas æquaveris meis malis:
At miserere earum, cum tam parvulas esse videas,
Omnibus derelictas, nisi tuas quod attinet ad partes,
Annæ, o generose, manumque tuam porrige.
Vos autem, o filiae, si per ætatem jam saperetis,
Multis monerem; nunc verò hoc precemini mihi,
Ubicumque *vobis* est agenda vita, “Vitam ut meliorem
— Vos nanciscamini quam qui vos genuit pater.”

T R O C H A E I.

CR. Satis est tot effudisse lachrymas: sed i intratectum.

OE. Parendum est, etsi nihil suave.

CR. Omnia tempestiva sunt pulchra.

OE. Scis quid nunc velim ?

CR. Dices ; et, audiens, tum sciam.

OE. Ut me terrae hujus ab aedibus releges *volò*.

CR. Hoc petis me quod Dei donum est.

OE. Sed ego Diis sum invisissimus.

CR. Ergo consequèris id statim.

OE. Verumne dicis ? [frustrà loquí.

CR. *Verum*. Quae enim non sentio non soleo

OE. Abduc me jam nunc hinc.

CR. Vade igitur, liberosque mitte.

OE. Neutiquam omnes mihi auferas *rogo*.

CR. Ne obtinere cuncta postules ;

Etenim quae prius obtinuisti non tibi per omnem vitam
adhaeserunt. [Oedipus,

—CH. O patriae Thebes *meae* inquilini, aspicate ; hic
Qui inclyta Spingis noverat aenigmata, optimusque vir
Qui non favorem civium nec fortunas respexit, [fuit,
In quantam *modo* procellam acerbae calamitatis incidit !
Proinde tu mortalis extremam illam [priùs
Diem respiciens, neminem beatum dicere *memento*
Quàm vitae terminum transierit, nihil mali passus.

F I N I S.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΚΡ. "Αλις ἴν' ἐξήκες δακρύων· ἀλλ' ἴθι σέγης ἔσω.

ΟΙ. Πείσεις, καὶ μηδὲν ἡδύ.

ΚΡ. Πάντα γὰρ καὶρῳ καλά.

ΟΙ. Οἷσθ' ἐφ' οἷς ἔν εἰμί ;

ΚΡ. Λέξεις, καὶ τότε ἔσομαι, κλύων.

ΟΙ. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἀποικον.

ΚΡ. Τῷ θεῷ μ' αἰτεῖς δόσιν.

ΟΙ. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἦκω.

ΚΡ. Τοιγαρὺν τεύξῃ τάχα.

ΟΙ. Φῆς τὰδ' ἔν ;

ΚΡ. Ἄ μὴ φρονῶ γὰρ ὑφίλω λέγειν μάτην.

ΟΙ. Ἀπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

ΚΡ. Στεῖχε νῦν τέκνων δ' ἀφῷ.

ΟΙ. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μν.

ΚΡ. Πάντα μὴ βέλε κρατεῖν

Καὶ γὰρ ἄ' κράτησας ὅσοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

—ΧΟ. Ω πάλλας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσει', Οἰδίπυς ὅδε,

Ὃς τὰ κλεῖν' ἀνίγματ' ἤδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,

Ὃστις ὑπὲρ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,

Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν·

Ὡστε, θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευτάν ἰδεῖν

Ἡμέραν ἐπισκοπῶντα, μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν αἶν

Τέρμα τῷ βίῳ περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθεῖν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

